COLECȚIA

Jubiri de poveste

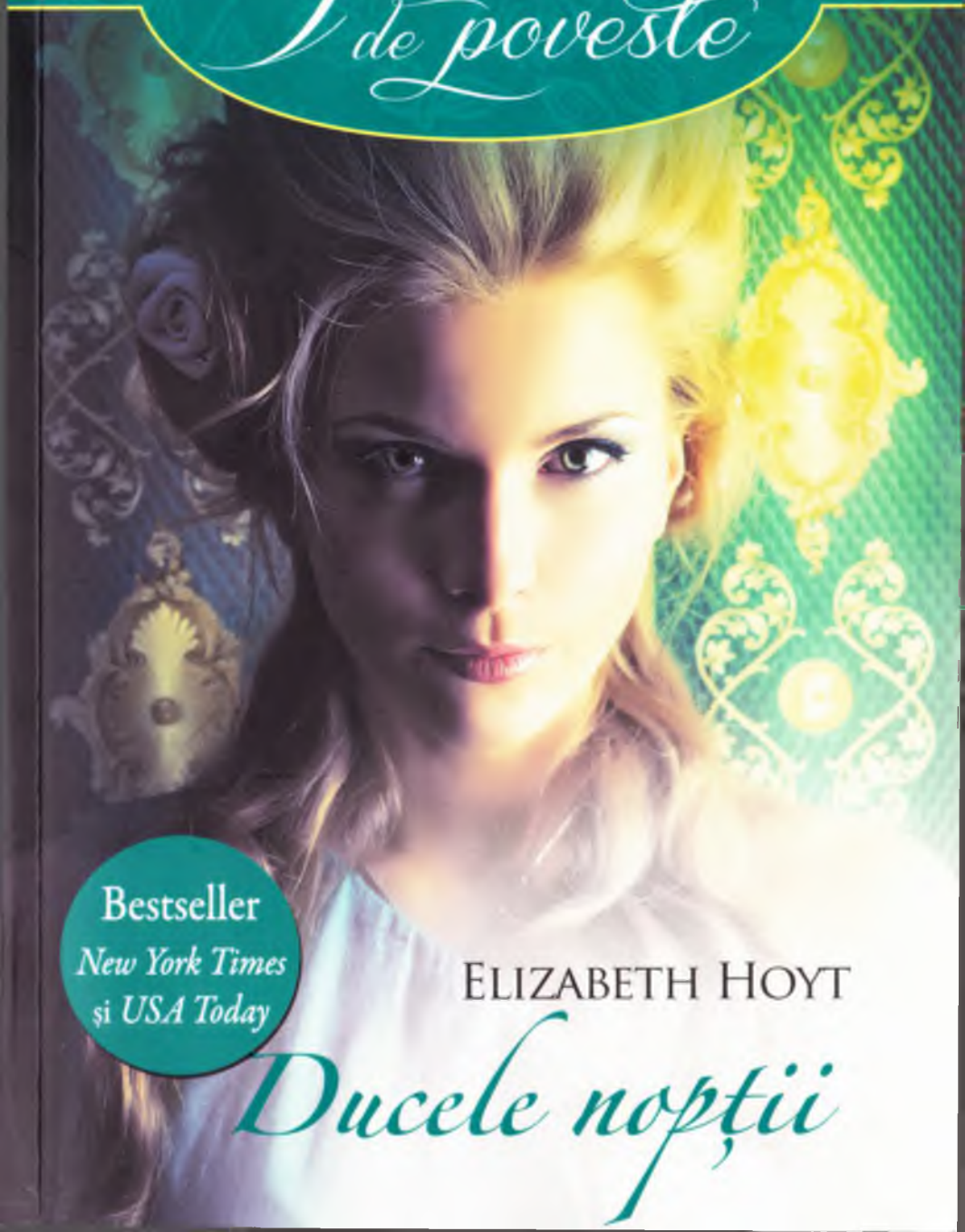

Bestseller
New York Times
și *USA Today*

ELIZABETH HOYT

Ducele nopții

Un bărbat mascat... o femeie care îndrăznește să-l înfrunte... o patimă dincolo de rațiune...

Cu douăzeci de ani în urmă, Maximus Batten a fost martorul asasinării brutale a părinților săi. Devenit atotputernicul duce de Wakefield, reprezintă autoritatea de necontestat în Parlament. Dar noaptea, deghizat în Fantoma din St. Giles, bântuie pe străzile sumbre și pline de pericole ale cartierului rău famat, în căutarea criminalului. Apoi, într-o noapte, se trezește față în față cu o femeie aprigă și fermecătoare – care nu dă înapoi în fața nemiloasei Fantome...

Artemis Greaves trudește ca însoțitoare a unei doamne din înalta societate, dar sub pânza simplă, pământie, a rochiei sale, se ascunde inima zeiței vânătorii, al cărei nume îl poartă. Când Fantoma din St. Giles o salvează de tâlhari, ea recunoaște un spirit înrudit – și este fascinată. Iar fascinația crește tot mai mult când își dă seama cine este de fapt Fantoma în viața de zi cu zi...

Artemis face o mișcare îndrăzneață: îi cere lui Maximus să-și folosească influența pentru a-l elibera pe fratele ei întemnițat, căci altfel ea va dezvălui lumii identitatea Fantomei. Dar șantajarea unui duce nu este un demers lipsit de riscuri. Acum că l-a înfruntat, va putea Artemis să reziste în fața furiei... sau a îmbrățișării lui pasionale?

Elizabeth Hoyt este autoarea ale cărei romane de dragoste istorice au urcat rapid în topurile de bestselleruri. De asemenea, cărțile ei, traduse până acum în 12 limbi, au fost nominalizate de patru ori la premiul RITA și au câștigat de două ori premiul Romantic Times Reviewer's Choice.

Află mai mult pe:
www.litera.ro
ISBN 978-606-741-085-3
9 786067 410853
Alma

Capitolul 1

Multe poveşti am spus, dar nici una atât de ciudată precum legenda regelui Herla...

din *Legenda regelui Herla*

Iulie 1740
Londra, Anglia

Artemis Greaves nu se considera o persoană cinică, dar când silueta mascată apăru dintr-odată pe aleea luminată de lună ca să o apere pe ea şi pe verişoara ei de cei trei răufăcători, mâna i se încleştă pe cuţit. I se păruse un gest prudent.

El era înalt şi purta straie pestriţe de arlechin – pantaloni strânşi pe picior cu romburi albe şi roşii, cizme negre, înalte, o pălărie cu borul lăsat şi o mască neagră pe jumătate de faţă, cu un nas grotesc de mare. Arlechinii erau clovni – meniţi să ofere distracţie celor fără minte –, dar nimeni de pe aleea întunecată nu râdea. Arlechinul se ridică in picioare cu o mişcare teribilă şi atât de elegantă, încât o lăsă pe Artemis fără suflare. Era ca o felină în junglă – sălbatică şi fără urmă de milă – şi atacă la fel de lipsit de ezitare ca o astfel de fiară. Se năpusti asupra celor trei bărbaţi.

Artemis făcu ochii mari, încă îngenuncheată, cu mâna în continuare încleştată pe cuţitul ascuns în cizmă. Nu mai văzuse vreodată pe cineva să se lupte aşa – cu un fel de graţie brutală, cu două săbii sclipind în acelaşi timp în umbră, prea iuţi pentru ca ochiul omenesc să le poată urmări.

Primul dintre cei trei bărbați căzu, se rostogoli și rămase întins pe spate, nemișcat și năucit. De partea cealaltă a luptei, verișoara lui Artemis, Lady Penelope Chadwicke, scânci și se îndepărtă de bărbatul care sângera. Al doilea bărbat se năpusti, dar arlechinul se feri, trecându-și piciorul întins pe sub picioarele adversarului, doborându-l și apoi lovindu-l cu furie în față. Arlechinul se ridică, lovindu-l în mișcare pe cel de-al treilea bărbat cu mânerul sabiei în tâmplă.

Bărbatul se prăbuși cu un sunet înfundat. Artemis înghiți în sec.

Se lăsă liniștea pe aleea murdară, în care clădirile dărăpănate aflate de-o parte și de cealaltă parcă se aplecau spre ele, amenințătoare. Arlechinul se răsuci pe călcâie, fără măcar să respire greu, zgâriind cu călcâiele caldarâmul, și aruncă o privire spre Penelope. Aceasta încă mai plângea cu sughițuri, lipită de perete de frică. El se întoarse apoi și se uită la Artemis. Ea trase brusc aer în piept când întâlni căutătura rece a ochilor care sclipeau sub masca sinistră.

Cu multă vreme în urmă, ea crezuse că toți oamenii erau buni. Că Dumnezeu veghea asupra ei și că, dacă ea era cinstită și bună și oferea mereu ultima bucată din tarta cu zmeură altcuiva, atunci, chiar dacă se mai petreceau și lucruri triste pe lume, până la urmă totul avea să se termine cu bine. Dar asta fusese cândva. Înainte să-și piardă familia și pe bărbatul care susținea că o iubea mai mult decât orice pe lume. Înainte ca mult-iubitul ei frate să fie închis pe nedrept la Bedlam. Înainte să fie atât de disperată și de singură încât să verse lacrimi de recunoștință când îi fusese oferită poziția de însoțitoare pentru verișoara ei cea netoată.

Cândva, Artemis s-ar fi prins de gâtul încruntatului arlechin cu țipete de mulțumiri pentru că le salvase la timp. Dar acum, își mii ochii și îl cercetă pe bărbatul mascat, întrebându-se *de ce* sărise în ajutorul a două femei singure aflate la miezul nopții pe străzile periculoase din St. Giles. Tresări. Probabil că *într-adevăr* devenise un pic prea cinică.

El făcu doi pași cu o mișcare ușoară și se propti în fața ei. Ea văzu acea privire intensă plimbându-se de la cuțitașul ridicol

din mână la chipul ei. Buzele generoase se arcuiră – era amuzat? Iritat? Îi era milă? Ea se îndoia de ultima variantă, dar pur și simplu nu-și dădea seama – și, în mod ciudat, și-ar fi dorit să știe. Cumva conta ce gândea acest străin despre ea și, desigur, ce intenționa *să-i facă*.

El îi susținu privirea și își puse în teacă sabia scurtă, trăgându-și mănușa de pe mână cu dinții. Apoi îi întinse mâna dezgolită.

Ea se uită la mâna oferită de el, remarcând sclipirea slabă a aurului pe degetul mic, înainte să-și pună palma într-a lui. Mâna lui fierbinte o apucă strâns și o ridică în picioare în fața lui. Stătea atât de aproape de el, încât, dacă s-ar fi apropiat un centimetru mai mult, l-ar fi putut atinge cu buzele pe gât. Observă pulsul care-i bătea acolo, puternic și sigur, înainte să-și ridice privirea. El își ținea capul înclinat de parcă ar fi studiat-o, de parcă ar fi căutat ceva pe chipul ei. Ea trase aer în piept, deschizând gura să pună o întrebare.

Dar tocmai atunci Penelope se năpusti în spinarea arlechinului. Și țipă – era evident că aproape își ieșise din minți de spaimă – în timp ce îl lovea fără folos pe arlechin in umerii lați.

El reacționă, desigur. Se întoarse, smulgându-și mâna dintre degetele lui Artemis în timp ce ridica un braț să o îndepărteze pe Penelope.

Dar mâna lui Artemis se încleștă pe a lui. Din instinct, fireşte, altfel cu siguranță nu ar fi încercat să-l rețină. Iar când degetele lui se retraseră, ea simți ceva alunecându-i în palmă.

Apoi el o împinse deoparte pe Penelope și sări ușor, îndepărtându-se în josul aleii.

Penelope gâfâia, cu părul pe jumătate desfăcut, o zgârietură brăzdându-i chipul drăgălaș.

– Ar fi putut să ne ucidă!

– Ce? întrebă Artemis, smulgându-și privirea de la capătul aleii, unde dispăruse bărbatul mascat.

– Era Fantoma din St. Giles, zise Penelope. Nu l-ai recunoscut? Se zice că e un seducător de fecioare și un ucigaș cu sânge rece.

– Ne-a fost de mare ajutor pentru un ucigaș cu sânge rece, zise Artemis și se aplecă să ridice felinarul.

Îl lăsase din mână când apăruseră răufăcătorii în celălalt capăt al aleii. Din fericire, nu pățise nimic în timpul luptei. Fu surprinsă să vadă că lumina felinarului tremura. La fel și mâna ei. Trase aer în piept să se calmeze. Dacă se pierdeau cu firea nu aveau să iasă tefere din St. Giles.

Ridică privirea și o văzu pe Penelope bosumflată.

– Dar ai fost foarte curajoasă când ai sărit în apărarea mea, adăugă Artemis iute.

– Nu-i așa? se lumină Penelope la față. Am alungat un ticălos groaznic. Asta e mult mai bine decât să bei un pahar de gin la miezul nopții în St. Giles. Sunt sigur că Lord Featherstone va fi foarte impresionat.

Artemis își dădu ochii peste cap și se întoarse iute spre locul de unde veniseră. Lord Featherstone era în acel moment persoana care-i plăcea cel mai puțin pe lumea asta. Un pisălog caraghios din lumea bună, care o tachinase pe Penelope să accepte un pariu nebunesc de a veni noaptea în St. Giles, să cumpere o cană de tablă de gin și să o bea. Aproape că fuseseră omorâte – sau mai rău – din cauza lui Lord Featherstone. Și încă nu plecaseră din St. Giles.

Dacă Penelope nu ar fi fost atât de dornică să devină *îndrăzneață* – ce cuvânt dezgustător – ca să atragă atenția unui anume duce, poate că nu ar fi acceptat provocarea ridicolă a lui Lord Featherstone. Artemis scutură din cap și fu foarte atentă în timp ce se grăbea să iasă din alee în miriada de străduțe înguste care șerpuiau prin St. Giles. Canalul care curgea pe mijlocul străzii era blocat cu ceva dezgustător, și ea își feri privirea în timp ce treceau pe acolo. Penelope devenise tăcută și o urma aproape docilă. Dintr-o clădire dărăpănată se ivi o siluetă scundă. Artemis se încordă, pregătindu-se să fugă, dar bărbatul sau femeia se grăbi să dispară la vederea lor.

Cu toate astea, nu reuși să se relaxeze decât atunci când dădură colțul și zăriră trăsura lui Penelope, care le aștepta pe una dintre străzile mai late.

– Ei, iată-ne, zise Penelope de parcă s-ar fi întors de la o plimbare pe Bond Street. A fost foarte palpitant, nu crezi?

Artemis se uită la verișoara ei fără să-și creadă urechilor – și zări cu coada ochiului o mișcare pe una dintre clădirile de pe partea cealaltă a drumului. Acolo stătea ghemuită, în așteptare, o siluetă atletică. Ea încremeni. În timp ce o privea, el ridică mâna la pălărie într-un salut ironic. Artemis fu scuturată de un fior.

– Artemis?

Penelope deja urcase treptele trăsurii. Își smulse și ea privirea de la silueta amenințătoare.

– Vin, verișoară.

Artemis se sui în trăsură și se așeză, încordată, pe bancheta capitonată cu catifea indigo. El le urmărise, dar de ce? Să descopere cine erau? Sau dintr-un motiv de-a dreptul inofensiv – ca să se asigure că ajungeau cu bine la trăsură?

„Prostuțo", se certă în sinea ei – n-avea nici un rost să își facă gânduri romantice. Se îndoia că o ființă precum Fantoma din St. Giles era interesată de siguranța a două doamne nesăbuite. Fără îndoială că avusese motivele lui pentru a le urmări.

– Abia aștept să-i povestesc ducelui de Wakefield despre aventura mea din noapte asta, zise Penelope, întrerupând șirul gândurilor lui Artemis. Pun pariu că o să fie foarte surprins.

– Mmm, murmură Artemis neatentă.

Penelope era foarte frumoasă, dar oare un bărbat își dorea de soție o femeie atât de netoată încât să se aventureze noaptea în St. Giles din pricina unui pariu, și să i se mai pară și o mare distracție? Metoda lui Penelope de a-i atrage atenția ducelui părea în cel mai bun caz impetuoasă și în cel mai rău nesăbuită. Preț de o clipă, inima lui Artemis se strânse de mila verișoarei.

Pe de altă parte, Penelope era una dintre cele mai bogate moștenitoare din Anglia. Mulți ar fi fost de acord să treacă unele lucruri cu vederea pentru acel munte de aur. Penelope era considerată una dintre marile frumuseți ale vremii, cu părul negru ca abanosul, pielea albă ca laptele și ochii de culoarea violetelor. Celor mai mulți bărbați nici nu le-ar păsa de persoana care se ascunde în spatele unei fațade atât de frumoase.

Artemis oftă încetișor și o lăsă pe verișoara ei exaltată să turuie mai departe. Ar fi trebuit să fie mai atentă. Soarta ei era legată

inexorabil de cea a lui Penelope, deoarece Artemis avea s-o urmeze în orice casă urma să ajungă după căsătorie verişoara ei.

Asta dacă, după căsătorie, Penelope nu se hotăra că nu mai avea nevoie de o însoţitoare.

Degetele lui Artemis se strânseră pe obiectul pe care Fantoma din St. Giles i-l lăsase în palmă. Îl văzuse scurt la lumina felînarului din trăsură, înainte să urce. Era un inel de aur cu pecete, cu o piatră roşie. Ea îşi plimbă absentă degetul mare peste piatra tocită. Părea foarte vechi. Puternic. Ceea ce era chiar foarte interesant. Era un inel pe care l-ar fi putut purta un aristocrat.

Maximus Batten, duce de Wakefield, se trezi aşa cum o făcea întotdeauna: cu gustul amar al eşecului în gură.

Preţ de o clipă, rămase întins în patul său cu baldachin, cu ochii închişi, încercând să-şi înghită fierea din gât în timp ce îşi amintea de cosiţele negre plutind în apa însângerată. Întinse mâna dreaptă şi o aşeză pe cutia metalică încuiată care se afla pe masă, lângă pat. Smaraldele din colierul ei, adunate cu grijă în ani de căutări, erau ascunse înăuntru. Dar colierul nu era complet, iar el începuse să se gândească cu disperare că nu va reuşi niciodată să-l refacă. Că pata eşecului va rămâne mereu pe conştiinţa lui.

Iar acum suferise un nou eşec. El îşi flexă mâna stângă, căci încă nu se obişnuise cu goliciunea ei. Pierduse inelul tatălui său – inelul *străvechi* al familiei – noaptea trecută, undeva în St. Giles. Era o altă greşeală care se adăuga unei lungi liste de păcate de neiertat.

Se întinse cu grijă, alungându-şi gândul din minte astfel încât să se poată ridica şi să se apuce de treabă. O durere surdă îl sâcâia în genunchiul drept, şi ceva nu părea în regulă cu umărul lui stâng. Pentru un bărbat de 33 de ani, nu părea într-o formă prea bună.

Valetul său, Craven, se întoarse dinspre dulap.

– Bună dimineaţa, Excelenţa Voastră.

Maximus dădu din cap în tăcere şi trase cuvertura deoparte. Se ridică, gol, şi se îndreptă spre masa de toaletă cu un şchiopătat uşor. Acolo îl aştepta deja un lighean cu apă caldă. Briceagul lui,

proaspăt ascuțit de Craven, apăru lângă lighean în timp ce el își săpunea fața.

– Veți lua micul dejun cu Lady Phoebe și domnișoara Picklewood în dimineața asta? se interesă Craven.

Maximus se încruntă în oglinda aurită de deasupra mesei de toaletă în timp ce își înclina capul și ducea briceagul la gât. Sora lui mai mică, Phoebe, nu avea decât 20 de ani. Când Hero, cealaltă soră, se căsătorise cu mai mulți ani în urmă, el hotărâse să o mute pe Phoebe împreună cu verișoara ei mai în vârstă, Bathilda Picklewood, în Wakefield House alături de el. Era mulțumit că o putea supraveghea, dar faptul că trebuia să stea sub același acoperiș, chiar și unul atât de generos ca acela din Wakefield House, cu două femei îi încurca uneori celelalte activități.

– Astăzi nu, decise el, îndepărtând perii fini de pe obraz. Te rog să le transmiți scuzele mele surorii mele și verișoarei Bathilda.

– Desigur, Excelența Voastră.

Maximus văzu în oglindă cum valetul își arcui sprâncenele într-o dezaprobare mută înainte să se întoarcă spre dulap. Nu tolera dojana, nici măcar una tăcută, de la nimeni, însă Craven era un caz special. Bărbatul fusese valetul tatălui său timp de 15 ani înainte ca Maximus să-l moștenească împreună cu titlul. Craven avea un chip prelung, liniile verticale de la colțurile gurii și ochii lăsați făcându-l să pară chiar mai prelung. Probabil că trecuse bine de 50 de ani, dar nu-ți puteai da seama de asta din ținuta sa. Ar fi putut la fel de bine să aibă între 30 și 70 de ani. Fără îndoială, Craven avea să arate la fel când Maximus va fi un bătrân decrepit, fără nici un fir de păr pe cap.

Pufni în sinea lui în timp ce scutura lama briceagului lovind-o de marginea vasului de porțelan, ca s-o curețe de săpun și de fire de păr. În spatele lui, Craven începu să scoată hainele și să le pregătească: lenjerie, șosete, o cămașă neagră, vestă și pantaloni. Maximus își întoarse capul, ștergând ultima parte de săpun de pe barbă și folosi un prosop umed ca să-și șteargă fața.

– Ai aflat informația? întrebă el în timp ce se îmbrăca.

– Da, Excelența Voastră.

Craven clăti briceagul şi uscă cu grijă lama subţire. Apoi îl aşează la loc în cutia căptuşită cu catifea, cu o deferenţă de ai fi zis că briceagul era cine ştie ce relicvă de la un sfânt mort.

– Şi?

Craven îşi drese glasul de parcă s-ar fi pregătit să recite dinaintea regelui.

– Finanţele contelui de Brightmore se află, din câte am putut afla, într-o situaţie chiar foarte fericită. Pe lângă cele două moşii din Yorkshire, ambele cu pământ arabil, se află în posesia a trei mine de cărbune funcţionale din West Riding, o fierărie în Sheffield, şi de curând a cumpărat participaţii în East India Company. La începutul anului a deschis a patra mină de cărbune şi astfel a acumulat nişte datorii, dar rapoartele din mină sunt foarte favorabile. Datoria e neglijabilă după estimarea mea.

Maximus mormăi în timp ce îşi trăgea pantalonii.

– Cât despre fata contelui, Lady Penelope Chadwicke, se ştie că Lord Brightmore intenţionează să-i ofere o dotă generoasă la căsătorie, continuă Craven.

Maximus ridică cinic dintr-o sprânceană.

– Ştim şi despre ce sumă e vorba?

– Într-adevăr, Excelenţa Voastră. Craven scoase un carneţel din buzunar, îşi linse degetul şi îl răsfoi. Uitându-se în carneţel, citi o sumă atât de mare, încât Maximus începu să se îndoiască de talentele de investigator ale lui Craven.

– Doamne sfinte. Eşti sigur?

Craven îi aruncă o privire uşor dojenitoare.

– Am aflat de la secretarul-şef al avocatului contelui, un domn destul de înverşunat, care nu ţine la băutură.

– Aha. Maximus îşi aranjă cravata şi îşi puse vesta. Atunci mai rămâne numai Lady Penelope.

– Într-adevăr. Craven închise carneţelul şi îşi ţuguie buzele, ridicând privirea în tavan. Lady Penelope Chadwicke are 24 de ani şi este singurul copil al tatălui ei. În ciuda statutului ei de fecioară destul de înaintată în vârstă, nu duce lipsă de curtezani, şi nu s-a căsătorit încă doar din pricina ăă.... standardelor ei neobişnuit de ridicate în alegerea unui domn.

– E sclifosită.

Craven tresări auzind caracterizarea destul de directă.

– Așa s-ar părea, Excelența Voastră.

Maximus dădu din cap și deschise ușa dormitorului.

– Vom continua jos.

– Da, Excelența Voastră.

Craven luă o lumânare și o aprinse din cămin. În fața camerei se întindea un coridor larg. În stânga era partea din față a casei și scara mare care ducea spre saloanele de primire din Wakefield House.

Maximus o luă la dreapta, urmat îndeaproape de Craven. Drumul ducea spre scara de serviciu și alte încăperi mai puțin publice. Maximus deschise o ușă camuflată printre lambriurile de pe coridor și coborî pe scările fără covoare. Trecu de intrarea în bucătărie și coborî încă un nivel. Scările se sfârșeau brusc, blocate de o ușă simplă din lemn. Maximus scoase o cheie din buzunarul vestei și descuie ușa. În spatele ei se aflau alte scări, dar acestea erau dintr-o piatră atât de veche, încât erau roase la mijloc, tocite de picioare de mult dispărute. Maximus urmă drumul în jos, în timp ce Craven aprindea lumânările din nișele tăiate în pereții de piatră.

Maximus se aplecă să treacă pe sub o arcadă joasă din piatră și ajunse într-o zonă pavată. Lumina lumânărilor din spatele lui proiecta lumini tremurătoare pe pereții tociți din piatră. Ici-colo se aflau siluete zgâriate în stâncă: simboluri și reprezentări primitive ale omului. Maximus se îndoia că ele fuseseră desenate în epoca creștinătății. Chiar în fața sa se găsea o altă ușă cu lemnul înnegrit de ani. O descuie și pe aceasta și o deschise.

Dincolo de ușă se afla o pivniță lungă, cu un tavan surprinzător de înalt, bolțile fiind săpate într-o altă piatră mai mică, decorativă. Coloanele zdravene se înșirau pe podea, capitelurile lor fiind sculptate în forme brute. Tatăl și bunicul lui folosiseră spațiul pentru pivnița de vinuri, dar Maximus nu ar fi fost surprins să afle că această încăpere fusese construită inițial pentru venerarea cine știe cărui zeu păgân.

În spatele lui, Craven închise ușa, iar Maximus începu să-și scoată vesta. Părea o pierdere de vreme să te îmbraci ca să te dezbraci cinci minute mai târziu, dar ducele nu apărea niciodată dezbrăcat, nici măcar în casa sa.

Craven își drese glasul.

– Continuă, murmură Maximus fără să se întoarcă.

El rămase în lenjerie și se uită în sus. Amplasate ici-colo, de-a lungul tavanului, se aflau inele de fier îngropate în piatră.

– Lady Penelope este considerată una dintre marile frumuseți ale vremii, începu Craven.

Maximus sări și se agăță de o coloană. Se opinti cu degetele goale de la picioare într-o crăpătură și se împinse în sus în căutarea unui sprijîn pentru degete, despre care știa că se afla deasupra capului. Mormăi și se trase spre tavan și spre cel mai apropiat inel de fier.

– Nu mai departe de anul trecut a fost curtată de doi conți și de un prinț străin.

– E virgină?

Inelul era un pic mai departe decât ajungea mâna lui – o amplasare specială pentru dimineți ca aceasta, pe care uneori Maximus le blestema.

Își luă avânt de pe coloană cu brațul întins. Dacă degetele ar fi ratat să apuce *inelul*... *podeaua era foarte, foarte departe dedesubt.*

Dar el se agăță cu un braț, mușchii umărului întinzându-se în timp ce el își lăsa greutatea pe el și își făcea vânt spre următorul inel. Și spre următorul.

– Aproape sigur, Excelența Voastră, se auzi de jos vocea lui Craven, în timp ce Maximus înainta cu ușurință din inel în inel până în capătul încăperii cavernoase și înapoi. Deși domnișoara este destul de hotărâtă, pare să înțeleagă importanța unei anumite prudențe.

Maximus pufni în drum spre alt inel. Acesta era un pic mai aproape decât celelalte și rămase atârnat de amândouă, cu brațele în V deasupra capului. Simțea cum i se răspândea căldura încordării de-a lungul umerilor și al brațelor. Își întinse degetele

de la picioare. Apoi, încet, deliberat, se aplecă până când degetele de la picioare aproape că atinseră tavanul.

El menținu poziția, respirând adânc, iar brațele începură să-i tremure.

– N-aș zice că isprava de aseară a fost prudentă.

– Poate că nu, admise Craven cu o tresărire evidentă în voce. În privința asta, trebuie să vă informez că, deși Lady Penelope este foarte talentată la cusut, dans, harpă și desen, ea nu este considerată a fi un mare talent în privința unor astfel de aventuri. Cei care o cunosc nu au o părere prea bună nici despre inteligența ei. Nu vreau să insinuez că ar exista deficiențe în privința intelectului domnișoarei. Ea pur și simplu nu... ăăă...

– E neroadă.

Craven fredonă aparent neinteresat și se uită în tavan.

Maximus se îndreptă și dădu drumul inelelor, aterizând pe vârfuri. Se îndreptă spre o bancă joasă, unde se aflau mai multe ghiulele. Alese una care se potrivea ușor în palma lui, o duse la umăr, sprintă pe lungimea pivniței și aruncă ghiuleaua într-un perete de paie, amplasat special în acest scop. Bila zbură prin paie și se lovi cu o bufnitură surdă în peretele din piatră.

– Foarte reușit, Excelența Voastră.

Craven își permise un zâmbet în timp ce Maximus alerga înapoi. Expresia era ciudat de amuzantă pe chipul lui lugubru.

– Baloții de paie s-au speriat, fără îndoială.

– Craven.

Maximus se luptă să nu zâmbească. El era ducele de Wakefield și nimănui nu-i era permis să se amuze pe seama unui Wakefield, nici măcar lui însuși. Ridică altă ghiulea de plumb.

– Într-adevăr. Valetul își drese glasul. O să rezum atunci: Lady Penelope e foarte bogată, foarte frumoasă, foarte la modă și veselă, dar nu are cine știe ce minte sau... spirit de autoconservare. Să o tai de pe listă, Excelența Voastră?

– Nu.

Maximus repetă exercițiul anterior cu o a doua ghiulea. Din perete se desprinse o bucată de piatră care zbură cât colo.

Îşi spuse să nu uite să aducă mai multe baloturi de paie. Când se întoarse îl văzu pe Craven cum îl privea nedumerit.

– Dar cu siguranţă Excelenţa Voastră îşi doreşte mai mult decât o dotă mare, descendenţă aristocratică şi frumuseţe de la o mireasă?

Maximus se uită cu atenţie la valet. Mai purtaseră această discuţie şi înainte. Craven tocmai enumerase cele mai importante calităţi ale unei soţii potrivite. Înţelepciunea – sau lipsa acesteia – nici măcar nu încăpea în balanţă.

Preţ de o clipă, în minte îi apărură nişte ochi cenuşii şi limpezi şi un chip hotărât de femeie. Domnişoara Greaves adusese cu ea un *cuţit* în St. Giles noaptea trecută – nu se înşelase cu privire la strălucirea metalică din gheata ei. Şi mai mult, păruse foarte hotărâtă să-l folosească. Acum, ca şi atunci, în sufletul său se aprinse o scânteie de admiraţie. Ce altă femeie din cercul său de cunoştinţe mai dădea dovadă de un astfel de curaj încrâncenat?

Dar apoi alungă repede gândul frivol din minte şi se întoarse la treburile presante. Tatăl său murise pentru el, iar el îi va cinsti memoria căsătorindu-se cu cea mai potrivită candidată pentru titlul de ducesă.

– Ştii care este opinia mea în legătură cu acest subiect. Lady Penelope este partida potrivită pentru ducele de Wakefield.

Maximus luă o altă ghiulea şi se făcu că nu aude răspunsul blând al lui Craven.

– Dar e o partidă şi pentru bărbatul de sub masca ducelui?

Existau oameni care comparau Bedlam cu iadul – un purgatoriu plin de chinuri şi nebunie. Dar Apollo Greaves, vicontele Kilbourne, ştia ce era Bedlam cu adevărat. Era pragul iadului.

Un loc al aşteptării interminabile.

Al aşteptării ca gemetele neliniştite din noapte să ia odată sfârşit. Al aşteptării paşilor apăsaţi pe piatră care anunţau o bucată uscată de pâine la micul dejun. Al aşteptării plescăitului rece al apei numit baie. Al aşteptării ca găleata puturoasă care-i servea pentru nevoi să fie golită. Al aşteptării mâncării. Băuturii. Aerului

proaspăt. Al așteptării după orice – ceva care să-i arate că mai e încă în viață și că încă nu înnebunise.

Cel puțin nu încă.

Și mai presus de toate, Apollo aștepta ca sora lui, Artemis, să îl viziteze în pragul iadului. Ea venea când putea, de regulă o dată pe săptămână. Suficient de des încât să-i mențină mintea întreagă. Fără ea, el s-ar fi pierdut cu mult timp în urmă.

Așa că, atunci când auzi pași ușori de femeie dincolo de ușa celulei sale, el își sprijini capul de perete și găsi puterea să afișeze un zâmbet pe chipul său nefericit.

Ea apăru o clipă mai târziu, privind pe după colț, fața ei blândă și serioasă luminându-se la vederea lui. Artemis era îmbrăcată cu o rochie maro veche, dar curată, și o pălărioară de pai, reparată cu grijă cu cusături mici și îngrijite deasupra urechii drepte. Ochii ei cenușii erau plini de căldură și grijă pentru el și ea păru să aducă înăuntru un val de aer proaspăt, ceea ce era imposibil: cum putea cineva să miroasă precum *absența* putorii?

– Frate, murmură ea cu voce scăzută. Intră în celulă fără să dea vreun semn de dezgust pentru oala de noapte din colț sau pentru starea sa deplorabilă – puricii și păduchii își făcuseră demult cuibuș împreună cu el. Cum te simți?

Era o întrebare caraghioasă – el era chinuit, așa cum fusese în ultimii patru ani, dar ea întreba cu toată seriozitatea, pentru că era groaznic de îngrijorată că într-o bună zi starea lui putea să devină și *mai rea* decât era deja. Aici cel puțin avea dreptate, mai rămânea întotdeauna moartea.

Nu că i-ar fi dat vreodată de înțeles cât de aproape de moarte fusese în trecut.

– O, mă simt minunat, zise el rânjind, sperând că ea nu va observa că, mai nou, gingiile îi sângerau la cea mai mică mișcare. Rinichii dați prin unt au fost excelenți în dimineața asta, la fel și omleta și pulpa la tavă. Ar trebui să-i transmit complimentele mele bucătarului, dar ceva mă reține.

El făcu un gest spre picioarele legate cu lanțuri prinse de un inel mare de fier din perete. Lanțul era suficient de lung cât să se poată ridica și să facă doi pași in orice direcție, dar nu mai mult.

– Apollo, rosti ea cu o voce uşor dojenitoare, dar schiţă şi un zâmbet, iar el consideră că prostiile spuse de el avuseseră succes.

Ea puse jos săculeţul moale pe care îl ţinea în mână.

– Îmi pare rău să aud că ai mâncat deja, căci ţi-am adus nişte pui prăjit. Sper să nu fi mâncat prea mult ca să nu te poţi bucura de el.

– O, cred că o să mă descurc, zise el.

Adulmecă aroma puiului prăjit şi începu să saliveze fără veste. Fusese o vreme când nu se gândise niciodată la următoarea masă – poate doar dorindu-şi vag să aibă plăcintă cu cireşe la cină. Nu că familia lui ar fi fost bogată, nici pe departe, dar niciodată nu duseseră lipsă de mâncare. Pâine cu brânză şi fripturi cu mazăre trasă prin unt, şi piersici coapte cu miere şi vin. Plăcintă cu peşte şi acele brioşe pe care mama lui le făcea câteodată. Doamne sfinte, prima înghiţitură din supa din coadă de bou, bucăţile de carne atât de fragedă că ţi se topeau pe limbă. Portocale zemoase şi nuci prăjite, morcovi glasaţi şi dulceaţa din petale de trandafiri. Câteodată îşi petrecea zile întregi gândindu-se la mâncare – indiferent cât de mult se străduia să-şi alunge din cap astfel de gânduri.

Niciodată nu va mai considera mâncarea drept un dat firesc.

Apollo îşi feri privirea, încercând să se gândească la altceva, în timp ce ea scotea puiul. Amâna momentul cât mai mult posibil, momentul în care se transforma într-un animal hămesit şi fără minte.

El se mişcă anevoie, şi lanţurile zornăiră. Avea paie atât ca să stea, cât şi să doarmă pe ele şi dacă scormonea un pic ar fi putut găsi o parte cât de cât curată pe care sora lui să se aşeze. Era singurul confort pe care-l putea oferi unui oaspete în celula lui.

– Mai e şi nişte brânză şi o jumătate de tartă cu mere pe care am furat-o de la bucătarul lui Penelope.

Chipul lui Artemis era blând, dar şi un pic îngrijorat, de parcă ar fi ştiut cât de aproape era să se năpustească asupra cadoului ei şi să-l înghită hulpav dintr-odată.

– Aşază-te aici, zise el aspru.

Ea se aşeză cu graţie, cu picioarele strânse într-o parte, de parcă ar fi ieşit la un picnic, nicidecum într-o casă de nebuni puturoasă.

– Uite.

Ea îi puse un copan de pui și o bucată de tartă pe o cârpă curată și i le întinse. El luă comoara cu grijă, încercând să respire pe gură, fără să pară că o face. Își strânse maxilarul și inhală încet, uitându-se la mâncare. Autocontrolul era tot ce îi mai rămăsese.

– Te rog, Apollo, mănâncă.

Șoapta ei era aproape îndurerată, iar el își aminti că nu era singurul pedepsit pentru o noapte de nebunie tinerească. Își distrusese în acea noapte și sora.

Așa că duse copanul la gură și mușcă o dată cu grijă, punându-l înapoi pe cârpă și mestecând încet, ținând la distanță nebunia. Gustul era minunat, ii umplea gura, făcându-l să vrea să urle de atâta foame.

Înghiți, punând cârpa cu tot conținutul în poală. Era un gentleman, nu un animal.

– Cum se simte verișoara mea?

Dacă Artemis ar fi fost mai puțin bine-crescută, și-ar fi dat ochii peste cap.

– E agitată toată în dimineața asta din cauza unui bal dat in seara asta de vicontele d'Arque în casa lui de la oraș. Îți amintești de el?

Apollo mai luă o înghițitură. Nu se mișcase niciodată prin cercuri foarte înalte, nu avea bani pentru așa ceva, dar numele ii spunea ceva.

– Un tip înalt, brunet, cu un aer oarecum distins? Amuzant și știe asta? „Și un diavol cu doamnele", se gândi el, dar nu-i spuse și surorii lui.

Ea dădu din cap.

– El e, da. Locuiește cu bunica lui, Lady Whimple, ceea ce pare destul de ciudat, având în vedere reputația lui. Balul, sunt sigură, e pus la cale de ea, dar e de regulă dat în numele lui.

– Credeam că Penelope se duce la baluri în fiecare seară a săptămânii.

Artemis zâmbi cu jumătate de gură.

– Câteodată chiar așa pare.

El mușcă din tartă, aproape gemând la gustul dulce și crocant al mărului.

– Și atunci de ce atâta agitație pentru balul lui d'Arque? A pus ochii pe el?

– O, nu. Artemis scutură din cap întristată. Nu s-ar mulțumi niciodată cu un viconte. A pus ochii pe ducele de Wakefield și se zvonește că s-ar putea să vină și el în seara asta.

– Serios?

Apollo se uită la sora lui. Dacă verișoara lor se decidea în sfârșit să se căsătorească, Artemis putea rămâne fără un acoperiș deasupra capului. Iar el nu putea s-o ajute cu nimic. Simți cum i se încordează maxilarul și își stăpâni dorința de a urla de frustrare. Mai trase o dată aer în piept și bău din sticla de bere pe care ea i-o adusese. Gustul cald, acrișor al malțului îl liniști pentru moment.

– Atunci îi doresc succes în acțiunile ei, deși poate că ar trebui să-l deplâng pe duce, Dumnezeu știe că eu nu mi-aș dori niciodată atențiile verișoarei noastre.

– Apollo, îl dojeni ea ușor, Penelope e o fată drăguță, știi asta.

– Așa e? o tachină el. Cunoscută pentru filantropia de care dă dovadă și pentru gesturile frumoase?

– Ei bine, e membră a Sindicatului Doamnelor întru Ajutorarea Căminului pentru Orfani și Copii Abandonați, zise sora lui cu grijă.

Apoi luă un fir de pai și îl răsuci între degete.

– Și odată a vrut să-i îmbrace pe toți băieții de la orfelinat cu haine galbene, așa mi-ai povestit.

Artemis tresări.

– Dar să știi că se străduiește, serios.

Lui i se făcu milă de sora lui și o salvă de la corvoada de a-i lua apărarea verișoarei lor mercantile.

– Dacă tu așa crezi, atunci sunt sigur că e adevărat. El se uită la felul în care ea tot îndoia paiul între degete. Mai e ceva ce nu vrei să-mi spui în legătură cu balul de diseară?

Ea ridică privirea, surprinsă.

– Nu, sigur că nu.

El își înclină capul și se uită la paiul distrus din mâna ei.

– Atunci ce te macină?

– O, ea se încruntă la paiul din mâna lui. Nu e nimic, serios, doar că noaptea trecută...

Ea duse o mână spre șalul care îi acoperea pieptul.

– Artemis.

Frustrarea sa era aproape copleșitoare. Dacă ar fi fost liber, ar fi putut s-o chestioneze, să afle de la servitori sau prieteni ce se întâmplase, să afle și să rezolve ce o necăjea. Dar aici, închis, nu putea decât să aștepte și să spere că ea îi va spune adevărul despre cum era viața ei în exterior. Ea ridică privirea.

– Îți amintești de colierul pe care mi l-ai dăruit când am împlinit 15 ani?

El își amintea destul de bine piatra mică și verde. Pentru ochii unui băiat tânăr arăta ca un smarald adevărat și fusese foarte mândru să-i ofere un astfel de cadou surorii lui. Dar ea nu vorbea despre asta.

– Încerci să schimbi vorba.

Ea își strânse buzele într-o rară expresie de frustrare.

– Nu, nu e adevărat. Apollo...

– Ce s-a întâmplat?

Ea răsuflă adânc.

– Eu și Penelope ne-am dus în St. Giles.

– *Cum?* St. Giles era o mahala de scursuri. O doamnă putea să pățească orice acolo. Doamne, Artemis! Ești bine? Ai fost acostată? Ce...?

Ea scutura deja din cap.

– Știam că nu ar fi trebuit să-ți spun.

– Nu face asta. El își dădu capul pe spate de parcă ar fi simțit o lovitură fizică. Nu-mi ascunde lucruri.

– O. Expresia ei deveni instantaneu o dovadă a remușcării. Nu, dragul meu, nu ascund lucruri de tine. Am fost în St. Giles pentru că Penelope a pus un pariu ridicol, dar am luat un pumnal cu mine – îți amintești care?

El aprobă din cap încercând să-și ascundă îngrijorarea. Când plecase la școală la unsprezece ani, se gândise că un pumnal era

un cadou inteligent. La urma urmei, o lăsa pe sora lui geamănă în grija unui tată pe jumătate nebun şi a unei mame bolnave la pat.

Dar ceea ce părea un pumnal de o dimensiune potrivită pentru un băiat, pentru un bărbat era o armă prea mică. Apollo se cutremură la gândul că sora lui încercase să se apere în St. Giles cu un pumnal minuscul.

– Hai, lasă, zise ea şi îi aduse gândurile în prezent, strângându-l de mână. Admit că am fost acostate, dar totul s-a terminat cu bine. Am fost salvate de Fantoma din St. Giles, imaginează-ţi.

Era evident că ea se gândea că această informaţie era liniştitoare. Apollo închise ochii. Se spunea că Fantoma din St. Giles era un ucigaş şi un violator, ba chiar mai rău. El nu credea zvonurile care circulau din simplul motiv că nimeni nu putea să comită toate acele fapte. Dar chiar şi aşa. Fantoma nu era un pisoiaş nevinovat.

Apollo îşi deschise ochii şi se uită la mâna surorii lui într-a lui.

– Te rog să-mi promiţi că nu o s-o urmezi pe Penelope în alte planuri nebuneşti.

– Eu... ea îşi feri privirea. Ştii că sunt însoţitoarea ei, Apollo. Trebuie să fac ce doreşte ea.

– Ea n-ar avea nici o problemă să te spargă ca pe un bibelou de porţelan şi să te arunce apoi la gunoi ca să-şi găsească altă jucărie.

Artemis părea şocată.

– Ea nu ar...

– Te rog, iubita mea soră, zise el cu voce răguşită. Te rog.

– O să fac tot ce pot, şopti ea, mângâindu-l pe faţă. Pentru tine.

El aprobă din cap, pentru că nu avea de ales decât să se mulţumească doar cu această promisiune. Cu toate astea, nu putea să nu se gândească la asta.

Când el nu va mai fi, cine se va mai îngrijora pentru Artemis?

Capitolul 2

Acum multă, multă vreme, când Britania era tânără, trăia unul dintre cei mai buni domnitori. Numele lui era regele Herla.

Era înțelept și brav, brațul îi era puternic și iute, iar lui îi plăcea mai ales să vâneze noaptea tot felul de sălbăticiuni...

din *Legenda regelui Herla*

Contele de Brightmore avea multe calități, se gândi Artemis în seara aceea: era un nobil respectat, un bărbat conștient de averea sa, iar – în momentele sale bune – un creștin în stare să înțeleagă sensul, chiar dacă nu neapărat spiritul compasiunii, dar *nu* era deloc un tată atent.

– Papa, ți-am spus ieri la prânz că trebuie să particip la balul dat de vicontele d'Arque în seara asta, zise Penelope în timp ce slujitoarea ei, Blackbourne, se chinuia să-i lege funda pelerinei.

Se aflau în holul mare din Brightmore House, așteptând trăsura să sosească de la grajduri.

– Am crezut că ai fost aseară, zise contele absent.

Era un bărbat înalt cu ochii albaștri bulbucați și cu un nas acvilin care îi estompa bărbia. Tocmai sosise acasă cu secretarul său – un bărbat mic de statură și ofilit, cu o înspăimântătoare memorie pentru cifre – și își scotea pelerina și tricornul.

– Nu, dragul meu, zise Penelope și își dădu ochii peste cap. Seara *trecută* am fost la cină la Lady Waters.

Artemis simți nevoia să-și dea *și ea* ochii peste cap, dar se abținu, pentru că, desigur, noaptea trecută fuseseră ocupate să se păzească de tâlhari și nîcî nu se apropiaseră de salonul lui Lady Waters. De fapt, se gândî ea, era posibil ca Lady Waters să nici nu fie în oraș în momentul acesta. Penelope mințea cu o virtuozitate impresionantă.

– Ei, bombăni contele. Oricum, arăți superb, Penny.

Penelope se lumină la față și făcu o piruetă ca să-și arate rochia cea nouă din brocart satinat pe care erau brodate buchete de flori în albastru, roșu și verde. Realizarea rochiei durase o lună și costase mai mult decât câștigau nouăzeci la sută dintre londonezi într-un an.

– Și tu, desigur, Artemis, zise contele distrat. Chiar foarte drăguță.

Artemis făcu o reverență.

– Mulțumesc, unchiule.

Preț de o clipă, Artemis își dădu seama cât de diferită era viața aceasta de cea cu care era obișnuită din copilărie. Ei locuiseră la țară, doar ea, Apollo, mama și tata. Tatăl ei fusese dezmoștenit de propriul părinte și gospodăria lor nu era prea bogată. Nu existau petreceri, ca să nu mai vorbim de baluri. Era ciudat să-și dea seama că începuse să se obișnuiască cu seratele – că era aproape plictisită de ideea de a mai participa la una.

Artemis zâmbi strâmb în sinea ei. Îi era recunoscătoare contelui – care era un văr de departe, nu unchiul ei.

Ea nu îi întâlnise nici pe el și nici pe Penelope, cât trăiseră părinții ei, și cu toate astea, el o primise în casa lui, când ea devenise o parîa în societate. Între lipsa de zestre și stigmatul nebuniei familiale, ea nu avea nici o șansă să se căsătorească și să ajungă la casa ei.

Cu toate astea, nu putea uita cum contele refuzase categoric și fără șansa de a-l face să se răzgândească, de a-l ajuta și pe Apollo.

Se asigurase numai ca Apollo să fie iute internat la Bedlam, în loc să se ajungă la proces. Ceea ce nu fusese o sarcină ușoară pentru contele de Brightmore: nimeni nu voia ca un aristocrat să fie spânzurat pentru crimă. Elita societății nu putea permite așa ceva – chiar dacă aristocratul în chestiune nu prea făcuse parte din înalta societate.

– O să răsucești capetele tuturor tinerilor domni la dans. Contele vorbea deja din nou cu fiica lui, ochii îngustându-i-se pentru moment. Doar asigură-te că nu o să ți-l răsucească și ție.

Poate că își dădea seama de mai multe lucruri despre Penelope decât credea Artemis.

– Nu te teme, papa. Penelope îl sărută pe părintele ei pe obraz. Eu doar colecționez inimi – nu le ofer.

– Ha! replică la fel de distrat tatăl ei – secretarul lui îi șoptea ceva la ureche. Ne vedem mâine, da?

– Da, dragul meu.

Și după o sumedenie de reverențe și plecăciuni de la cameriste și valeți, Penelope și Artemis ieșiră pe ușă.

– Nu știu de ce nu l-am luat și pe Bon Bon, zise verișoara ei în timp ce trăsura se îndepărta. Blana lui ar fi pus în valoare rochia.

Bon Bon era câinele mic, alb și bătrâior al lui Penelope. Artemis nu era sigură ce ar fi „pus în valoare" rochia. În afară de asta, nu avusese inima să deranjeze biata ființă, când o văzuse ghemuită pe patul caraghios roz cu verde pe care Penelope îl comandase pentru el.

– Poate, murmură Artemis, dar blana lui albă s-ar fi lipit și de fustele tale.

– Oh, Penelope se încruntă foarte drăgălaș și gura ei luă un aspect bosumflat. Mă întreb dacă n-ar trebui să-mi iau un mops. Dar toată lumea are unul – sunt prea banali –, iar maroul nu e la fel de evident ca albul lui Bon Bon.

Artemis oftă în tăcere și își păstră opiniile pentru sine cu privire la alegerea unui câine în funcție de culoare blănii.

Penelope începu să turuie despre câini și rochii, și modă, și petrecerea din casa de la țară a ducelui de Wakefield la care aveau să participe curând. Artemis doar dădea din cap și mai intervenea din când în când ca să ajute conversația. Se gândea la Apollo și la cât de slab i se păruse în această dimineață. El era un bărbat înalt – sau fusese. Bedlam îi scobise obrajii, îi scufundase ochii în orbite și îi făcuse oasele încheieturilor să iasă în evidență. Ea trebuia să facă rost de bani ca să plătească gărzile, să-i ducă mai multă mâncare, mai multe haine. Dar toate astea erau doar soluții temporare. Dacă nu descoperea o metodă de a-l scoate pe fratele ei de la azilul de nebuni, se temea că n-avea să mai apuce încă un an acolo.

Artemis oftă ușor în vreme ce Penelope continuă să vorbească despre dantelă belgiană.

O jumătate de oră mai târziu, coborau din trăsură în fața conacului mare, iluminat feeric.

– E păcat, serios, zise Penelope și își scutură fustele.

– Ce e păcat?

Artemis se aplecă să-i îndrepte tivul la spate.

– Lord d'Arque. Verișoara ei făcu un gest vag în direcția uimitorului conac. Așa un bărbat frumos și bogat – e aproape perfect.

Artemis se încruntă, încercând să urmeze labirintul complicat al gândurilor verișoarei sale.

– Dar nu e?

– Nu, sigur că nu, prostuțo, zise Penelope și pluti spre intrarea principală. Doar nu e duce, nu? O, ia uite-l pe Lord Featherstone.

Artemis o urmă pe Penelope în timp ce aceasta se apropia de tânărul lord. George Featherstone, baron de Featherstone, avea ochi mari, albaștri cu gene lungi, luxuriante și o gură plină, cu buze roșii, iar dacă n-ar fi fost lînia fermă a bărbiei și lungimea nasului, ar fi putut fi confundat cu o fată. Era considerat foarte chipeș de toate doamnele din societatea londoneză, deși lui Artemis îi displăcea strălucirea răutăcioasă a ochilor săi albaștri.

– Lady Penelope! izbucni Lord Featherstone și se opri pe treptele de marmură pentru a face o plecăciune extravagantă.

Era îmbrăcat cu o haină și pantaloni stacojii, cu o vestă aurie, brodată cu stacojiu, purpuriu și verde crud.

– Ce veşti îmi dai?

– Milord, sunt încântată să te informez că am fost în St. Giles, zise Penelope, întinzându-i mâna.

Lord Featherstone se aplecă peste mâna ei, întârziind o fracțiune de secundă mai mult decât s-ar fi cuvenit, înainte să-și ridice ochii și să o privească printre genele sale lungi.

– Și ai cumpărat o cană de gîn?

– Vai, nu! Penelope își desfăcu evantaiul și își întoarse fața de parcă s-ar fi rușinat. *Mai bine.* Ea își coborî evantaiul ca să dezvăluie un rânjet. M-am întâlnit cu Fantoma din St. Giles.

Lord Featherstone făcu ochii mari.

– Într-adevăr?

– Într-adevăr. Însoțitoarea mea, domnișoara Greaves, a fost martoră.

Artemis făcu o reverență.

– Dar e minunat, mîlady!

Lord Featherstone își desfăcu larg brațele, iar gestul îl făcu să se clatine, Artemis temându-se pentru o clipă că ar putea să se dezechilibreze pe scări, dar el puse un picior pe treapta de sus și își recăpătă echilibrul.

- Un demon mascat învins de frumusețea unei fecioare. Își aplecă ușor capul și se uită la Penelope cu un zâmbet șiret pe buze. I-ați *învins,* sper, milady.

Artemis se încruntă. „A învinge" era un cuvânt destul de riscant, care putea fi interpretat...

- Bună seara, milady, milord, se auzi o voce calmă și profundă.

Artemis se întoarse. Ducele de Wakefield apăru din întunericul din spatele lor, fără ca pașii lui să facă vreun zgomot. Era un bărbat înalt, zvelt, îmbrăcat sever în negru și cu o perucă albă, elegantă. Luminile conacului aruncau umbre amenințătoare asupra chipului său, accentuându-i unghiurile feței: sprâncenele severe și negre, nasul proeminent și plasat vertical dedesubt, care ducea direct spre linia subțire, aproape dură a buzelor sale. Ducele de Wakefield nu era considerat de doamnele din societate la fel de chipeș precum Lord Featherstone, dar dacă îi priveai trăsăturile fără să te gândești la bărbatul cărora îi aparțineau, puteai să-ți dai seama că era un bărbat frumos. O frumusețe rece, severă, cu o umbră de blândețe care atenua trăsăturile deosebit de masculine ale chipului său.

Artemis își reprimă un frison. Nu, ducele de Wakefield nu va fi niciodată preferatul membrilor de sex feminin ai înaltei societăți. Exista ceva la el atât de opus genului feminin, încât aproape că respingea sexul mai blând. Acesta nu era un bărbat care să fie înduioșat de blândețe, feminitate ori cuvinte dulci. Ar ceda – presupunând că ar fi în stare să cedeze – doar pentru motive de el știute.

– Excelența Voastră.

Penelope făcu o reverență cuceritoare în vreme ce Artemis se aplecă mult mai rezervată alături de ea. Nu că ar fi băgat cineva de seamă.

– Ce plăcere să vă întâlnesc astă-seară.

– Lady Penelope. Ducele se aplecă peste mâna ei și apoi se îndreptă de spate. Ochii lui întunecați nu trădau nici o emoție, fie ea pozitivă sau negativă. Ce am auzit despre Fantoma din St. Giles?

Penelope își linse buzele in ceea ce ar fi putut fi considerat un gest seducător, dar Artemis se gândi că verișoara ei era doar agitată. Ducele putea fi destul de intimidant câteodată.

– O mare aventură, Excelența Voastră. M-am întâlnit chiar cu Fantoma noaptea trecută în St. Giles!

Ducele nu făcu decât să o privească. Artemis se foi, neliniștită. Penelope nu părea să-și dea seama că ducele nu avea să considere aventura ei ca pe o realizare.

– Dragă verișoară, poate ar trebui...

– Lady Penelope are un curaj minunat la fel ca însăși Britania, anunță cu voce de trompetă Lordul Featherstone. O atitudine curajoasă imbrățișată de frumusețea formei și a chipului, rezultând în perfecțiunea ținutei și a eleganței. Milady, vă rog să acceptați acest fleac ca un simbol al admirației mele.

Lord Featherstone se lăsă într-un genunchi și îi întînse tabachera sa, incrustată cu pietre prețioase. Artemis pufni. Nu se putea abține să nu se gândească la faptul că Penelope câștîgase pariul cinstit, dar riscându-și viața. Tabachera lui Lord Featherstone nu era chiar un dar banal, așa cum lăsa el să se înțeleagă. Ce laș!

Penelope se întinse după cutiuță, dar niște degete puternice i-o luară inainte. Ducele luă obiectul din mâna lui Lord Featherstone – făcându-l pe bărbatul mai tânăr să tresară – și o ridică în lumină. Era ovală, de aur, și pe capac se afla portretul mic și rotund al unei fete, încadrat de perle.

– Foarte drăgălaș, rosti tărăgănat Excelența Sa. Rămase cu cutiuța în mână și se întoarse spre Lady Penelope. Dar nu cred că merita să vă riscați viața pentru el, milady. Sper să nu vă mai asumați astfel de riscuri inutile pentru un asemenea fleac.

El îi aruncă cutia lui Penelope care doar clipi, obligând-o pe Artemis să se arunce destul de lipsît de grație, după obiect. Ea prinse cutia înainte să o lovească pe Penelope sau să cadă pe jos și se îndreptă de spate, constatând că ducele o fixa cu privirea.

Pentru o clipă, ea încremeni. Nu îl privise până acum în ochi – era de regulă exilată pe margine la baluri și în capătul saloanelor. Dacă ar fi întrebat-o cineva despre culoarea ochilor Excelenței Sale, ar fi putut răspunde doar că erau intunecați. Ceea ce și erau.

Foarte întunecați, aproape negri, dar nu chiar. Ochii ducelui de Wakefield erau căprui, un căprui întunecat și bogat, precum cafeaua proaspăt făcută, precum lemnul de nucă lustruit sau blana de focă lucind în lumină, și chiar dacă erau frumoși, erau la fel de reci ca fierul pe timp de iarnă. O simplă atingere și ți-ar fi înghețat sufletul.

– Ce reflexe bune, domnișoară Greaves, zise atunci ducele rupând vraja.

El se întoarse și urcă scările. Artemis clipi în urma lui. De unde îi știa numele?

– Ticălos arogant, zise destul de tare Lord Featherstone, iar ducele probabil că îl auzise, dar nu dădu nici un semn în vreme ce intră în conac.

Lord Featherstone se întoarse spre Lady Penelope.

– Trebuie să îmi cer scuze, mîlady, pentru comportamentul lipsit de politețe al ducelui. Nu pot decât să cred că și-a pierdut orice urmă de amuzament sau umor și s-a transformat într-un bătrân înainte de 40 de ani. Sau 50? Pot să spun că ducele ar putea fi suficient de bătrân ca să-mi fie tată.

– Cu siguranță nu. Penelope își încruntă sprâncenele de parcă ar fi fost cu adevărat îngrijorată că ducele îmbătrânise peste noapte. Nu poate avea peste 40 de ani, nu-i așa?

Întrebarea se îndrepta spre Artemis, care oftă și puse cutiuța în buzunar că să i-o dea mai târziu lui Penelope. Dacă ea nu avea grijă, Penelope era în stare să o lase la conac sau în trăsură.

– Cred că Excelența Sa nu are decât 33 de ani.

– Chiar așa? Penelope se lumină înainte să clipească, suspicioasă. Cum de știi asta?

– Surorile sale au amintit de asta în treacăt, zise Artemis sec.

Penelope era prietenă – sau măcar o cunoștință – atât cu Lady Hero, cât și cu Lady Phoebe, dar ea nu prea avea obiceiul să asculte, cu atât mai puțin să-și amintească ce spuneau prietenele ei.

– O, e bine atunci, zise ea și, dând din cap, acceptă brațul lui Lord Featherstone și porni să intre în casă.

Fură întâmpinați de o armată de valeți care le luară pelerinele înainte să urce marea scară spre etajul superior, unde se afla sala

de bal a lui Lord d'Arque. Încăperea era luminată ca un tărâm al zânelor. Marmura albă şi roz strălucea sub picioarele lor. Deasupra capetelor lor, candelabrele străluceau cu mii de lumânări. Garoafe din seră în toate nuanţele de roz, alb şi roşu se revărsau din vaze uriaşe, parfumând aerul cu mireasma dulce şi puternică. Un grup de muzicieni din capătul sălii de bal cântau o melodie lentă, iar oaspeţii erau îmbrăcaţi în toate culorile curcubeului, mişcându-se graţios, parcă într-un dans aparte, ca un grup de fiinţe diafane.

Artemis strâmbă din nas cu tristeţe privind spre rochia ei simplă. Era maro, iar dacă ceilalţi oaspeţi erau zâne, atunci ea trebuia să fie un trol mic şi întunecat. Rochia ei fusese făcută în primul an când venise să locuiască cu Penelope, şi o purtase de atunci la toate balurile la care o însoţise pe verişoara ei. La urma urmei, nu era decât o însoţitoare. Era acolo ca să se confunde cu fundalul, ceea ce şi făcea cu un talent admirabil, după cum era chiar ea însăşi de părere.

– A mers bine, zise Penelope veselă.

Artemis clipi, întrebându-se dacă nu cumva ratase ceva din ce se petrecuse. Fuseseră despărţite de Lord Featherstone, iar în jurul lor rândurile de invitaţi se îngroşau.

– Poftim?

– Wakefield.

Penelope deschise un evantai cu o pictură foarte complicată de parcă însoţitoarea ei ar fi putut să-i ghicească gândurile şi să-i completeze ideea.

– Întâlnirea noastră cu ducele a mers bine? oferi Artemis completarea cam nedumerită.

Doar nu credea asta.

– O, desigur. Penelope închise evantaiul şi o bătu pe Artemis pe umăr. E gelos.

Artemis se uită la frumoasa ei verişoară. Existau mai multe adjective care ar fi putut descrie starea de spirit a ducelui când plecase de lângă ele: „disprețuitor", „trufaş", „superior", „arogant"... de fapt, dacă se gândea mai bine, era destul de sigură că putea să mai enumere câteva duzini de adjective şi cu siguranţă „gelos" nu se număra printre ele.

Artemis își drese vocea cu grijă.

– Nu sunt sigură...

– A, Lady Penelope! Un gentleman cu un început de burtă, care făcea pânza hainei sale elegante să se întindă, se postă în mod deliberat în dreptul lor. Sunteți la fel de încântătoare ca un trandafir de vară.

Penelope se strâmbă la acest compliment prea simplu.

– Vă mulțumesc, Excelența Voastră.

– Ei, pentru nimic, pentru nimic. Ducele de Scarborough se întoarse fluturând din mână spre Artemis. Și bănuiesc că și dumneavoastră sunteți bine, sănătoasă, domnișoară Greaves.

– Așa e, Excelența Voastră, zâmbi Artemis și făcu o reverență.

Ducele era de înălțime medie, dar era ușor gârbovit, ceea ce îl făcea să pară mai mic. Purta o perucă ninsă, un costum frumos de culoarea șampaniei și catarame cu diamante la pantofi – ceea ce, se zvonea, își putea permite foarte bine. Gurile rele spuneau și că își căuta o soție, căci era văduv de ceva vreme deja. Din nefericire, chiar dacă Penelope l-ar fi putut ierta pe duce pentru alura cocoșată și pentru burtă, ea nu era prea încântată de vârsta lui, căci ducele de Scarborough, spre deosebire de ducele de Wakefield, trecuse bine de 60 de ani.

– Mă grăbesc să mă întâlnesc cu un prieten, încercă Penelope să scape rapid de bărbat.

Dar ducele era un veteran al balurilor. El se mișca cu o agilitate admirabilă pentru vârsta sa și cumva îi prinse mâna lui Penelope, trecând-o peste brațul lui.

– Atunci îmi va reveni plăcerea să vă escortez la întâlnire.

– O, dar îmi este sete, contracară Penelope. Ați putea fi atât de amabil să îmi aduceți un pahar cu punci, Excelența Voastră?

– Aș fi încântat, milady, zise ducele și Artemis zări o sclipire în ochii lui, dar sunt sigur că însoțitoarea dumneavoastră ar fi fericită să vă facă acest serviciu. Vă supărați, domnișoară Greaves?

– Nu, deloc, murmură Artemis.

Penelope era stăpâna ei, dar ei îi plăcea de ducele cel bătrâior – chiar dacă nu avea nici o șansă să o cucerească pe Penelope. Ea se întoarse încet, dar suficient de repede încât să pretindă

că nu o auzise pe verişoara ei pufnind. Încăperea cu răcoritoare se afla de partea cealaltă a sălii de bal, iar ea înainta cu greu, căci partea din mijloc era ocupată de dansatori.

Cu toate astea, buzele ei erau încă curbate într-un surâs când auzi o voce bubuind, ameninţătoare.

– Domnişoară Greaves! Putem discuta un pic?

„Desigur", se gândi ea şi se uită în ochii căprui-închis şi reci ai ducelui de Wakefield.

– Sunt foarte uimită că îmi ştiţi numele, zise domnişoara Artemis Greaves.

Ea nu era genul de femeie pe care el să-l observe în mod obişnuit. Maximus se uită în jos la chipul domnişoarei Greaves şi se gândi că era una dintre numeroasele umbre feminine: însoţitoare, mătuşi bătrâne, rude sărace. Cele care stăteau în spate. Cele care alunecau în tăcere în umbră. Toţi bărbaţii cu mijloace financiare le aveau în grijă, pentru că era datoria unui gentleman să nu lase de izbelişte femei ca ea. Să se asigure că erau îmbrăcate şi aveau un acoperiş deasupra capului şi mâncare, că erau fericite sau măcar mulţumite cu rolul lor în viaţă. Dincolo de asta, nimic, pentru că genul acesta de femei nu aveau nici o legătură cu problemele masculine. Nu se căsătoreau şi nu aveau copii. Practic vorbind, ele nu făceau sex deloc. Nu exista nici un motiv pentru ca el să observe o femeie ca ea.

Şi cu toate astea o făcuse.

Chiar înainte de seara trecută o observase pe domnişoara Greaves care o urma pe verişoara ei peste tot – mereu îmbrăcată în culori închise de maro sau cenuşiu – ca o vrabie în trena unui papagal. Ea abia dacă vorbea, cel puţin cât ascultase el, şi stăpânea arta observaţiei tăcute. Nu se străduia în nici un fel să atragă atenţia asupra sa. Până în noaptea trecută.

Ea îndrăznise să scoată un *cuţit* la el, în cea mai rău famată parte a Londrei, îl privise fără frică în faţă, şi lui parcă i se luase un văl de pe ochi şi începuse să o vadă clar. Dintr-odată trăsăturile ei erau distincte şi limpezi, ieşind în evidenţă în mulţimea din jur. El o vedea. Vedea chipul calm, oval şi trăsăturile

deosebit de feminine, obișnuite, cu excepția ochilor mari și cenușii. Părul ei castaniu era strâns într-un coc ordonat la ceafă, degetele lungi și palide împreunate în talie.

El o *vedea,* și înțelegerea acestui fapt era ușor deranjantă. Ea ridică din sprâncenele delicate.

– Excelența Voastră?

El o fixase prea mult cu privirea, adâncit în propriile gânduri. Ideea îl irită, prin urmare tonul pe care îl folosi fu excesiv de aspru.

– Cum ați putut s-o lăsați pe Lady Penelope să se aventureze în St. Giles noaptea trecută?

Multe doamne din cercul lui de cunoștințe ar fi izbucnit în plâns la o asemenea acuzație.

Dar domnișoara Greaves clipi încetișor.

– Nu știu cum vă puteți închipui că aș avea vreun control asupra acțiunilor verișoarei mele.

Un argument valabil, dar el nu-l recunoscu ca atare.

– Trebuie să știți cât de periculoasă este acea parte a Londrei.

– O, știu prea bine, Excelența Voastră.

El îi întrerupsese parcursul de-a lungul sălii de bal, iar acum ea își reluă drumul. El era obligat să o urmeze, dacă nu voia ca ea să plece pur și simplu de lângă el.

– Atunci cu siguranță ați fi putut să vă convingeți verișoara să renunțe la o astfel de acțiune nebunească.

– Mă tem că Excelența Voastră are o părere mult prea optimistă atât despre docilitatea verișoarei mele, cât și despre influența mea asupra ei. Când Penelope își pune ceva în minte, nici caii sălbatici nu o pot trage în altă direcție. De îndată ce Lord Featherstone a menționat cuvintele „pariu" și „îndrăzneală", mă tem că am fost condamnate.

Vocea ei plăcută avea o nuanță de amuzament care era nerezonabil de atrăgătoare.

– Deci e vina lui Featherstone, se încruntă el.

– O, într-adevăr, adăugă ea cu o voioșie aproape nepotrivită.

El se încruntă la ea. Domnişoara Greaves nu părea deloc îngrijorată că verişoara ei aproape că le dusese pe amândouă la moarte în St. Giles.

– Lady Penelope ar trebui oprită să se mai asocieze cu gentlemeni precum Featherstone.

– Da, sigur, şi cu doamne, de asemenea.

– Doamne?

Ea se uită pieziş la el.

– Unele dintre cele mai nebuneşti idei ale verişoarei mele au pornit de la doamne, Excelenţa Voastră.

– Aha!

El se uită la ea fără nici o expresie, observând în treacăt că genele ei erau dese şi negre, mai negre decât părul, de fapt. Oare le vopsea cu ceva?

Ea oftă şi se aplecă spre el, atingându-l cu umărul.

– Sezonul trecut, Lady Penelope a fost convinsă că o pasăre vie ar reprezenta un accesoriu absolut unic.

Ea îşi bătea joc de el?

– O pasăre.

– O lebădă, de fapt.

Ea părea foarte serioasă. Dacă juca vreun joc stupid cu el, atunci se prefăcea bine. Dar o fiinţă ca ea avea numeroase ocazii de a învăţa să-şi ascundă gândurile şi sentimentele. Ba chiar reprezenta o cerinţă a slujbei.

– N-am observat-o niciodată pe Lady Penelope cu o lebădă.

Ea îi aruncă o privire rapidă, iar el văzu cum buzele i se rotunjeau într-un zâmbet. Doar o fracţiune de secundă, apoi dispăru.

– Ei bine, nu a durat decât o săptămână. După cum s-a constatat, lebedele scuipă şi muşcă.

– Lady Penelope a fost muşcată de o lebădă?

– Nu, eu am fost.

El îşi încruntă sprâncenele la această informaţie, închipuindu-şi pielea albă întunecată de o vânătaie. Nu-i plăcea imaginea. De câte ori fusese rănită domnişoara Greaves în timp ce îşi îndeplinea îndatoririle de însoţitoare a lui Lady Penelope?

– Câteodată am impresia că verișoara mea ar trebui închisă pentru binele ei, bombăni domnișoara Greaves. Dar nu există vreo șansă ca asta să se întâmple, nu-i așa?

Nu, nu prea exista. Și nici nu exista vreo șansă ca domnișoara Greaves să-și poată câștiga traiul altfel – undeva departe de verișoara ei periculos de nesăbuită. Așa funcționa lumea, și chiar dacă nu ar fi fost așa, nu era treaba lui.

– Povestea dumneavoastră mă face să vă cer și mai imperios să găsiți o modalitate de a o convinge pe Lady Penelope de pericolul ideilor ei.

– Am încercat... încerc, zise ea pe un ton scăzut. Dar eu sunt doar însoțitoarea ei, la urma urmei.

El se opri și se uită la ea, la această femeie mai stăpână pe sine decât îi permitea rostul ei în viață.

– Nu sunteți și prietena ei?

Ea se întoarse și se uită în sus la el, din nou cu acel zâmbet aproape invizibil în colțul gurii, mic și discret, de parcă ar fi învățat să nu zâmbească foarte larg, să nu arate prea repede vreo emoție puternică.

– Da, sunt prietena ei. Ruda și prietena ei. Țin mult la Penelope și cred că și ea mă iubește. Dar în primul rând sunt însoțitoarea ei. Nu o să fim niciodată egale, pentru că poziția mea va fi mereu inferioară. Așa că, deși pot sugera să nu ne ducem noaptea în St. Giles, nu pot să-i poruncesc.

– Iar unde se duce ea, mergeți și dumneavoastră?

– Da, Excelența Voastră, încuviință ea.

El își încordă maxilarul. Știa toate astea, dar chiar și așa informația i se părea enervantă. Își feri privirea.

– Când Lady Penelope se va căsători, soțul ei va ști să o controleze. Să o țină în siguranță.

„Să te țină în siguranță."

– Poate.

Ea își înclină capul și se uită la el. Era o femeie inteligentă. Cu siguranță că știa ce intenții avea față de verișoara ei.

– Așa va fi, zise el și se uită cu severitate la ea.

Ea ridică din umeri.

– Asta ar fi cel mai bine, desigur. Dar dacă Penelope ar fi ținută în frâu, noi n-am mai întâlni oameni atât de interesanți ca Fantoma din St. Giles.

– Faceți haz de pericol.

– Poate că da, Excelența Voastră, zise ea blând, de parcă el ar fi trebuit consolat, dar trebuie să admit că a fost palpitantă întâlnirea cu Fantoma.

– Sălbaticul acela.

– De fapt, nu sunt sigură că e chiar așa. Porniră din nou, și el își dădu seama că se îndreptau spre încăperea cu răcoritoare. Pot să vă spun un secret, Excelența Voastră?

De regulă, când doamnele îi puneau o astfel de întrebare, era mai degrabă un mijloc de a flirta, dar expresia de pe chipul domnișoarei Greaves era onestă. Deveni curios.

– Vă rog!

– Cred că Fantoma ar putea fi de viță nobilă.

El trebui să se controleze ca să mențină o expresie indiferentă în vreme ce inima începu să-i bată mai repede. Oare ce greșise?

– De ce?

– Mi-a lăsat ceva noaptea trecută.

El simți cum spaima îi cuprinde pieptul.

– Ce?

Pe buzele ei apăru din nou acel zâmbet ascuns. Misterios, captivant, absolut feminin.

– Un inel cu pecete.

Chipul ducelui de Wakefield era ca de piatră. Artemis se întrebă la ce se gândea și, mai ales, ce credea despre ea. Oare considera o greșeală atitudinea ei față de Fantomă? Sau i se părea jignitor că ea credea că un tâlhar ar putea fi de viță nobilă? Îi cercetă chipul pentru o secundă și apoi o porni din nou. Se gândea că nu conta ce credea el despre ea – în afară de faptul că nu ar fi o însoțitoare potrivită pentru Lady Penelope. El nu căutase până atunci niciodată să vorbească cu ea. Pur și simplu se mișcau pe alte orbîte. Ea zâmbi în sinea ei. Nu se aflau nici măcar în același univers.

– Vreți să-i duceți răcoritoare lui Lady Penelope? întrebă el, vocea lui răsunând plăcut lângă umărul ei.

– Da.

Ea văzu cu coada ochiului cum dădea din cap.

– O să vă ajut să le duceți înapoi. Se întoarse spre un valet care ducea pahare cu punci și plesni din degete. Trei.

Spre amuzamentul ei, bărbatul se năpusti să aducă paharele în timp ce ducele rămase acolo așteptând.

– E foarte amabil din partea dumneavoastră, Excelență, zise ea, fără nici o urmă de ironie în glas.

– Știți că nu e adevărat.

– Știu? ea se uită uimită la el.

El își înclină capul și murmură încetișor.

– Păreți o femeie inteligentă. Știți că o curtez pe verișoara dumneavoastră. Prin urmare, oferta mea este un mod elegant de a o întâlni din nou în seara asta.

După asta nu mai părea să mai fie nevoie de vreo vorbă în plus, așa că Artemis rămase tăcută în timp ce luau cele trei pahare de punci.

– Spuneți-mi, domnișoară Greaves, zise ducele în timp ce făceau cale-ntoarsă. Sunteți de acord să o curtez pe verișoara dumneavoastră?

– Nu cred că acordul meu are vreo importanță în vreun fel sau altul, Excelența Voastră, rosti Artemis iritată fără voia ei.

Oare îi vorbea în zeflemea?

– Nu credeți? El zâmbi ușor. Dar, vedeți dumneavoastră, eu am crescut într-o casă numai cu femei. Nu disprețuiesc greutatea confidențelor șoptite din budoar. Câteva cuvinte judicios șoptite la urechea verișoarei dumneavoastră ar putea să mă ajute.

Ea se uită uluită la el.

– Excelența Voastră îmi atribuie mai multă putere decât am de fapt.

– Sunteți modestă.

– Nu, chiar nu sunt.

– Hmm.

Se apropiau de Penelope care încă mai conversa cu Scarborough. Wakefield îşi miji ochii.

– Dar nu mi-aţi răspuns la întrebare. Mă veţi susţine în eforturile mele?

Ea se uită la el. În poziţia ei trebuia să fie prevăzătoare.

– Simţiţi afecţiune pentru Penelope?

– Asta contează pentru Lady Penelope?

El îşi arcui o sprânceană cu subînţeles.

– Nu. Ea îşi ridică bărbia. Dar mă tem că este important pentru mine, Excelenţa Voastră.

Penelope se întoarse şi îi văzu pe chip aşternându-i-se un zâmbet fericit.

– O, Artemis, în sfârşit. Să ştii că aproape m-am uscat. Ea luă cupa din mâna lui Artemis şi clipi din gene către Wakefield. Aţi venit să mă mai certaţi un pic, Excelenţa Voastră?

El se aplecă şi murmură ceva deasupra mâinii ei.

Artemis făcu un pas în spate. Apoi încă unul. În scenă erau Penelope, Wakefield şi Scarborough – aceştia erau actorii din acest teatru. Ea era doar cea care mătura scena. Îşi luă privirea de la trio şi se uită prin sală. La perete fuseseră înşirate scaune pentru oaspeţii mai în vârstă şi alţii asemenea. Descoperi un chip familiar şi se îndreptă în direcţia lui.

– Aţi dori nişte punci, doamnă?

– O, ce drăguţ!

Bathilda Picklewood era o femeie mică şi îndesată, cu o faţă rotundă şi roz, încadrată de bucle cărunte. În poala ei stătea un spaniel alb cu negru, privind atent prin încăpere.

– Tocmai mă gândeam că ar trebui să plec în căutare de punci.

Artemis întinse mâna spre spaniel – Mignon –, în vreme ce domnişoara Picklewood lua o înghiţitură din cupă. Mignon linse politicos degetele lui Artemis.

– Lady Phoebe nu e aici?

Domnişoara Picklewood scutură cu regret din cap.

– Ştii că nu-i plac evenimentele cu mulţi invitaţi. În seara asta am venit cu buna mea prietenă doamna White – s-a dus să-şi repare dantela rochiei.

Artemis dădu din cap și se așeză lângă doamna mai în vârstă. Știa că sora mai tânără a ducelui nu gusta astfel de evenimente, dar sperase s-o revadă. Apoi își aminti.

– Dar Lady Phoebe va veni la petrecerea din casa de la țară a fratelui ei?

– O, da, abia așteaptă, deși mă tem că ducele nu. Domnișoara Picklewood chicoti. Lui nu-i plac petrecerile date în casă – de fapt nu-i plac *deloc* petrecerîle. Te-am văzut cu Maximus mai devreme.

Artemis avu nevoie de o clipă ca să-și aducă aminte că Maximus era numele mic al ducelui de Wakefield. Ce ciudat era că ducele avea un nume mic care i se potrivea. Și-l putea imagina în pielea unui general roman necruțător. Dar, desigur, domnișoara îi spunea lui Wakefield pe numele mic. Era înrudită de departe cu ducele și locuia cu el și Lady Phoebe ca un fel de însoțitoare pentru tânără.

Artemis se uită la cealaltă femeie cu un interes reînnoit. Domnișoara Picklewood trebuia să fie una dintre femeile de care era plină casa lui.

– M-a ajutat să-i duc punci lui Penelope.

– Mmm.

– Domnișoară Picklewood...?

– Da?

Femeia mai în vârstă o privi cu ochii ei de un albastru viu.

– Nu cred că am aflat vreodată cum ai venit să locuiești cu ducele și cu Lady Phoebe.

– O, e foarte simplu, draga mea, zise domnișoara Picklewood. S-a întâmplat după moartea ambilor lor părinți.

– Da? Artemis se încruntă, cu ochii pironiți în poală. Nu îmi amintesc de asta.

– Ei, a fost înainte de vremea ta. În 1721. Biata Hero abia împlinise opt ani, Phoebe era doar un bebeluș, nu avea decât un an. Când am auzit, stăteam la o mătușă de-a mea. Am știut că trebuia să vin. Cine urma să aibă grijă de copii? Nici ducele, nici biata Mary, mama lui Maximus, nu aveau rude în viață. Nu. Am venit de îndată și am găsit casa în haos. Servitorii erau în stare de șoc, administratorii bombăneau despre terenuri, bani și succesiune,

şi nu băgau de seamă că băiatul abia dacă se ridicase din pat. Le-am ajutat pe fete şi pe Maximus cât am putut mai bine. El era încăpăţânat şi atunci, mă tem. După o vreme a zis că el era acum ducele şi nu avea nevoie de dădacă sau de guvernantă. Cam nepoliticos, dar pe de altă parte tocmai îşi pierduse părinţii. Un şoc teribil.

– Hmm. Artemis se uită spre locul unde ducele stătea lângă Penelope, cu ochii umbriţi şi imposibil de citit. Presupun că asta ar explica o sumedenie de lucruri.

– O, da, încuviinţă domnişoara Picklewood, urmându-i privirea. Într-adevăr. Rămaseră tăcute câteva clipe, înainte ca domnişoara Picklewood să se ridice. Aşa că, vezi, poate să fie totuşi o viaţă bună.

Artemis clipi, fără să înţeleagă ce voia să spună bătrâna însoţitoare.

– Poftim?

– Să fii o lady care depinde de bunătatea rudelor, răspunse domnişoara Picklewood încetişor şi de-a dreptul devastator. Nu avem copiii noştri, dar dacă avem noroc, putem găsi pe alţii pe care să-i ajutăm în viaţă. Ea o bătu pe Artemis pe genunchi. Până la urmă, o să se aranjeze totul.

Artemis rămase nemişcată pentru că simţea un impuls puternic de a smulge mâna blândei domnişoare Picklewood de pe genunchiul ei. Să se ridice şi să urle. Să alerge prin sala de bal, să iasă pe uşă şi să alerge până ajungea să simtă din nou iarba rece sub tălpi. Aceasta n-ar fi putut fi viaţa ei. Era imposibil.

Sigur că nu făcu nimic din toate astea. În schimb, dădu politicos din cap şi o întrebă pe domnişoara Picklewood dacă ar mai vrea un pahar de punci.

Capitolul 3

Într-o zi călduroasă, în timp ce vâna, regele Herla dădu peste un iaz adânc şi rece. Descălecă şi se aplecă să bea apă din iaz, iar în apă văzu reflexia unui omuleţ ciudat care călărea un ţap.

– Ziua bună, rege al britanicilor, strigă omulețul.

– Tu cine ești? întrebă regele Herla.

– Ei bine, eu sunt regele piticilor, zise piticul, și aș vrea să facem o înțelegere...

din *Legenda regelui Herla*

Artemis se trezi dintr-un vis cu o pădure deasă și rămase să se gândească la el. Se făcea că era răcoare și liniște, iar mușchiul și frunzele umede de sub picioarele ei goale îi amuțeau zgomotul pașilor. Un ogar – sau poate mai mulți – se auzeau în spatele ei și îi ținea companie. Ea ajunsese într-un luminiș și emoția o făcea să-și țină răsuflarea. Acolo era ceva, o creatură care nu ar trebui să existe într-o pădure englezească, iar ea voia să vadă...

Era cineva în camera ei.

Artemis încremeni, ascultând. Camera ei din Brightmore House era în spate, mică, dar confortabilă. Dimineață venea o slujnică să aprindă focul, dar altminteri nimeni nu o deranja acolo. Dar persoana care se afla acum în încăpere nu era slujnica.

Poate că își închipuise. Visul fusese destul de intens. Deschise ochii. Lumina palidă a lunii care pătrundea pe una din ferestre îi dezvăluia umbrele familiare din cameră: scaunul de lângă pat, comoda veche de la fereastră, mica policioară de deasupra căminului...

Una dintre umbre se desprinse de lângă policioară. Se transformă într-o siluetă mare și amenințătoare, cu capul distorsionat de pălăria cu boruri largi și nasul supradimensionat al măștii. Fantoma din St. Giles.

Se zvonea că prăda și siluia, dar în mod ciudat, ea nu simțea nici un fel de teamă. Poate că era încă prinsă în mrejele visului. Dar era mai bine să se asigure.

– Ai venit să mă răpești? Vocea ei era doar o șoaptă, chiar dacă ea nu făcuse un efort conștient de a o coborî. Dacă da, sper să îmi acorzi măcar o clipă să-mi pun un șal.

El pufni și se îndreptă spre comoda ei.

– De ce camerele tale se află separat de restul familiei? șopti el.

În St. Giles el nu vorbise, iar ea nu se aşteptase la un răspuns din partea lui. Curiozitatea o făcu să se ridice în capul oaselor. Era rece fără focul aprins, iar ea tremură când îşi cuprinse genunchii cu braţele.

– Camera.

El se opri din orice făcea lângă comodă şi îşi întoarse capul, afişând profilul ameninţător al măştii.

– Cum?

Ea ridică din umeri, deşi el era întors cu spatele şi ea abia putea să vadă în lumina slabă.

– E doar o singură cameră.

El se întoarse din nou spre comodă.

– Aşadar, eşti o slujnică.

Nu-şi dădea seama prea bine din glasul şoptit, dar părea că vrea să o provoace.

– Eu sunt verişoara lui Lady Penelope. De fapt, se corectă ea, verişoară de-a treia, ca să fim mai exacţi.

– Atunci de ce te-au cazat aici, în spatele casei?

El se aplecă şi trase sertarul de jos.

– N-ai auzit de ruda săracă?

Îşi întinse gâtul, încercând să vadă ce făcea el. Părea să caute printre ciorapii ei.

– Te-ai depărtat destul de mult de St. Giles în seara asta.

El mormăi, împinse sertarul la loc şi trecu la următorul. Acolo se aflau cămăşuţele ei, două la număr. Ea îşi drese glasul.

– Mulţumesc.

El se opri, cu capul aplecat asupra sertarului.

– Cum?

– Noaptea trecută mi-ai salvat viaţa. Ea îşi ţuguie buzele, gândindu-se. Sau cel puţin virtutea. Şi pe cea a verişoarei mele. Nici nu-mi pot imagina de ce ai făcut-o, dar îţi mulţumesc.

Auzind-o, el se întoarse.

– Nu-ţi poţi imagina *de ce am făcut-o?* Erai în pericol. Nu te-ar fi ajutat orice bărbat?

Ea zâmbi a regret şi cu o uşoară tristeţe.

– Din experienţa mea, nu.

Se gândea că el se va întoarce la cercetarea camerei, dar făcu o pauză.

– Atunci îmi pare rău că ai avut asemenea experiențe.

Lucrul ciudat era că el părea să fi rostit vorbele în mod serios. Ea strânse cuvertura între degete.

– De ce o faci?

– Ce fac?

El se ridică și trecu la sertarul de sus. Acesta conținea câteva dintre puținele ei lucruri personale: scrisori vechi de la Apollo de pe vremea când era la școală, o miniatură a tatălui ei, cerceii mamei, de pe care se luase poleiala, și una dintre toarte se rupsese. Ea se gândea că ar trebui să fie supărată că el îi căuta prin lucruri, dar privind în ansamblu, cu tot ce i se întâmplase în viață, asta era o jignire mult prea mică.

El se opri.

– Ai aici o jumătate de pâine și două mere. Nu-ți dau destul de mâncare, și ești nevoită să furi?

Ea se încordă.

– Nu sunt pentru mine. Și nu le-am furat. Bucătăreasa știe că le-am luat.

El mormăi și își reluă căutarea.

– De ce te costumezi ca un arlechin și umbli prin St. Giles?

Ea își înclină capul și îl studie. Mișcările lui erau simple. Precise. Dar ciudat de elegante pentru un bărbat.

– Știi, mulți cred că ești un siluitor sau chiar mai rău.

– Nu sunt.

El închise sertarul și se uită prin cameră. Oare anii petrecuți ca vânător nocturn îl făcuseră să vadă mai bine pe întuneric? Ea abia dacă distingea contururile camerei, și era odaia ei. El se duse la dulapul vechi, o mobilă care fusese înlocuită cu ceva mai nou într-unul din saloanele de oaspeți din Brightmore House. Deschise ușa și privi înăuntru.

– N-am atacat niciodată o femeie.

– Ai ucis?

El făcu o pauză la auzul întrebării, înainte să vâre mâna în dulap și să dea la o parte rochia de zi de rezervă pe care o avea ea.

– O dată sau de două ori. Dar au meritat-o, te asigur.

Ea îl credea. St. Giles era un loc îngrozitor. Un loc unde oamenii erau guvernați de sărăcie, beție și disperarea din străfundurile sufletului omenesc. Ea citise rapoarte în ziarele aruncate de unchiul ei, despre jafuri și crime, familii întregi moarte de foame. Pentru un gentleman, să se aventureze în St. Giles, noapte după noapte, timp de ani întregi, ca să înfrunte demonii dezlănțuiți de oamenii chinuiți de suferința cea mai neagră... trebuia să aibă un motiv foarte întemeiat. Și ea se îndoia profund că o făcea de dragul aventurii sau al unei provocări.

Artemis trase aer în piept la gândul acesta. Ce fel de om făcea ce făcea el?

– Trebuie să iubești foarte mult St. Giles.

El se răsuci pe călcâie, izbucnind într-un râs aspru, puternic și îngrozitor.

– *Iubire.* Doamne sfinte, mă confunzi femeie. Să știi că nu o fac din iubire.

– Cu toate astea, locuitorii din St. Giles sunt cei care profită de pe urma... Ea se opri gândindu-se cum să descrie ce făcea el. Hobby? Datorie? Obsesie. De pe urma... muncii tale. Dacă spui că nu le faci rău decât celor care merită, atunci cei care locuiesc în St. Giles sunt mai în siguranță datorită ție.

– Nu mă interesează cum îi afectează acțiunile mele.

El închise dulapul cu un gest de finalitate.

– Pe mine da, zise ea simplu. Acțiunile tale mi-au salvat viața.

El stătea și se uita prin cameră. Nu mai rămăsese mare lucru. Policioara, noptiera ei, ambele fără locuri unde ar fi putut ascunde ceva.

– De ce te preocupă atât de mult acțiunile mele?

Chiar și cu vocea șoptită, îți puteai da seama că era iritat, și ea se gândi că avea dreptate.

– Nu știu. Cred că ești... o noutate. De obicei nu prea am ocazia să conversez prea mult cu un gentleman.

– Ești ruda lui Lady Penelope și însoțitoarea ei. Ai zice că la atâtea baluri, serate și ceaiuri ai avea ocazii nenumărate de a întâlni gentlemeni.

– Să-i întâlnesc, da. Dar să port o conversație adevărată? Ea scutură din cap. Gentlemenii nu au nici un motiv să vorbească cu femei ca mine. Poate doar dacă nu au intenții tocmai onorabile.

El făcu un pas spre ea de parcă mișcarea ar fi fost involuntară.

– Ai fost acostată de bărbați?

– Așa funcționează lumea, nu-i așa? Poziția mea mă face să fiu vulnerabilă. Cei care sunt puternici îi vor vâna mereu pe cei neajutorați. Ea ridică din nou din umeri. Dar nu se întâmplă des, și oricum am reușit să mă apăr singură.

– Nu ești neajutorată.

Era o declarație finală și fără echivoc. Ea considera flatantă încrederea lui.

– Cei mai mulți ar fi de părere că sunt.

– Atunci s-ar înșela.

Se uitară unul la celălalt, iar ei i se păru că se studiau reciproc. Ea o făcea, cu siguranță. Nu era așa cum se așteptase, desigur dacă s-ar fi ostenit să afle la ce să se aștepte de la un arlechin mascat. El chiar părea să o asculte, iar asta nu i se mai întâmplase de foarte multă vreme.

Ei bine, i se întâmplase cu ducele de Wakefield, seara trecută, îi trecu ei prin minte.

Fantoma îi înțelesese situația într-un interval de timp șocant de scurt. Și părea furios – o furie reprimată părea să vibreze prin el. Ea îi putea simți apăsarea, de parcă ar fi fost o vietate.

– Ce cauți? întrebă ea brusc. E destul de nepoliticos ca un gentleman să intre fără permisiune în camera unei lady.

– Eu nu sunt un gentleman.

– Chiar așa? Eu aș fi crezut altceva.

Ea vorbise fără să se gândească și regretă imediat. El fu într-o clipă lângă pat, uriaș, masculin și amenințător, iar ea își aminti în acest moment nepotrivit ce era acea creatură apărută în lumînișul din visul ei: un tigru. Într-o pădure englezească. Aproape că o pufni râsul la această idee absurdă.

Ea fu obligată să își dea capul pe spate ca să se uite la el, expunându-și gâtul, ceea ce nu era niciodată o idee bună în prezența unui prădător.

El se aplecă spre ea, punându-și intenționat brațele pe pat, de-o parte și de alta a trupului ei, prinzând-o ca într-o cușcă. Ea înghiți în sec, simțindu-i căldura corpului. Îl putea *mirosi:* transpirație masculină și mirosul pielii, ceea ce ar fi trebuit să-i stârnească o reacție de respingere. Doar că se întâmplă chiar opusul.

El își împinse chipul mascat aproape de al ei, astfel încât ea putu vedea sclipirea ochilor de dincolo de mască.

– Ai ceva ce îmi aparține.

Ea rămase nemișcată, inspirând aerul răsuflat de el, împărțind același aer cu el, ca un foarte drag inamic. Fața lui se aplecă spre a ei, înclinată, iar ea simți că trebuie să închidă ochii. Preț de o clipă foarte scurtă i se păru că simte o atingere caldă pe buze.

Dar pe coridor se auziră pași. Venea slujnica. Deschise ochii, însă el dispăruse pur și simplu.

O clipă mai târziu, Sally, slujnica de la etaj, intră în cameră cu cărbuni și perii. Sally se sperie când o văzu pe Artemis în capul oaselor în pat.

– O, domnișoară, v-ați trezit devreme. Să cer să vă trimită niște ceai?

Artemis scutură din cap și trase aer în piept.

– Mulțumesc, nu e nevoie. O să cobor în curând și o să-mi iau. Ne-am întors târziu azi-noapte.

– Așa e. Sally se auzi umblând în cămin. Blackbourne spune că milady nu s-a întors decât după două dimineața... O, cum de a rămas fereastra deschisă?

Sally sări și se duse la geam, pe care îl închise cu putere.

– Brr! E prea devreme pentru atâta curent.

Artemis rîdică din sprâncene. Camera ei era la al treilea etaj, și pe zid nu exista nici iederă, nici vreun spalier pe care să te cațeri. Ea spera că bietul om nu era mort în fața ferestrei.

– Mai doriți și altceva, domnișoară?

Focul duduia în cămin, iar Sally era deja la ușă, cu găleata în mână.

– Nu, mulțumesc.

Artemis așteptă până când slujnica închise ușa în urma ei, înainte să scoată lanțul subțire de sub cămașa ei de noapte. Îl purta pentru că nu știa ce să facă cu obiectul agățat de el: un pandantiv delicat cu o piatră verde strălucitoare. Ea crezuse că era doar o bijuterie simplă cu o piatră falsă pe care Apollo i-o făcuse cadou la a cincisprezecea aniversare. Cu patru luni în urmă încercase să o amaneteze ca să obțină niște bani cu care să-l ajute pe Apollo, și aflase adevărul îngrozitor, că piatra era un smarald montat în aur pur, ceea ce făcea să fie o comoară prea scumpă. În mod ironic, nu putea să vândă o astfel de bijuterie fără să dea naștere unor întrebări cu privire la proveniența ei. Întrebări la care nu știa să răspundă. Habar n-avea cum ar fi putut Apollo obține o asemenea comoară.

Purta deja de luni întregi pandantivul cu smarald – prea speriată să-l lase în dormitor –, dar ieri mai adăugase ceva pe lanț.

Artemis pipăi inelul cu pecete al Fantomei, piatra roșie fiind caldă sub atingerea ei. Ar fi putut să i-l dea înapoi. Era în mod evident foarte important pentru el. Dar ceva o făcuse să vrea să îl ascundă și să îl mai păstreze un pic. Ea studie din nou inelul. Piatra avusese odinioară un blazon sau un altfel de semn sculptat în ea, dar era atât de tocită încât nu se mai vedeau decât linii vagi, imposibil de descifrat. Aurul purta și el patina vârstei, inelul fiind subțiat de la atâta purtat. Atât inelul cât și familia căreia îi aparținea erau foarte vechi.

Artemis se încruntă. De unde știuse Fantoma că ea avea inelul? Nu-i spusese nimănui în afară de Wakefield, nici măcar lui Penelope. Preț de o clipă își imagină că sub masca arlechinului se afla ducele de Wakefield.

Nu. Era absurd. Mai degrabă Fantoma fie știuse că își pierduse inelul la ea în palmă, fie ghicise printr-un proces de eliminare.

Artemis oftă și ascunse inelul și pandantivul la loc sub cămășuță. Era timpul să se îmbrace. Ziua începuse.

Maximus stătea ghemuit pe acoperișul înclinat al uriașei Brightmore House, luptându-se cu dorința de a intra din nou

în odaia domnișoarei Greaves. Nu găsise inelul – *inelul tatălui* său – și nevoia de a se întoarce era puternică. Pe lângă impulsul de a recupera ce era al lui se mai simțea și o altă pornire, mai blândă: aceea de a vorbi din nou cu domnișoara Greaves. Să o privească în ochi și să descopere ce o făcea să fie atât de puternică.

O nebunie. Se scutură de vrajă și sări pe următoarea casă. Brightmore House se afla în Grosvenor Square; clădirile din piatră albă din jurul spațiului verde din mijloc erau noi și foarte apropiate. Era o joacă de copil să meargă pe acoperișuri până în capătul pieței și să coboare pe un burlan într-o alee. Maximus rămase în umbră cât străbătu aleea scurtă, apoi o porni din nou pe acoperișuri. Zorii se apropiau și oamenii nu priveau prea des *în sus*.

Oare ea amanetase inelul tatălui său? Durerea acestui gând îl făcu să tresară pe când alerga pe muchia unui acoperiș. El ii cercetase întreaga încăpere și cele câteva lucrușoare amărâte, și inelul nu era acolo. Oare îl dăduse cuiva? Îl pierduse undeva în St. Giles?

Cu siguranță nu, pentru că avusese grijă să se laude la bal că inelul era în posesia ei. Dar ea era săracă – acest lucru era evident după camera pe care i-o atribuise verișoara ei. Un inel de aur i-ar fi adus destui bani pentru un pic de răsfăț.

Aștepta pe marginea unei clădiri dărăpănate, privind dedesubt cum un latrinar se chinuia să care două găleți pline și puturoase.

Apoi sări pe următorul acoperiș.

Maximus ateriză în liniște, în ciuda distanței, singurul semn al efortului fiind un mormăit scurt când se ridică. Își aminti de mâinile tatălui său, degetele puternice și boante, perii negri de pe ei și ușoara curbură a degetului mijlociu, pe care și-l rupsese în copilărie. Tatăl lui fusese duce, dar tot timpul avea o rană sau o vânătaie pe mâini, pentru că își folosea mâinile fără să țină cont de rangul său. Tatăl său își înșeua singur calul când era prea nerăbdător să aștepte după un argat, își ascuțea propria pană și își încărca arma când era la vânătoare. Acele mâini fuseseră late și pline de cicatrici, și lui Maximus i se păruseră de încredere, competente.

Ultima dată când văzuse mâna tatălui său, era mânjită de sânge, și Maximus îi luase inelul cu pecete.

Coborî în stradă și văzu că picioarele îl aduseseră în St. Giles. La locul unde se întâmplase.

În stânga lui, firma unui cizmar se legăna atât de jos deasupra unei uși, că, în afară de un copil, oricine ar fi fost nevoit să se aplece ca să intre. Firma era nouă, la fel și cizmăria – pe vremuri fusese o tavernă care vindea gin, iar alături, într-o alee îngustă, se aflaseră butoaiele cu gin. Maximus tresări și își mută privirea. El se ascunsese printre acele butoaie, iar mirosul de gin îi umplusese nările în noaptea aceea. Când devenise Fantoma din St. Giles, aceasta fusese prima tavernă de gin pe care o închisese. În dreapta se afla o clădire șubredă din cărămidă, etajele superioare fiind mai late decât cele de jos, și fiecare cameră fiind închiriată și răsînchiriată până ar fi putut să fie la fel de bine o gaură de șobolani, locuită de oameni în loc de animale. Lângă picioarele sale, scurgerea lată era atât de înfundată de mizerie, încât nici următoarea ploaie nu avea s-o curețe. Până și aerul era greu și fierbinte, umed de atâta imputiciune.

Spre est, cerul începuse să se înroșească. Soarele avea să fie în curând pe cer, luminând locul și aducând speranțe noi în fiecare parte a Londrei, mai puțin aceasta. În St. Giles nu exista speranță.

Se răsuci, cizmele zgâriind mizeria de dedesubtul lor și își aminti de comentariul domnișoarei Greaves. Să iubească St. Giles? Doamne sfinte, nu. Îl ura.

Un țipăt scurt se auzi de pe aleea îngustă unde odinioară stătuseră butoaiele cu gin. Maximus se întoarse încruntat. Nu putea vedea nimic, dar răsăritul se apropia. Trebuia să se întoarcă acasă, să dispară de pe străzi înainte ca oamenii să-l observe în costumul de Fantomă.

Dar țipătul se auzi din nou, subțire și aproape animalic în durerea sa, dar cu siguranță un țipăt de om. Maximus se duse să privească pe alee. Reuși să deslușească o siluetă prăbușită și sclipirea a ceva ud. Se aplecă de îndată, apucă brațul omului și-l trase în străduța ceva mai bine luminată. Era un bărbat – un gentleman – judecând după catifeaua fină a hainei sale, cu sânge pe capul chilug. Probabil că-și pierduse peruca.

Bărbatul gemu, capul căzându-i pe spate când se uită la Maximus. Făcu ochii mari.

– Nu! O, nu! Am fost deja jefuit. Nu mai am bani.

Cuvintele îi erau împleticite. Bărbatul era în mod evident beat.

– Nu o să te jefuiesc, zise Maximus nerăbdător. Unde locuieşti?

Dar omul nu-l mai asculta. Se pornise să se jeluiască încetişor, tot corpul scuturându-i-se ca un peşte pe uscat. Maximus se încruntă, privind în jur. Oamenii din St. Giles începuseră să iasă din case, în aşteptarea zilei care avea să înceapă. Doi bărbaţi trecură pe lângă ei cu chipurile întoarse. Cei mai mulţi ştiau că era bine să nu manifeste interes pentru orice ar fi sugerat pericol, dar un trio de băieţei şi un câine se adunaseră la o distanţă sigură şi priveau.

– Ei!

O femeie mărunţică purtând o fustă roşie uzată, dar curată, se apropie de băieţei. Aceştia dădură s-o ia la fugă, dar ea fu mai iute şi îl prinse pe cel mai mare de ureche.

– Ce ţi-am spus eu, Robbie? Du-te şi adu plăcinta aia pentru tac-tu.

Ea îi dădu drumul urechii şi băieţii o zbughiră din loc. Femeia se îndreptă de spate şi îi văzu pe Maximus şi pe bărbatul rănit.

– Ei! Tu de acolo! Lasă-l în pace!

Deşi femeia era mărunţică, era destul de curajoasă să-l înfrunte, ceea ce îi stârni admiraţia lui Maximus. El ignoră vaietele bărbatului şi se întoarse spre ea, şoptind:

– Nu eu am făcut asta! Poţi să te asiguri că ajunge acasă?

Ea clătină din cap.

– Tre' să-mi văd de omu' meu şi să m-apuc de treabă, nu crezi?

Maximus încuviinţă. Vârî două degete într-un buzunar cusut în tunica sa şi scoase o monedă.

– Asta ajunge ca să merite să-ţi iroseşti timpul?

Ea prinse moneda cu îndemânare şi se uită la ea.

– Da, conaşule, aş crede că da.

– Prea bine. El se uită la bărbatul rănit. Spune-i acestei femei adresa ta, iar ea te va conduce acasă.

– O, îţi mulţumesc, frumoasă domniţă.

Beţivul părea să creadă că femeia mărunţică era salvatoarea sa. Ea îşi dădu ochii peste cap şi rosti cu o bunătate îmbufnată, în timp ce se aplecă să-l ia de braţ:

- Ei, în ce dandana te-ai vârât, domnule?

- A fost Scaraoţchi, pot să jur, bombăni omul. Avea un pistol mare şi mi-a cerut punga cu bani sau viaţa. Şi apoi tot m-a lovit!

Maximus clătină din cap în timp ce se îndepărta. În St. Giles se întâmplaseră şi lucruri mai ciudate decât jafuri la drumul mare făcute de Diavol, se gândi el, dar nu avea timp să stea să investigheze problema. Era deja prea lumină. Se căţără pe o latură a unei clădiri şi îşi croi drum spre acoperiş. Dedesubt putea auzi deja copite de cai şi înjură în barbă. Era destul de devreme pentru ca dragonii să iasă prin St. Giles, dar nu voia să rişte să dea ochii cu ei.

Alergă pe acoperişurile înclinate, sărind de pe o clădire pe alta. Trebui să coboare de două ori, ca să alerge pe pământ pe o distanţă scurtă, apoi se sui din nou şi îşi continuă drumul pe acoperişurile Londrei. Douăzeci de minute mai târziu, zări Wakefield House.

Când îşi începuse cariera de a fi Fantoma din St. Giles, el şi Craven îşi dăduseră seama foarte repede că avea nevoie de o intrare secretă în propria casă, motiv pentru care, în loc să se apropie direct de casă, Maximus se strecură prin grădinile din spate. Acestea se întindeau pe o fâşie lungă de pământ aflată între casă şi grajduri, iar într-o parte se afla vechiul turn. Era mic, un pic mai mult decât o arcadă din piatră acoperită cu muşchi, care se întindea peste o bancă. Maximus intră şi îngenunche ca să dea la o parte frunzele moarte de pe bancă. Dedesubt se afla un inel din fier montat într-o dală de piatră. El îl apucă şi trase, iar blocul de piatră se retrase, susţinut de balamale bine unse, dezvăluind o intrare mică spre un tunel. Maximus se lăsă în mâini înăuntru şi trase la loc blocul de piatră. Se afla într-un întuneric complet şi profund. Întuneric umed.

Maximus se lăsă pe vine, deoarece tunelul nu avea decât un metru şi jumătate – însuficient de înalt pentru ca el să stea în picioare – şi începu să se deplaseze în patru labe prin spaţiul îngust. Pereţii abia dacă erau mai laţi decât umerii săi, iar el se freca

adesea de ele. Apa pica incetişor, iar el dădea peste o baltă la fiecare al treilea pas. Simțea cum îl cuprinde o strânsoare in piept, respirația devenindu-i tot mai accelerată şi mai sacadată, iar el se strădui să se controleze, să respire adânc, să pună mâna pe cărămida acoperită de mâzgă fără să tresară. Doar câțiva metri. Folosea tunelul acesta de ani întregi deja. Ar fi trebuit să se obişnuiască de-acum cu ororile lui şi cu amintirile pe care i le trezea.

Chiar şi aşa, nu se putu abține să nu respire uşurat când ajunse la intrarea mai lată în sala lui de exerciții subterană. Pipăi cu grijă de-a lungul peretelui în timp ce cobora, căutând micuța policioară pe care se aflau fitil şi cremene.

Abia apucase să aprindă o scânteie, când uşa care ducea în casă se deschise, şi Craven apăru cu o lumânare în mână. Maximus răsuflă uşurat. Craven se apropie de el, ținând lumânarea în mână. Maximus nu-şi trădase niciodată față de valetul său sentimentele cu privire la tunel, şi cu toate astea, ca de nenumărate alte ori, Craven aprindea felinarele de pe perete cât de repede putea.

– Ah, Excelența Voastră, zise valetul în timp ce lucra. Sunt încântat să văd că v-ați întors întreg şi cu aproape nici o picătură de sânge pe trup.

Maximus se uită în jos şi văzu pata ruginie pe mâneca tunicii.

– Nu e de la mine. Am găsit un gentleman care fusese jefuit în St. Giles.

– Într-adevăr? Iar misiunea cealaltă a fost încununată de succes?

– Nu. Maximus îşi dădu jos tunica şi pantalonii costumului şi se îmbrăcă iute cu pantalonii, vesta şi sacoul său obişnuite. Am o sarcină pentru tine.

– La dispoziția dumneavoastră, intonă Craven cu o voce puternică şi atât de solemn, încât ai fi putut crede că îl ironiza cu rafinament.

Maximus era prea obosit, aşa că ignoră răspunsul.

– Află tot ce poți despre Artemis Greaves.

Capitolul 4

– Despre ce târg ar fi vorba? întrebă regele Herla.

Piticul rânji.

– Se știe că sunteți logodit cu o preafrumoasă prințesă. Dar, din întâmplare, și eu mă voi căsători în curând. Dacă îmi veți face onoarea de a mă invita la banchetul de nuntă, eu, la rândul meu, vă voi invita la ceremonia mea.

Ei bine, Herla se gândi profund, căci se știe că nu trebuie niciodată să accepți un târg, oricât de nevinovat, cu cei din neamul creaturilor mitice fără să te gândești bine înainte, dar până la urmă nu văzu nimic rău în invitație.

Astfel, regele Herla dădu mâna cu regele piticilor și se puseră de acord să participe fiecare la nunta celuilalt.

din *Legenda regelui Herla*

Trei zile mai târziu, Artemis Greaves coborî din trăsura Chadwicke și ridică privirea, emoționată. Pelham House, reședința ducilor de Wakefield în ultima sută de ani, era cel mai mare conac pe care îl văzuse vreodată. O clădire imensă din piatră galbenă cu șiruri și șiruri de ferestre de-a lungul fațadei, Pelham făcea ca numeroasele trăsuri din fața ei să pară ca niște furnici. Colonade gemene porneau din fața clădirii centrale, înconjurând uriașa alee circulară. Un portic înalt domina intrarea, patru coloane ionice susținând frontonul triunghiular cu cele câteva trepte albe care duceau spre alee. Pelham House era maiestuoasă și amenințătoare, și nu părea prea primitoare. Asemenea proprietarului ei.

Artemis era foarte conștientă de faptul că ducele de Wakefield stătea în centrul verandei, îmbrăcat într-un costum de un albastru atât de închis încât părea negru, peruca sa albă, imaculată dându-i un aer auster și aristocratic. Se presupunea că se afla acolo ca să întâmpine oaspeții la petrecerea sa câmpenească –, deși

judecând după chipul său sever, fără urmă de zâmbet, nu prea îți puteai da seama de asta.

– Vezi dacă e și *ea* aici?

Artemis tresări la șoapta de lângă umărul ei, aproape scăpându-l pe bietul Bon Bon care dormea în brațele ei. Jonglă cu micuțul câine, un șal și cutia cu nimicurile trebuincioase lui Penelope, înainte să se întoarcă spre verișoara ei.

– Cine?

Pe alee nu se mai aflau decât trei trăsuri în afară de a lor, iar „ea" ar fi putut fi oricare dintre doamne.

Cu toate astea, Penelope făcu ochii mari, de parcă Artemis ar fi devenit dintr-odată neroadă.

– *Ea*. Hippolyta Royale. Oare de ce a invitat-o Wakefield și pe ea?

Pentru că domnișoara Royale fusese una dintre cele mai populare femei anul trecut, se gândi Artemis, desigur fără să rostească asta cu voce tare – doar nu devenise cu adevărat neroadă. Se uită spre locul indicat de Penelope și văzu o femeie coborând dintr-o trăsură. Era înaltă și subțire, cu părul negru și ochii negri, o figură remarcabilă, mai ales în costumul de călătorie roșu cu purpuriu pe care îl purta. Artemis observă că domnișoara Royale părea să fi sosit neînsoțită, și își dădu seama că, spre deosebire de alte femei din lumea bună, ea nu o văzuse vreodată pe moștenitoare în compania unei anume prietene. Era prietenoasă – sau cel puțin așa părea, căci Artemis nu-i fusese niciodată prezentată –, dar nu lua pe nimeni de braț încercând să-și pună sânii în valoare, nu se apleca prea mult spre interlocutor și nu chicotea când venea vorba de bârfe. Domnișoara Royale părea să fie mereu singură.

– Știam eu că ar fi trebuit să-mi aduc lebăda, zise Penelope.

Artemis se cutremură la gândul acelei păsări șuierătoare și speră că nu părea prea speriată în ochii verișoarei ei.

– Ă... lebăda?

Penelope se îmbufnase deja.

– Trebuie să găsesc o modalitate de a-l face să mă observe pe mine și nu pe ea.

Artemis simți cum o cuprinde dorința de a o proteja pe verișoara ei.

– Ești frumoasă și plină viață, draga mea Penelope. Nu-mi pot închipui că un domn ar putea să nu te observe.

Desigur, nu menționă faptul că și dacă Penelope ar fi fost bănală și retrasă, tot ar fi fost mereu în centrul atenției. Verișoara ei era, la urma urmei, cea mai bogată moștenitoare din Anglia.

Penelope clipi la auzul vorbelor și aproape că păru timidă.

– Bună ziua, murmură domnișoara Royale în timp ce trecea prin fața lor în drumul spre veranda de la intrarea în Pelham.

– N-o să-i permit acestei femei să îmi fure ducele de sub nas, zise Penelope mijindu-și ochii, hotărâtă.

Acestea fiind zise, o luă la picior, decisă, în mod evident, să ajungă la ducele de Wakefield înaintea domnișoarei Royale.

Artemis oftă. Acestea aveau să fie două săptămâni foarte lungi. Traversă pe partea cealaltă a aleii cu pietriș, aproape în spatele colonadelor lungi, și îl puse pe Bon Bon cu blândețe pe iarbă. Bătrânul câine se întinse, apoi se îndreptă, destul de țeapăn, până la cel mai apropiat tufiș.

– A, domnișoară Greaves.

Ea se întoarse și-l văzu pe ducele de Scarborough venind spre ea, îmbrăcat destul de fercheș într-un costum stacojiu de călătorie.

– Sper că ați avut o călătorie confortabilă.

– Excelența Voastră. Artemis făcu o reverență adâncă, puțin nedumerită. Am avut o călătorie foarte plăcută. Și dumneavoastră, domnule?

– L-am călărit pe Samson, armăsarul meu, cu trăsura în urma mea, să știți.

Ea nu se putu abține să nu zâmbească măcar puțin. Ducele era un gentleman atât de jovial – și așa de mulțumit de sine însuși.

– Tot drumul de la Londra?

– Da, într-adevăr. El se umflă în pene. Îmi place să fac mișcare. Mă menține tânăr. Și unde este Lady Penelope, dacă îmi este permis să întreb?

– S-a dus înainte, să-l salute pe ducele de Wakefield.

Artemis se aplecă să-l rîdice pe Bon Bon, iar micuțul câine oftă, parcă recunoscător. Când se îndreptă de spate, ducele de Scarborough avea ochii mijiți. Se întoarse să vadă la ce se uita. Penelope

se aplecase spre ducele de Wakefield şi îi zâmbea, în timp ce îi permitea să-i sărute mâna.

Scarborough observă privirea curioasă a lui Artemis, şi expresia i se relaxă într-un zâmbet vesel.

– Întotdeauna m-au atras provocările. Îmi permiteţi?

Îi luă povara din braţe şi îi oferi braţul.

– Mulţumesc.

Ea îşi sprijini vârfurile degetelor pe braţul lui şi îşi aminti din nou de ce îi plăcea ducele bătrâior. Ţinut cu celălalt braţ, Bon Bon îşi rezemă bărbia de umărul ei.

– Ei bine, domnişoară Greaves, zise el în timp ce o conducea încetişor spre intrarea principală, mă tem că am avut şi un alt motiv pentru care v-am căutat.

– Într-adevăr, Excelenţa Voastră?

– O, da. Ochii lui sclipeau veseli. Şi cred că sunteţi o fată suficient de deşteaptă ca să vă daţi seama despre ce e vorba. Mă întreb dacă mi-aţi putea spune care sunt lucrurile pe care verişoara dumneavoastră le aprecîază cel mai mult.

– Ei bine... Artemis o privi pe verişoara ei în timp ce se gândea la acest subiect.

Penelope râdea drăgălaş la ceva ce spusese ducele de Wakefield, iar Artemis observă că bărbatul nu zâmbea.

– Bănuiesc că îi plac lucrurile care îi plac oricărei femei: bijuterii, flori, obiecte frumoase de orice fel. Ea ezită, muşcându-şi buza, apoi ridică din umeri. La urma urmei, nu era un secret. Obiecte frumoase şi scumpe.

Ducele de Scarborough încuviinţă viguros de parcă ea i-ar fi împărtăşit cine ştie ce înţelepciune.

– Chiar aşa, chiar aşa, dragă domnişoară Greaves. Lady Penelope ar trebui să fie copleşită cu tot ce e mai frumos. Dar altceva îmi mai puteţi spune? Orice altceva?

Se apropiau de verandă şi, dintr-un impuls, Artemis îşi înclină capul şi murmură:

– Penelope adoră atenţia. Atenţia pură şi completă îndreptată numai asupra ei.

Ducele de Scarborough abia avu timp să-i facă cu ochiul și să îi spună:

– Sunteți o minune, domnișoară Greaves, cu adevărat o minune.

Și deja urcau scările spre locul unde ducele de Wakefield stătea alături de Penelope.

– Excelență. Plecăciunea lui Wakefield fu așa de scurtă încât era aproape o insultă. Privirea sa rece trecu de la Scarborough la Artemis și schiță o grimasă cu colțul gurii. Bine ați venit la Pelham House. El se uită la unul dintre valeți și bărbatul făcu iute un pas în față. Henry o să vă conducă în camerele dumneavoastră.

– Vă mulțumesc, domnule! Ducele de Scarborough rânji. Ce căsuță drăgălașă aveți aici, Wakefield. Mărturisesc că pune în umbră reședința mea de la țară, Clareton. Desigur, eu am construit de curând un salon de muzică la Clareton. Scarborough îl privi cu ochi mari, nevinovați. Pelham nu a mai fost renovată de pe vremea dragului dumneavoastră tată, nu-i așa?

Wakefield nu dădu vreun semn că era deranjat de tachinare.

– Tatăl meu a reconstruit fațada de sud a clădirii, așa cum sunt sigur că vă amintiți Scarborough.

Artemis tresări când își dădu seama că Scarborough era suficient de vârstnic încât să fi fost contemporan cu tatăl lui Wakefield. Oare ce simțea Wakefield, primindu-l pe prietenul tatălui său în casă? Văzând cum ar fi putut arăta tatăl său dacă ar mai fi trăit? Îi studie chipul. Nimic, absolut nimic, dacă era să judece după expresia sa. Preț de o clipă, chipul ducelui de Scarborough se îmblânzi.

– A montat toate ferestrele acelea spre grădină pentru mama dumneavoastră, nu-i așa? Mary ținea mult la grădinile ei.

Poate era doar o părere, însă lui Artemis i se păru că un mușchi începuse să se zbată sub ochiul stâng al ducelui de Wakefield. Din cine știe ce motiv, acea reacție o făcu să intervină.

– Ce fel de instrumente aveți în noul salon de muzică, Excelența Voastră?

– Mărturisesc că nici unul.

Artemis clipi.

– Nu aveți nici un instrument muzical în salonul de muzică?

– Nu.

– Atunci care îi mai e rostul? interveni Penelope pentru prima dată în conversație, destul de iritată. Nu e un salon de muzică dacă nu are instrumente.

Scarborough părea suspect de descurajat.

– O, Doamne, nu m-am gândit la asta, milady. Mărturisesc că am fost foarte preocupat să angajez cel mai talentat artist italian să picteze tavanul, să găsesc cea mai bună marmură roz de import și să mă asigur că muncitorii folosesc suficient aur ca să poleiască pereții și tavanul, încât am uitat de instrumente.

Lady Penelope se intoarse aproape fără voia ei spre ducele de Scarborough.

– Aur...?

– O, desigur. Scarborough se aplecă foarte serios spre ea. Sunt de părere că la poleială nu trebuie să faci economie. Altfel pari foarte modest.

Buzele roz, perfecte ale lui Penelope se întredeschiseră.

– Eu...

– Iar acum că mi-ați atras atenția asupra greșelii de a neglija tocmai problema instrumentelor pentru salonul de muzică, poate că ați fi atât de bună încât să mă sfătuiți. Cumva, Scarborough reușise să o facă pe Penelope să îl ia de braț. De exemplu, am auzit că cel mai bun sunet îl au clavicordurile italiene, dar mărturisesc că mi-a făcut plăcere să admir unele franțuzești, pictate, care costau de două ori cât cele italiene. Într-un fel, cred că bunul-gust ar trebui să preceadă arta, nu sunteți de aceeași părere?

Scarborough se întoarse și o ghidă pe Penelope spre casă în timp ce aceasta răspundea. Era atât de iscusit, încât Artemis se întrebă dacă verișoara ei își dădea seama că era manipulată. Se uită la ducele de Wakefield, așteptându-se să-l vadă privind încruntat în urma ciudatului cuplu, dar avu dreptate doar într-o singură privință. El se încrunta. Dar mai degrabă la ea decât la Penelope.

Artemis trase aer în piept, simțind o strânsoare ciudată în piept. El o privea cu atâta intensitate, de parcă toată atenția îi era

îndreptată spre ea. Ochii aceia negri erau severi și întunecați, dar undeva în străfunduri exista o sclipire ascunsă, iar ea simți dintr-odată dorința de a o descoperi.

– Excelența Voastră.

Artemis aproape că tresări la aceste cuvinte. Sosiseră mai mulți oaspeți, care solicitau atenția ducelui. Se întoarse iute și intră, dar pe când păşea în holul rece de marmură se gândi că ştia ce văzuse în ochii ducelui. O sclipire de căldură.

Se înfioră. Gândul nu ar fi trebuit s-o umple de spaimă, dar o făcu.

Artemis se trezi înainte de revărsatul zorilor. Primise o cameră lângă cea a lui Penelope, mai mică decât a verişoarei ei, dar mult mai mare decât cea în care dormea de obicei.

Dar la Pelham House totul era uriaş.

Se întinse, amintindu-şi de masa lungă din sufrageria imensă în care luaseră cina în seara trecută. Alături de ea şi Penelope, domnişoara Royale şi ducele de Scarborough, lista de invitați îi mai includea şi pe Lord şi Lady Noakes, un cuplu având în jur de cincizeci de ani, doamna Jellett, o bine-cunoscută membră a înaltei societăți cu o înclinație vădită spre bârfă, domnul Barclay, versiunea masculină a doamnei Jellett, Lord şi Lady Oddershaw, aliați politici ai ducelui, şi în cele din urmă domnul Watts, tot un aliat politic. Artemis se bucurase să le vadă şi pe Lady Phoebe, şi pe domnişoara Picklewood. Din nefericire, nu avusese ocazia să vorbească cu Phoebe seara trecută. Stătuseră la capete diferite ale mesei, iar Phoebe se retrăsese curând după cină.

Artemis se dădu jos din pat şi se îmbrăcă în rochia ei maro obişnuită. Mai erau câteva ore bune până când Penelope avea să se trezească şi să aibă nevoie de ea. Între timp, Artemis voia să facă ceva ce îşi dorea de multă vreme.

Ieşi în liniște pe uşă, privind în sus şi în jos pe coridor. O slujnică se îndepărta, dar în rest corîdorul era pustiu. Artemis îşi ridică fustele şi alergă uşor spre spatele casei. Acolo era o scară – mare, dar nu monstruozitatea copleşitoare din partea din față a casei.

Se strecură uşor în jos pe scară. Nu făcea nimic rău, dar îi plăcea ideea de a se mişca nevăzută. Şi de a nu fi nevoită să dea socoteală cuiva.

O uşă la fel de mare ca aceea din faţă ducea spre partea de sud a casei. Ea încercă mânerul, ţinându-şi răsuflarea. Se răsuci sub mâna ei, dar apoi auzi paşi.

Deschise iute uşa şi ieşi pe terasa din spate. Rămase lângă uşă, respirând încet, şi privi pe fereastră cum un valet trecea grăbit.

După ce se îndepărtă, ea coborî scările largi spre grădină. Gardurile vii, tunse cu grijă se înşirau severe şi întunecate în lumina rozalie a zorilor. Îşi trecu mâna peste frunzele ţepoase în timp ce înainta pe aleea cu pietriş. Nu purta nici pălărie şi nici mănuşi, o teribilă încălcare a etichetei. Doamnele nu ieşeau niciodată fără aceste accesorii, temându-se de pistrui chiar şi când soarele nu era pe cer.

Dar ea nu fusese niciodată cine ştie ce doamnă.

Gardul viu se termina pe o pajişte cu iarbă tunsă, iar Artemis se aplecă dintr-un impuls şi îşi scoase pantofii şi ciorapii din picioare. Îi ţinu într-o mână şi alergă spre liziera copacilor, iarba cu rouă udându-i picioarele. Gâfâia când ajunse la copaci, inima bătându-i mai tare. Pe chip i se lăţi un zâmbet. Trecuse aşa de mult timp de când nu mai fusese la ţară. De când fusese ea însăşi.

Contele de Brightmore avea o reşedinţă la ţară, dar nici el, nici Penelope n-o prea vizitau. Erau prea îndrăgostiţi de oraş. Artemis nu mai fusese la ţară de ani întregi, iar pe iarbă nu mai alergase de când... Ei bine, de când fusese nevoită să plece din casa în care copilărise.

Alungă din minte acel gând deprimant. Acest timp era prea preţios şi nu avea rost să-l irosească plângând după trecut. Soarele răsărise deja, lumina era proaspătă, delicată şi nouă, iar ea păşi pe vârfuri printre copaci, cu grijă, căci tălpile ei deveniseră sensibile de când nu mai călcase desculţă pe pământul din pădure.

Sigur, aceasta nu era chiar o pădure – era o dumbravă alcătuită cu grijă, făcută să pară sălbatică de grădinari scumpi – dar era bine şi aşa. Deasupra ei, păsările cântau, îşi cântau bucuria de a mai trăi o zi. O veveriţă alergă în sus pe un copac, apoi se opri

să o privească dojenitor. Frunzele moi foșneau sub tălpile ei, și din când în când pășea pe pământ reavăn, rece și primitor.

Ar fi putut să se piardă aici. Să renunțe la haine și să se sălbăticească, să scape de civilizație și de societate, să fie doar un alt animal în pădure. Nu ar mai fi trebuit să se întoarcă, să facă plecăciuni în fața tuturor acelora care o considerau inferioară lor sau o priveau de parcă ar fi fost tapetul de pe perete. Ar fi putut fi liberă.

Dar atunci cine ar mai fi avut grijă de Apollo? Cine l-ar fi vizitat, cine i-ar fi dus de mâncare și i-ar fi spus povești pentru ca el să nu înnebunească de-adevăratelea? Ar fi putrezit acolo uitat, la Bedlam, iar ea nu putea permite să i se întâmple așa ceva iubitului ei frate.

Între copacii din față se mișcă ceva. Artemis se opri, lipindu-se de un trunchi mai lat. Nu că i-ar fi fost frică de oricine ar fi fost acolo, dar ei îi plăcea singurătatea. Voia să o savureze încă puțin.

Auzi gâfâieli și dintr-odată fu înconjurată de câini. Trei câini, mai exact: doi ogari și un cocker spaniel cu o coadă stufoasă frumoasă, pe care și-o flutura voios. Preț de o clipă, ea și câinii se studiară reciproc. Se uită în jur, dar nu mai părea să fie nimeni în pădure, de parcă animalele ar fi pornit singure într-o preumblare voioasă.

Artemis întinse degetele spre ei.

– Deci voi trei sunteți singuri pe-aici?

La auzul vocii ei, cockerul îi mirosi interesat degetele, cu gura deschisă de parcă ar fi rânjit. Ea îl mângâie cu afecțiune pe urechi și apoi se înghesuiră și ogarii să-și dea aprobarea.

Ea zâmbi și porni să-și continue plimbarea. Câinii o conduceau în față și lateral, alergând înainte și intorcându-se să-i miroasă degetele sau să ceară o dezmierdare, ca o permisiune de a porni din nou în explorare.

Artemis se mai plimbă puțin fără să țină cont de destinație, în continuare însoțită de câini, iar apoi, deodată, copacii se terminară. În fața ei se afla un iaz în care soarele dimineții se reflecta strălucitor. În capătul îndepărtat al iazului se afla un pod

rustic ingenios care ducea la un turn construit artistic pe partea cealaltă.

Cei doi ogari se duseră imediat pe malul iazului să bea apă, în vreme ce cockerul decise să intre în apă până când reuşi să bea fără să-şi aplece capul. Artemis rămase la lizieră, privind câinii cu capul înclinat ca să simtă mirosul pădurii.

Apoi liniştea fu întreruptă de un fluierat strident. Toţi cei trei câini îşi ridicară capetele. Ogarul mai înalt, o femelă vărgată, maro cu auriu, porni spre pod, celălalt ogar, o femelă roşcată, urmându-l îndeaproape. Cockerul ieşi din apă, se scutură bine, lătră voios şi îi urmă.

Din partea cealaltă a podului se apropia o siluetă. Un bărbat încălţat cu cizme uzate şi o haină veche care avusese pe vremuri o croială impecabilă. Era înalt, cu umeri laţi şi se mişca asemenea unei feline. O pălărie cu boruri late îi acoperea chipul, ascunzându-i trăsăturile. Preţ de o clipă Artemis trase aer în piept, şocată, crezând că recunoaşte personajul.

Dar când păşi în lumină, văzu că se înşelase. Era ducele de Wakefield.

Maximus o văzu pe domnişoara Greaves stând la marginea pădurii ca o driadă vigilentă şi i se păru firesc. Desigur, care altă femeie s-ar trezi atât de scandalos de devreme? Care altă femeie ar putea să-i convingă câinii să-l părăsească?

Aceiaşi câini care acum alergau spre el de parcă ar fi dorit să-i prezinte noua lor prietenă. Belle şi Starling se învârteau în jurul lui, iar Percy îşi puse lăbuţele pline de noroi pe pantalonii lui şi îi salivă pe haină.

– Trădătorilor, murmură Maximus către ogari, fără să se osteneasc să-l dojenească pe cockerul ciufulit. El privi dincolo de iaz, aproape aşteptându-se ca domnişoara Greaves să dispară, dar ea încă îl privea. Bună dimineaţa! strigă apoi.

Se apropie de ea ca de o sălbăticiune, de o creatură a pădurii: cu grijă şi străduindu-se să pară inofensiv, dar ea nu se sperie. El îşi corectă comparaţia pe măsură ce se apropia: un animal sălbatic şi-ar fi arătat frica. Domnişoara Greaves însă părea doar puţin curioasă.

– Excelența Voastră.

Percy, care până atunci cercetase păpurișul de la marginea lacului, își înălță capul la auzul glasului ei și păru să ia vorbele ei drept o invitație de a alerga spre ea și de a se freca de picioarele ei.

Domnișoara Greaves îi aruncă o privire severă chiar înainte ca el să ajungă la ea și zise simplu:

– Jos.

Percy se prăbuși la picioarele ei, cu limba atârnându-i într-un colț al gurii și o privi cu adorație. Maximus îi aruncă bietului animal o privire iritată și își reluă drumul în jurul podului ornamental. Domnișoara Greaves își potrivi pașii cu ai lui.

– Sper că v-ați odihnit bine azi-noapte, domnișoară Greaves.

– Da, Excelența Voastră.

– Bine.

El încuviință, fără să fie în stare să mai cugete la ceva de zis. De regulă îi displăcea să aibă companie în plimbările matinale, însă cine știe din ce motiv, prezența domnișoarei Greaves era aproape... o alinare.

El se uită la ea și observă pentru prima dată că era desculță. Degetele lungi și elegante se îndoiau pe pământ în timp ce pășea. Erau destul de murdare de la pământul din pădure, iar vederea lor ar fi trebuit să-l umple de dezgust din pricina unei astfel de lipse de bună-cuviință. Însă dezgustul era tocmai opusul reacției sale.

– Dumneavoastră ați construit asta?

Vocea ei era joasă și foarte plăcută, în timp ce arăta spre turnul de care se apropiau.

El scutură din cap.

– Tatăl meu. Mama a văzut ceva asemănător într-o călătorie în Italia și i-a plăcut ideea unei ruine romantice. Tata avea tendința de a o răsfăța.

Ea îl cercetă cu privirea, dar fără să încetinească pasul. El își drese glasul.

– Când erau în viață, am petrecut foarte mult timp aici, la Pelham House.

– Dar nu și după aceea?

El își încordă maxilarul.

– Nu. Verișoara Bathilda prefera Londra pentru a le crește pe surorile mele, iar eu am fost de părere că trebuia să rămân cu ele, în calitate de cap al familiei.

El îi prinse privirea cu coada ochiului.

– Scuzați-mă, dar nu erați doar un băiat când au murit ducele și ducesa?

– Când au fost omorâți, nu-și putu el reprima asprimea din glas.

Ea se opri.

– Cum?

Degetele ei goale se chirciră în lutul negru, albe și moi și ciudat de erotice. El își ridică privirea și se uită la ea fără ocolișuri. Nu avea rost să încerce să evite durerea.

– *Părinții mei* au fost uciși acum nouăsprezece ani în St. Giles, domnișoară Greaves.

Ea nu îl asaltă cu platitudini inutile.

– Câți ani aveați?

– Paisprezece.

– Nu suficient de în vârstă pentru a deveni capul familiei.

Blândețea ei făcu ceva dinlăuntrul lui să sângereze.

– Este suficient când ești ducele de Wakefield, zise el tăios.

Ce ciudat că ea se ostenea să îl contrazică pe acest subiect *acum*. La vremea aceea nîmenî nu o făcuse – nu după ce începuse din nou să vorbească –, nici măcar verișoara Bathilda.

– Probabil că ați fost un băiat foarte hotărât, fu singurul ei comentariu.

După asta nu mai rămase nimic de zis, și preț de câteva minute păși în tăcere prin pădure.

Ogarii tot goneau înainte, în vreme ce Percy sperie o broască și declanșă o urmărire amuzantă.

– Cum îi cheamă? întrebă ea, făcând semn spre câini.

– Acesta e Belle, zise el arătând spre ogarul mai înalt cu blana lucioasă, maronie cu auriu, iar ea e Starling, fiica lui Belle. Iar cockerul e Percy.

– Sunt nume potrivite pentru câini, aprobă ea cu seriozitate.

– Phoebe îi botează, zise el ridicând din umeri.

La auzul numelui surorii lui, pe chipul ei se așternu din nou acel zâmbet mic și ciudat.

– M-am bucurat să văd că este aici. Îi plac mult evenimentele sociale.

El se uită iute spre ea. Tonul ei era lipsit de emoție, dar el simți o oarecare dezaprobare în cuvintele ei.

– E oarbă ori aproape oarbă, dar nu e mare diferența. Nu vreau ca Phoebe să fie rănită, nici fizic și nici emoțional. E vulnerabilă.

– O fi oarbă, Excelența Voastră, dar cred că e mai puternică decât credeți.

El își luă privirea de la degetele ei fascinante. Cine era ea de își permitea să-i spună cum să aibă grijă de sora lui? Phoebe avea doar 20 de ani.

– Domnișoară Greaves, acum doi ani, sora mea a căzut și și-a rupt mâna pentru că nu a văzut o treaptă. Făcu o grimasă la amintirea chipului alb de durere al lui Phoebe. Puteți crede că o protejez excesiv, dar vă asigur că știu ce e mai bine pentru sora mea.

Ea nu mai zise nimic, dar el se îndoia că își schimbase părerea pe această temă. El se încruntă, iritat, de parcă ar fi regretat cuvintele rostite pe un ton rece. Turnul se înălță în fața lor, și se opriră să se uite la el. Domnișoara Greaves își înălță capul.

– Seamănă puțin cu turnul lui Rapunzel.

Blocuri mari de piatră înnegrită de vreme formau un turn cu o singură arcadă joasă de intrare.

El ridică o sprânceană.

– Întotdeauna am avut impresia că turnul lui Rapunzel ar trebui să fie mai înalt.

Ea își dădu capul pe spate ca să se uite la partea de sus a clădirii micuțe și linia lungă și albă a gâtului ei fu luminată de o rază de soare. El văzu bătând pulsul delicat. Își feri privirea.

– Cu siguranță nu ar fi un obstacol prea mare. Un bărbat puternic l-ar putea escalada fără probleme.

Ea se uită la el și i se păru că deslușește urma unui zâmbet pe chipul ei.

– Vreți să spuneți că ați escalada aceste ziduri ca să salvați o domniță la ananghie, Excelența Voastră?

– Nu. El strânse din buze. Doar că e posibil.

Ea mormăi în barbă. Percy apăru și depuse o broască schilodită și moartă la picioarele ei, apoi se dădu inapoi și se așeză mândru lângă premiul său, privind-o pe domnișoara Greaves de parcă ar fi așteptat laude. Ea îl mângâie absentă pe creștet.

– Așadar ați lăsa-o pe biata Rapunzel singură cu soarta ei?

– Dacă o femeie ar fi suficient de nătângă încât să se lase închisă într-un turn de piatră, zise el sec, aș sparge ușa și aș urca scările ca s-o salvez.

– Dar turnul lui Rapunzel nu avea ușă, Excelența Voastră.

El dădu un șut broaștei moarte.

– Atunci da, probabil că aș fi obligat să escaladez pereții turnului.

– Dar cu siguranță nu v-ar plăcea, murmură ea.

El se uită la ea. Oare încerca să-l transforme într-un erou romantic? Lui nu i se părea că ar fi o muieruşcă nătângă. Avea ochi întunecați, un gri-cenușiu blând, încântători și fascinanți, dar privirea îi era fermă și curajoasă ca a unui bărbat. El își feri primul privirea, strângând din buze.

– Oricum, nu e turnul lui Rapunzel, ci al Fecioarei din Lună.

– Cum?

El își drese glasul. Ce îl apucase să spună asta?

– Mama zicea mereu că acesta era turnul Fecioarei din Lună.

Ea îl privi cu acei ochi cenușii, îndrăzneți.

– Ei bine, trebuie să existe o poveste legată de asta.

– Obișnuia să mi-o spună când eram foarte mic, ridică el din umeri. Ceva despre un vrăjitor care s-a îndrăgostit de Fecioara din Lună. A construit un turn inalt pentru a fi mai aproape de ea și s-a zidit înăuntru.

Ea se uită fix la el preț de câteva clipe, de parcă ar fi așteptat ceva.

– Și?

– Și ce? o privi și el mirat.

– Cum se termină povestea? întrebă ea cu ochii mari. Vrăjitorul a reușit să-și cucerească Fecioara din Lună?

– Sigur că nu, zise el ușor deranjat. Ea locuia pe *Lună* și era foarte inaccesibilă. Presupun că el a murit de inaniție, a rămas tânjind după ea sau a căzut de pe zid la un moment dat.

– Cea mai lipsită de romantism poveste pe care am auzit-o in viața mea, oftă ea.

– Ei bine, nu e nici preferata mea, zise el, și până și lui i se păru că încerca să se apere. Mie îmi plăceau mai mult cele cu uciși și uriași.

– Hmm, făcu ea. Se poate intra înăuntru?

În loc să răspundă, el se duse la arcada de la intrare, ascunsă de trandafiri sălbatici. Îi dădu la o parte fără milă, ignorând zgârieturile de pe degete, apoi îi făcu semn să intre. Ea îi privi mâinile, dar nu făcu nici un comentariu când trecu de el.

Înăuntru era o scară în spirală, iar el o văzu ridicându-și fustele ca să urce. Zări o gleznă dezgolită, apoi câinii se năpustiră pe lângă el, urmând-o nerăbdători.

Porni și el în urma ei, desigur nu la fel de nerăbdător. Sau cel puțin așa își spunea. Scara se termina cu o mică platformă de piatră. El mai făcu un pas și i se alătură lângă zidul mic, care avea creneluri ca un castel medieval.

Ea se sprijini cu brațele întinse pe zid și se aplecă să privească in jos. Turnul nu era înalt – avea doar un etaj –, dar de sus iazul și pădurea din jur se vedeau frumos. Belle se ridică pe picioarele din spate ca să privească și ea, în vreme ce Percy scheuna și se plimba de colo-colo, fără să vadă ceva. O adiere blândă îi făcea câteva fire de păr să se unduiască la tâmplă, și el nu se putu abține să nu o compare cu o sculptură de la prora unui galion – mândră, oarecum sălbatică și gata de aventură.

Ce gând absolut ridicol!

– Este destul de caraghios, nu? zise ea după o vreme, ca pentru sine.

– O nebunie, zise el, ridicând din umeri.

Ea își înălță capul să se uite la el.

– Tatăl dumneavoastră era un om predispus spre amuzament?

El își aminti de mâinile puternice, de privirea blândă, dar serioasă.

– Nu, nu prea.

Ea încuviință.

– Atunci înseamnă că o iubea mult pe mama dumneavoastră, nu-i așa?

El simți cum rămâne fără aer, simțind pierderea la fel de întunecată și de îngrozitoare, de parcă s-ar fi întâmplat ieri.

– Da.

– Sunteți norocos.

– De ce? se interesă el, pentru că „norocos" nu era un atribut pe care cei mai mulți l-ar fi asociat cu viața lui.

– Tatăl meu era nebun, zise ea cu ochii închiși și cu fața spre soare.

El se uită atent la ea. Craven îi dăduse raportul seara trecută. Vicontele Kilbourne se îndepărtase de propriul tată, contele de Ashridge și de restul familiei și fusese renumit pentru investițiile sale nebunești și nefericite, și în cele mai rele cazuri, pentru delirurile sale publice.

Se gândea că ar fi fost normal să îi ofere măcar câteva cuvinte consolatoare, dar își epuizase demult rezerva de fraze politicoase și lipsite de sens. În afară de asta, ea fusese suficient de curajoasă să nu-i ofere vorbe de consolare când îi povestise despre pierderea lui. I se părea normal să-i ofere aceeași demnitate.

Cu toate astea, nu reuși să nu se încrunte la gândul unei fetițe obligate să locuiască cu un părinte imprevizibil.

– V-a fost frică?

– Nu, zise ea, privindu-l nedumerită. Întotdeauna ai impresia că mediul în care trăiești, familia ta sunt perfect normale, nu credeți?

El nu analizase niciodată subiectul mai îndeaproape. De regulă, ducii nu erau considerați oameni normali.

– În ce sens?

Ea ridică din umeri cu chipul îndreptat din nou spre soare.

– Familia și situațiile pe care le cunoști de mic. Acestea ți se par normale. Eu credeam că toată lumea avea un tată care uneori

pierdea nopțile scriind lucrări de filosofie pe care le arunca furios în foc a doua zi dimineață. Mi-am dat seama de adevăr doar în momentul în care am observat că alți tați nu se purtau la fel ca al meu.

El înghiți în sec, deranjat în mod ciudat de explicația ei.

– Și mama dumneavoastră?

– Mama mea era invalidă, zise ea cu voce clară, lipsită de emoții. Abia dacă îmi amintesc vreo ocazie în care ei să fi fost împreună în aceeași cameră.

– Dar aveți un frate, testă el apele mai departe.

Ea se întunecă la față.

– Da. Fratele meu geamăn, Apollo. E la Bedlam. Se întoarse spre el, cu ochii larg deschiși și privirea ageră. Dar asta știți deja. Cazul fratelui meu e renumit și dumneavoastră sunteți genul de bărbat care află tot ce se poate despre o posibilă soție.

Nu avea nici un motiv să se ruşineze, așa că nici nu neagă și nici nu confirmă faptul că făcuse cercetări și despre ea, alături de verișoara ei. Nu făcu decât să îi susțină privirea, așteptând.

Ea oftă și se întoarse de lângă zid.

– Probabil că Lady Penelope va avea nevoie de mine în curând.

El o urmă pe scări în jos, studiindu-i umerii drepți, unghiul vulnerabil al cefei când își apleca privirea să se uite la scări, comportamentul prietenos al lui Percy care se lipea de fustele ei. Ar fi fost culmea idioteniei ca ducele de Wakefield să o curteze pe verișoara femeii pe care și-o dorea de soție. Și cu toate astea, pentru prima dată în viață ar fi vrut ca bărbatul să aibă întâietate în fața titlului.

Capitolul 5

Regele Herla se căsători două săptămâni mai târziu și fu nuntă mare. O sută de trâmbițe dădură vestea de pe meterezele castelului, o paradă de dansatoare deschise procesiunea, iar banchetul care urmă intră în legendă. Prinți și regi sosiseră

din toate colțurile lumii ca să asiste la ceremonie, dar nici unul nu se compara cu regele piticilor. Acesta veni cu alaiul său, toți îmbrăcați în cele mai frumoase haine, călare pe capre și aducând un corn mare aurit, plin cu rubine și smaralde ca dar de nuntă...

din *Legenda regelui Herla*

Artemis se împăcase demult cu viața și cu soarta ei. Ea era însoțitoare, o servitoare aflată la dispoziția mofturilor verișoarei sale. Viața ei nu-i aparținea. Ce ar fi putut să fie – ce visase odinioară în patul ei de fată – nu avea să se împlinească niciodată. Pur și simplu așa stăteau lucrurile.

Așa că n-avea rost să privească în după-amiaza aceea cu vreo emoție cum ducele de Wakefield o conducea pe Penelope la braț afară din încăperea unde luaseră prânzul. Era aplecat plin de solicitudine spre Penelope – păr negru alături de păr negru. Formau un cuplu încântător. Artemis nu se putu abține să nu se întrebe dacă, după ce se vor căsători, el îi va spune soției că îi plăceau plimbările prin pădure în zori. Și avea oare să-i spună povestea ridicolă a Fecioarei din Lună și a turnului ei?

Ea își privi mâinile strânse în talie. Gândurile de gelozie, meschine, nu erau pentru femei ca ea.

– Mă bucur că ai venît! Lady Phoebe Batten îi întrerupse gândurile luând-o de braț și adăugă pe un ton scăzut: Oaspeții lui Maximus sunt așa de bătrâni!

Artemis se uită la cealaltă femeie în timp ce ieșeau din sufragerie. Phoebe avea părul castaniu strâns și asta îi dezvăluia chipul rotund, iar rochia bleu-ciel îi punea în evidență obrajii rozalii și ochii mari, castanii. Dacă Phoebe ar fi fost prezentată în societate, Artemis nu se îndoia că ar fi fost una dintre cele mai populare tinere din societate – nu neapărat pentru felul în care arăta, ci pentru firea ei blândă. Era absolut imposibil să nu o placi pe Phoebe Batten.

Dar Phoebe avea o soartă de neclintit, la fel ca și Artemis: faptul că era aproape oarbă o împiedica să se ducă la balurile

și seratele obișnuite, și să fie curtată așa cum se cuvenea rangului și poziției ei sociale.

Câteodată Artemis se întreba dacă Phoebe era la fel de împăcată cu situația ei cum era ea însăși.

- Penelope e mai aproape de vârsta ta decât mine, preciză ea în timp ce se apropiau de ușile ce dădeau spre terasa sudică.

Cei mai mulți oaspeți deciseseră să se plimbe prin grădină după prânz.

- Atenție la treaptă aici!

Phoebe dădu din cap în semn de mulțumire, punând cu grijă piciorul frumos încălțat pe treapta din marmură.

- Da, dar Penelope nu prea contează, nu-i așa?

Artemis îi aruncă fetei o privire rapidă, amuzată. Nu era obișnuită ca Penelope să fie cea desconsiderată dintre ele două.

- Ce vrei să spui?

Phoebe o strânse de braț și își ridică fața spre soarele de afară.

- E drăguță, dar nu o interesez prea mult.

- Asta nu e adevărat, răspunse Artemis șocată.

Phoebe îi aruncă o privire înțeleaptă care cu siguranță nu se potrivea cu chipul ei de fetiță.

- Ea mă bagă în seamă doar când are impresia că asta ar putea-o ajuta în încercarea ei de a-l cuceri pe Maximus.

Nu prea putea s-o contrazică, mai ales că era neplăcut de adevărat.

- Atunci e mai necugetată decât credeam.

- Și de asta mă bucur așa de tare că ești tu aici, zâmbi Phoebe.

Artemis zâmbi la rândul ei.

- Aici urmează două trepte spre grădină.

- Mmm! Pot să simt parfumul trandafirilor!

Phoebe își întoarse capul spre o tufă de trandafiri aflată la câțiva metri distanță. Spre deosebire de restul grădinii impecabile, tufa era destul de sălbatică, potrivită mai degrabă în grădina unei căsuțe decât într-o asemenea grădină formală. Nu exista nici un motiv să fie aici, cu excepția fetei oarbe care mirosea încântată aerul.

- Poți zări ceva? întrebă Artemis cu voce joasă.

Întrebarea era foarte intimă și aproape nepoliticoasă, dar Phoebe doar își înclină capul.

– Văd cerul albastru și verdele grădinii. Pot să desluşesc forma tufelor de trandafirî de acolo, dar nu și florile. Ea se întoarse spre Artemis. Văd mult mai bine când e lumină puternică. De exemplu, acum pot vedea că te încrunți la mine.

Artemis afișă iute o expresie mai plăcută.

– Mă bucur. Credeam că ai pierdut mai mult.

– Se întâmplă când sunt în interior și seara, replică Phoebe simplu.

Artemis murmură în semn că auzise. Porniră pe una dintre aleile cu pietriș din grădină. De dimineață ocolise grădina în favoarea pădurii. Acum descoperi că era plăcut să te plimbi prin ea în soarele după-amiezii – deși desigur că purta mănuși și bonetă.

Un hohot de râs le făcu să se întoarcă.

– Lady Penelope? întrebă Phoebe aplecându-se mult spre Artemis?

– Da.

Artemis privi cum Penelope îl bătu cochetă pe Wakefield pe braț. El îi zâmbea.

– Se înțelege bine cu fratele tău.

– Chiar așa? întrebă Phoebe.

Artemis se uită întrebătoare la Phoebe. Fata lăsase clar să se înțeleagă că Penelope nu i se părea cea mai bună alegere pentru fratele ei, dar, desigur, nu avea nici un cuvânt de spus în această chestiune. Oare Phoebe era îngrijorată că va trebui să se mute din casa fratelui ei dacă Penelope se căsătorea cu Wakefield?

– Uite-o pe domnișoara Picklewood, îi spuse Artemis tovarășei sale în timp ce se apropiau de două doamne. Discută cu doamna Jellett.

– O, Phoebe, draga mea, strigă domnișoara Picklewood. Tocmai îi spuneam doamnei Jellett că tu te ocupi de grădină.

– Eu doar *o întreții*, zâmbi Phoebe. Mama a fost cea care a creat-o.

Înseamnă că avut un simț artistic deosebit, zise prompt doamna Jellett. Vă invidiez pentru spațiul în care puteți lucra. Domnul Jellett nu mi-a lăsat decât o grădină micuță la reședința de la țară. Puteți să-mi spuneți cum se numește această floare elegantă? Nu îmi amintesc să o mai fi văzut vreodată.

Artemis observă cum Phoebe pipăi floarea înainte să dea un răspuns foarte academic despre plantă, originile ei și cum ajunsese să crească aici, la Pelham. Artemis era puțin nedumerită. Nu știuse că prietena ei era atât de interesată de grădinărit.

Un nas umed i se lipi de palmă și domnișoara Picklewood chicoti.

Se pare că Percy s-a îndrăgostit de tine. De regulă nu pleacă de lângă Maximus.

Artemis se uită în ochii căprui adoratori ai cockerului și îi mângâie urechile mătăsoase. Fu surprinsă când Bon Bon se alătură câinelui mai mare, cu limba roz atârnând din colțul gurii în timp ce gâfâia fericit. Ridică privirea. Ducele o conducea pe Penelope spre capătul celălalt al grădinii.

Unde e Mignon?

Domnișoara Picklewood arătă spre un cocker mic, care amușina pe sub un cimișir.

– Ei nu-i plac câinii mai mari, spre deosebire de Bon Bon.

– Mmm. Artemis se aplecă să-l mângâie pe micuț. De ani întregi nu l-am mai văzut atât de activ.

– Trebuie să-i arăt lui Lady Noakes, zise doamna Jellett destul de tare. E o grădinăreasă atât de bună, chiar dacă nu are întotdeauna fonduri suficiente încât să se răsfețe. Își coborî vocea. Lui Noakes îi plac jocurile de noroc.

Domnișoara Picklewood scutură din cap.

– Jocurile de noroc sunt o pacoste. Îi aruncă o privire cu subînțeles doamnei Jellett. Ai auzit de povestea lui Lord Pepperman?

– Nu!

Phoebe gemu ușor.

– Trebuie să ne scuzați, verișoară Bathilda, doamnă Jellett, Artemis dorește să vadă caișii de pe spalier.

Artemis o luă de braț pe prietena ei și aștepta până se îndepărtară suficient ca să întrebe:

– Caișii de pe spalier?

Phoebe își ridică nasul în vânt.

– Un subiect care ar trebui să intereseze *pe toată lumea*. În afară de asta, nu știu dacă rezistam să mai aud o dată povestea lui Lord Pepperman.

Brusc, se auzi un fluierat ascuțit. Percy, care se plimba pe lângă ele, își ridică atent capul și goni spre Wakefield. Bon Bon se grăbi pe picioruşele sale scurte după noul său prieten.

Artemis urmări câinii și constată că se holbau la duce. Și el se uita spre ea, și chiar și de la acea distanță părea poruncitor, de parcă i-ar fi cerut ceva. Se simți zăpăcită.

Apoi Penelope îl bătu pe braț și el se întoarse zâmbind spre cealaltă femeie, spunându-i ceva.

Artemis simți că o cuprinde frigul, în ciuda soarelui care era pe cer. Phoebe se ciocni de umărul ei.

– M-am gândit.

– Serios? întrebă Artemis distrată.

Wakefield și Penelope se întâlniseră cu Lord și Lady Oddershaw, și chiar de la distanță ea observă uşoara rigiditate din umerii ducelui. Părea să fie deranjat de ceva spus de Lord Oddershaw.

– Nu ar fi minunat dacă toate membrele din Sindicatul Doamnelor întru Ajutorarea Căminului pentru Orfani și Copii Abandonați ar merge împreună la teatru la Harte's Folly?

Artemis clipi și se uită la Phoebe.

– Sună minunat, sunt sigură că lui Penelope i-ar plăcea să participe. Adoră să meargă la teatru, chiar dacă nu urmărește întotdeauna piesa.

Phoebe zâmbi spre ea.

– Și tu, desigur, doar ești membru onorific, nu crezi? Dacă tot participi la întâlniri împreună cu Penelope?

– Cred că da. Artemis se strâmbă uşor. Ea cu siguranță nu avea să fie un membru adevărat câtă vreme Sindicatul Doamnelor exista ca să ajute Căminul pentru Orfani și Copii Abandonați din

St. Giles. Una dintre condițiile esențiale ca să fii membru era să ai bani.

– O, spune că o să vii, insistă Phoebe, strângând-o bine de braț pe Artemis. Pun în scenă *A douăsprezecea noapte* cu Robin Goodfellow în rolul Violei. Ea e mereu așa de amuzantă în rolurile cu pantaloni. Îmi place vocea ei mai groasă și felul tărăgănat în care își rostește replicile.

O, se gândi Artemis cu o strângere de inimă, Phoebe probabil că nu vedea actorii pe scenă când se ducea la teatru. Nu făcea decât să asculte replicile.

– Sigur că o să vin, îi răspunse ea cu căldură fetei mai tinere.

– Atunci e stabilit, zise Phoebe țopăind ușor. O să le întreb pe celelalte doamne dacă pot participa și ele.

Artemis zâmbi la vederea încântării contagioase a lui Phoebe. Se apropiau de capătul grădinii și de o bancă din piatră aflată lângă zid, iar Artemis văzu o siluetă solitară așezată acolo, privind în zare, parcă adâncită în gânduri.

– Știi, zise ea dintr-un impuls, am auzit că domnișoara Royale este și ea o moștenitoare bogată.

Phoebe se încruntă ușor.

– Da?

Artemis o strânse de braț sugestiv.

– Cred că intotdeauna mai e loc pentru un membru în Sindicatul Doamnelor.

– O! exclamă Phoebe.

Artemis o bătu pe braț și rosti puțin mai tare.

– Uite-o și pe domnișoara Royale.

Femeia întoarse capul, părând că nu le-ar fi auzit apropiindu-se.

– Buna ziua. Vocea ei era joasă pentru o femeie, iar atitudinea precaută.

Phoebe zâmbi cu nevinovăție.

– Vă sunt pe plac grădinile, domnișoară Royale?

– Desigur, milady, răspunse aceasta. Doriți să mă însoțiți?

Cuvintele ei veniră cu o ușoară întârziere, căci Phoebe și Artemis deja o încadraseră de-o parte și de cealaltă.

– Mulțumesc, răspunse Phoebe cu un aer drăgălaș. Tocmai îi spuneam domnișoarei Greaves că sper că membrele din Sindicatul Doamnelor intru Ajutorarea Căminului pentru Orfani și Copii Abandonați vor putea să mă însoțească la Harte's Folly când ne întoarcem în oraș.

Domnișoara Royale clipi nedumerită, dar răspunse politicos:

– Nu cred că am auzit de Sindicatul Doamnelor întru Ajutorarea Căminului pentru Orfani și Copii Abandonați.

– Nu? făcu Phoebe ochii mari.

Artemis își ascunse un zâmbet în timp ce Phoebe se apucă să descrie orfelinatul din St. Giles și toate lucrurile bune pe care le făceau pentru copiii nevoiași. Ea ridică privirea și îl văzu pe Wakefield plimbându-se în continuare alături de Lady Penelope și Lord Oddershaw. Pe chip i se întipărise o grimasă încruntată.

Oare ce îi spusese Lord Oddershaw?

Maximus se trezi din vise cu treburi neterminate și cosițe însângerate scânteind în lumina lunii. Rămăsese până târziu în noapte să discute cu Oddershaw. Pe Maximus nu-l deranja să vorbească despre politică la o petrecere, dar nu îi plăcea insistența cu care celălalt bărbat tot aducea vorba de asta când el era în grădină cu Lady Penelope. Dar, deși Oddershaw era un palavragiu grosolan, era un aliat politic important pentru susținerea noii legi cu privire la gin propuse de Maximus, motiv pentru care considerase de datoria sa să discute cu bărbatul până in orele mici ale dimineții.

Se ridică iute și se imbrăcă cu haina și cizmele vechi și ieși prin spatele casei. Chiar dacă dormise mai mult decât de obicei, nu întâlni decât câțiva servitori, iar aceștia erau învățați doar să facă o plecăciune sau o reverență când treceau pe lângă el și să nu vorbească. Diminețile ii plăcea să fie singur.

Ajuns afară, o luă în direcția grajdurilor. De regulă câinii îl așteptau în curtea din fața grajdurilor, nerăbdători să se plimbe, dar în acea zi curtea era goală.

Maximus se încruntă și porni spre pădure. Soarele răsărise deja când el traversă pajiștea dinspre sud, iar întunericul brusc

dintre copaci îl făcu să clipească. Închise ochii, iar când îi deschise din nou ea apăru dinaintea lui ca o zeiță antică, calmă și superbă, stând sub copacii înalți de parcă ar fi fost ai ei, cu câinii lângă ea.

Percy fu primul care întrerupse momentul, desigur, alergând rapid și plin de noroi dinspre domnișoara Greaves spre el și înapoi. Un câine mic, pe vremuri alb, alerga în urma lui, lătrând nebunește, în timp ce îl fugărea pe Percy.

Ați întârziat azi, Excelența Voastră, zise domnișoara Greaves, de parcă l-ar fi așteptat.

„Ce idee ridicolă."

Am discutat până târziu în noapte cu Lord Oddershaw, zise el. Acela e câinele lui Lady Penelope?

Își coborî privirea spre câinele micuț care îi mirosea gleznele. Nu-și amintea să-l fi văzut vreodată atât de murdar... sau atât de activ.

– Da. Ea porni alături de el cu un aer atât de firesc, de parcă ar fi făcut asta de ani întregi. Ce ați discutat cu Lord Oddershaw?

El se uită la ea. Era îmbrăcată cu aceeași rochie maro pe care o văzuse de nenumărate ori și își aminti de garderoba ei care conținea trei rochii: două de zi și una pentru balurile de seară.

– Am discutat politică. Mă îndoiesc că o lady ca dumneavoastră ar fi interesată de așa ceva.

– De ce?

– De ce? se încruntă el.

– De ce n-ar fi o lady ca mine interesată de o discuție politică, Excelența Voastră?

Tonul ei era cât se poate de politicos, și cu toate astea el avea impresia că îl lua în râs. Prin urmare vocea lui fu un pic mai aspră decât de obicei.

– Are legătură cu canalele și cu o lege propusă de mine pentru a eradica negoțul cu gin în Londra printre săraci. Chestiuni fascinante, sunt sigur că sunteți de acord.

Ea nu răspunse la provocare.

– Ce legătură au canalele cu negoțul cu gin?

– Nici una.

El luă un băț și il aruncă destul de departe pentru Percy, nu că agitatului cocker i-ar fi păsat vreun pic. Câinele o luă la goană, lătrând fericit, în vreme ce cățelul lui Lady Penelope încerca să țină pasul cu el. Se părea că cei doi deveniseră prieteni.

– Doar că Oddershaw încearcă să mă convingă să-i susțin o lege pentru deschiderea unui canal în Yorkshire, de care vor beneficia cei cu interese miniere acolo, înainte să imi susțină legea cu privire la gin.

– Și dumneavoastră nu vreți să susțineți construcția acestui canal?

Ea își ridică fustele ca să treacă peste o rădăcină, iar el îi zări preț de o clipă glezna albă. Se descălțase din nou.

– Nu, nu e asta.

Maximus se încruntă. Țele politicii parlamentare erau atât de încurcate, încât nu-i plăcea să discute subiectul nici cu doamne, nici cu domni care nu erau interesați de politică. Toate erau legate, și încurcătura rezultată era destul de greu de explicat. Se uită din nou la domnișoara Greaves.

Ea era atentă pe unde păşea, dar apoi își ridică privîrea, de parcă ar fi simțit că o privea, iar el îi citi nerăbdarea din ochi.

– Ei bine? Atunci ce e?

El se trezi zâmbind.

– Aceasta este a treia lege cu privire la canale pe care Oddershaw o propune. Se foloseşte de Parlament pentru a-și umple buzunarele. Nu că alții, scutură el supărat din cap, nu ar face-o. Cei mai mulți, cred eu, vor legi care să-i ajute doar pe ei. Dar Oddershaw o face într-o manieră flagrant de deschisă.

– Deci nu vreți să-l susțineți?

– O, ba da, zise el încrâncenat. O să-i susțin afurisita de lege. Am nevoie de votul lui, ba mai mult, am nevoie de voturile acoliților săi.

– De ce?

Ea se oprise și se uita la el cu sprâncenele uşor ridicate de parcă într-adevăr voia să afle despre mecanismele politice. Sau poate că era mai mult de-atât. Poate că voia să știe cum gândea. Ori să-i citească sufletul.

– Ați fost în St. Giles, zise el întorcându-se spre ea. Ați văzut dezolarea, molima pe care ginul o dezlănțuie acolo. El mai făcu un pas spre ea fără să-și dea seama. În St. Giles sunt femei care își vând copiii pentru o înghițitură de gin. Bărbații fură și ucid doar ca să mai pună mâna pe o cană. Ginul este putregaiul din inima Londrei și o va distruge dacă nu este oprit. Băutura aia afurisită trebuie cauterizată ca o rană purulentă, tăiată de acolo, altminteri întreg organismul va ceda, nu vă dați seama? Se opri să o privească, dându-și seama că vorbise prea tare, că se înfierbântase. Înghiți în sec. Nu vă dați seama?

Stătea lângă ea aproape amenințător, dar domnișoara Greaves se mulțumi doar să-l privească cu capul dat ușor pe spate.

– Sunteți foarte implicat în acest subiect.

El își feri privirea și făcu un pas prevăzător în spate.

– Este sarcina mea, ca membru în Camera Lorzilor, să fiu foarte implicat în subiect.

– Și cu toate astea bărbați precum Lord Oddershaw nu sunt. Tocmai ați spus asta.

Ea se apropie de el, studiindu-i chipul, de parcă toate secretele sale ar fi fost expuse acolo.

– Mă întreb de ce vă pasă atât de mult de St. Giles?

El se răsuci spre ea aproape mârâind. Să îi pese de St. Giles? Oare nu îi explicase suficient de clar că ura locul acela?

Deodată simți ca și cum cineva ar fi aruncat apă rece pe el și el își ridică privirea. Nu. El nu îi spusese nimic despre sentimentele sale cu privire la St. Giles. Cel puțin nu în calitatea sa de duce de Wakefield. Fantoma o făcuse. Maximus își îndreptă umerii cu grijă și se întoarse pe alee.

– Mă confundați, domnișoară Greaves. Îmi pasă de gin și de negoțul acela îngrozitor, nu de locul în care se practică. Acum, dacă imi permiteți, trebuie să mă pregătesc pentru dimineață, pentru a-mi putea intâmpina oaspeții.

El fluieră după câini și se îndepărtă, însă în timp ce făcea asta își dădu seama de un lucru. Domnișoara Greaves era o femeie foarte periculoasă.

*

În după-amiaza aceea, Artemis era din nou la braț cu Phoebe, ieșind la plimbare pe ușile dinspre grădini ale conacului Pelham. Prânzul fusese destul de plicticos, deoarece se trezise așezată lângă domnul Watts care era interesat numai de dispute și de propria părere. Se bucura că avea ocazia să petreacă timp cu Phoebe, cu atât mai mult cu cât aceasta nu avea obiceiul să-i urle în ureche.

Phoebe își miji ochii dincolo de verdele grădinii.

– Ce fac acolo?

Artemis se uită spre pajiștea unde oaspeții se adunaseră deja.

– Au instalat un fel de teren de exerciții, cred. Fratele tău a amintit ceva de niște jocuri mai devreme. Cred că domnii își vor demonstra talentele la duel. Aici pietrișul se termină și începe iarba.

Păși cu grijă pe iarbă, iar Artemis îi descrise scena lui Phoebe. Mai mulți valeți stăteau în jur, ținând diverse săbii, în timp ce alții așezau scaune pentru ca doamnele să poată urmări demonstrația. Wakefield plesni din degete și indică spre două scaune care fură așezate de îndată în față, pentru el.

– Asta n-o să fie interesant decât dacă cineva ratează și își zgârie adversarul, oftă Phoebe.

– Phoebe! o admonestă încetișor Artemis.

– Știi că așa e. Oare cum reușea Phoebe să pară așa nevinovată și să aibă gânduri atât de însetate de sânge? Noi toate o să scoatem sunete admirative în timp ce domnii vor încerca să se încrunte și să pară fioroși.

Amuzamentul lui Artemis se mai reduse când îl văzu pe Wakefield ajutând-o pe Penelope să se așeze pe scaunul pe care îl ceruse pentru ea. Alături, valeții începuseră să aranjeze un rând. Penelope se uită încântată la duce, cu chipul imposibil de frumos în soarele toamnei. Artemis își aminti cât de feroce părea el în timp ce descria efectul devastator pe care îl avea ginul asupra Londrei. Oare își păstra pasiunea pentru discursurile din Parlament? Pentru că, acum, pe chip i se așternuse o mască de politețe calmă. Nu, nu putea să și-l închipuie renunțând la această mască nici măcar în ardoarea dezbaterilor politice.

– Cine sunt primii? întrebă Phoebe în timp ce se așezau la două rânduri în spatele lui Wakefield și al lui Penelope.

Artemis se forță să-și îa privirea de la duce și să-și reamintească faptul că nu avea rost să tânjească după el.

– Lord Noakes și domnul Barclay.

Phoebe strâmbă din nas.

– Serios? Nu știam că domnul Barclay poate să facă un efort mai mare decât să ridice din sprânceană.

Artemis pufni ușor, privindu-i pe cei doi adversari. Lord Noakes avea în jur de 50 de ani, era de înălțime medie cu un pic de burtă. Domnul Barclay era cu cel puțin 20 de ani mai tânăr, dar nu părea nici pe departe la fel de antrenat.

– Pare foarte serios. Și-a dat jos sacoul și își flutură sabia într-o manieră foarte bărbătească. Ea tresări la una dintre manevrele mai vehemente. O, Doamne!

– Ce? Ce?

Artemis își apropie capul de al lui Phoebe, căci doamna Jellett își întinsese gâtul în fața lor de parcă încerca să desluşească dialogul şoptit.

– Domnul Barclay era cât pe-aci să-i reteze nasul unui valet cu sabia.

Phoebe chicoti, un sunet dulce și feminin, iar Wakefield se uită spre ele, privirea sa rece întâlnind-o pe a lui Artemis, iar ea simți de parcă și-ar fi vârât mâna în zăpadă. Privirea i se mută spre sora lui, iar trăsăturile chipului i se îmblânziră. Era ciudat că aici și acum abia dacă erau niște cunoștințe, deși în pădure păreau să fie la fel de apropiați ca niște prieteni.

Dueliștii își ridicară săbiile.

Partida se desfășură fără surprize. Toți domnii învățau de mici să se dueleze, să folosească săbiile cu eleganță și grație – mai degrabă un dans decât luptă adevărată.

Artemis știa că la Londra existau școli unde aristocrații își puteau antrena forma fizică, puteau exersa și învăța regulile luptei cu sabia. Toți erau antrenați, mai mult sau mai puțin, și toți foloseau același tip de mișcări fluide. Ea nu se putu abține să nu-i compare pe cei doi bărbați care se lansau cu pași precişi unul spre

celălalt, cu mişcări care aveau probabil denumiri franţuzeşti, cu mişcările ameninţătoare ale Fantomei. Cei doi domni din faţa ei nu ar fi rezistat nici o clipă în faţa Fantomei, îşi dădu ea seama. Gândul îi dădu un sentiment înălţător de triumf. Ar fi trebuit să-i fie ruşine că era aşa de părtinitoare. Dar nu-i era. *Nu-i era.*

Duelul se termină cu o atingere galantă cu vârful rotunjit al sabiei pe vesta brodată a lui Lord Noakes, deasupra inimii. Phoebe căscă discret în spatele palmei în timp ce Artemis îi relata scena.

Urmară Lord Oddershaw şi domnul Watts. Până îi veni rândul ducelui de Scarborough să-şi dea haina jos pentru a treia demonstraţie, Artemis se uita la ceafa ducelui de Wakefield în timp ce acesta se apleca politicos spre Penelope ca să o asculte sporovăind şi se întrebă dacă era la fel de plictisit ca şi ea. Era foarte atent cu verişoara ei, dar lui Artemis nu-i venea să creadă că într-adevăr îl interesa ce avea ea de spus.

Făcu o grimasă şi privi în altă parte. Începea să se transforme într-o acritură! Avu dintr-odată o viziune tulburătoare cu ea drept o bătrână ursuză, plimbându-se prin cine ştie ce casă, în calitate de însoţitoare a verişoarei ei, topită, prăfuită, uitată.

– O, asta e interesant!

Artemis ridică privirea la auzul exclamaţiei blânde a lui Phoebe.

– Ce?

– Ai zis că ducele de Scarborough se afla în faţa lui Maximus şi a lui Penelope?

Phoebe arătă discret spre locul unde bărbatul mai în vârstă stătea în faţa fratelui ei şi a lui Penelope. Scarborough zâmbea larg şi se apleca să-i sărute mâna lui Penelope.

– El nu e obişnuit cu asta.

– Cum? Artemis îşi mută privirea la prietena ei. Cine?

– Maximus. Phoebe avea un zâmbet tandru pe chip, o expresie pe care Artemis cu greu o putea asocia cu aisbergul aristocratic care era Wakefield. Cu un rival. De obicei el doar indică ce îşi doreşte şi alţii se grăbesc să-i îndeplinească dorinţa.

Artemis îşi muşcă buza, reprimându-şi un zâmbet la imaginea servitorilor, a familiei şi a prietenilor care alergau cu toţii

de colo-colo să-i facă ducelui toate poftele, în timp ce el se plimba, prea puțin preocupat de toată agitația din jur.

De parcă și-ar fi dat seama într-un fel de amuzamentul ei, Wakefield se întoarse tocmai atunci și se uită la ea. Ea inspiră adânc, ridicându-și capul când îi întâlni privirea. Apoi Penelope puse o mână pe brațul lui, iar el se întoarse înapoi. Artemis se uită la mâinile ei și constată că îi tremurau. Le strânse laolaltă.

– Chiar crezi că Scarborough reprezintă un concurent pentru fratele tău?

– Ei bine... Phoebe își înclină capul meditativ, în vreme ce Artemis îl privea pe Scarborough încercând să-l convingă pe domnul care era așezat lângă Penelope să elibereze locul. Apoi ducele se așeză prompt în locul lui. În mod normal n-aș crede că șansele sale sunt prea bune. Maximus e tânăr și chipeș, e bogat și puternic. Și întotdeauna am fost de părere că are un anume aer impunător, nu crezi?

„O, da."

– Dar, continuă Phoebe, ducele de Scarborough pare destul de îndrăgostit de Lady Penelope și cred că asta va face diferența.

– Ce vrei să spui? se încruntă Artemis.

Phoebe își mușcă buza rotunjoară de jos, iar ochii ei căprui păreau triști.

– Ei bine, lui Scarborough îi pasă, nu-i așa? Lui Maximus nu... nu prea. Nu mă îndoiesc că îl stârnește vânătoarea, dar dacă nu câștigă – ea ridică din umeri –, va căuta pur și simplu altă moștenitoare potrivită. Ea – Lady Penelope – nu prea contează pentru el. Și dacă ești pus să alegi, nu alegi mai degrabă pasiunea – indiferent cât de matură – decât lipsa de pasiune?

– Da.

Ea nici nu stătu pe gânduri cu răspunsul. Ce femeie nu și-ar dori să aibă parte de un interes real pentru ea și numai pentru ea, indiferent de atributele fizice ale curtezanului?

Dacă Penelope s-ar opri să se gândească puțin, ducele de Scarborough ar câștiga imediat. Sărmanul Wakefield nu ar avea nici o șansă.

Doar că... nu era sărman, nu-i aşa? Era unul dintre cei mai puternici bărbaţi din regat, un bărbat de care să te păzeşti, dacă nu chiar să te temi.

Ea îl privi, îi cercetă umerii laţi îmbrăcaţi în mătase verde, profilul întors în timp ce o studia pe femeia pe care o curta şi care flirta cu alt bărbat.

La fel de bine s-ar fi putut uita la dansul primitiv de împerechere a doi gândaci. Dacă te uitai la el nu reuşeai să-ţi dai seama că o dorea pe Penelope pentru el. Cum ar fi să stârneşti pasiunea acestui bărbat?

Artemis simţi că o cuprinde o încântare viscerală la acest gând. Oare Wakefield fusese logodit vreodată? Dar era oare în stare de un interes mai profund? Era atât de reţinut, atât de rece, cu excepţia unui moment petrecut în acea dimineaţă, când se trezise la viaţă din pricina unui subiect precum ginul. Era aproape ridicol să te gândeşti că ar fi putut face o pasiune pentru vreo femeie.

Cu toate astea, reuşea să şi-l imagineze absorbit, concentrat asupra unei femei. Şi-ar proteja aleasa, ar face-o să se teamă, dar şi să-şi dorească atenţia lui. Se înfioră. El şi-ar urmări scopul neabătut, nemilos, până la victorie. Iar ea nu avea să-l vadă niciodată aşa.

Oftă, zgâindu-se hotărâtă la mâinile pe care şi le ţinea în poală. Tânjea după un bărbat ca ducele – durerea jinduitoare era aproape fizică –, dar nu avea să-l aibă niciodată, şi nici un bărbat mai accesibil. Soarta o condamnase să rămână singură. Era blestemată să rămână celibatară.

Vocea ducelui de Scarborough crescu în intensitate. Artemis ridică privirea. Ultimii duelişti terminaseră, iar Scarborough îi spunea ceva lui Wakefield. Chipul lui Scarborough era jovial, dar privirea dură.

– Ce se întâmplă? se interesă Phoebe.

– Nu ştiu, răspunse Artemis. Cred că Scarborough l-a întrebat ceva pe fratele tău. O, Doamne. Da, cred că l-a provocat pe Wakefield.

– Serios? Phoebe părea interesată.

– Fratele tău este un spadasin bun? întrebă Artemis ridicând din sprânceană.

– Nu știu. Phoebe ridică din umeri. Nu a fost niciodată prea interesat de sporturîle la modă – el preferă politica –, dar nu prea contează, nu? Scarborough trebuie să fie cu 30 de ani mai în vârstă.

Penelope își dădu capul pe spate și râse ascuțit, un hohot care se auzi ușor până în spate. Artemis nu se putu abține să nu se aplece în față. Wakefield era atât de rigid. De mândru. Scarborough mai zise și altceva, iar Wakefield se ridică brusc.

– A acceptat.

– O, Doamne, zise Phoebe destul de mulțumită.

– Nu poate să câștige: dacă îl învinge pe Scarborough pare un bătăuș, dacă pierde...

– Va fi umilit, completă Phoebe senînă.

Artemis simți un val de iritare față de buna ei prietenă. Femeia mai tânără ar fi trebuit să fie măcar un pic deranjată de ideea căderii în dizgrație a fratelui ei.

Valetul lui Wakefield, un bărbat înalt și subțire, îl ajută pe duce să-și dea haina jos. Servitorul păru să îi șoptească ceva în ureche, dar ducele scutură scurt din cap și se îndepărtă. Vesta îi era neagră, brodată cu fir auriu care sclipea în soare, iar mânecile lungi ale cămășii sale albe ca zăpada fluturau în vânt. Scarborough își alesese deja sabia și șfichiuîa aerul, dându-și importanță. Bărbatul mai în vârstă părea să fie priceput în mânuirea ei, iar Artemis își simți inima strângându-se.

Mai bine să fie considerat un bătăuș, un astfel de bărbat mândru nu ar fi suportat înfrângerea.

Dueliștii se așezară față în față, cu săbiile ridicate. Lord Noakes se așeză între ei, ținând în mână o batistă. Pentru o clipă totul fu liniștit, apoi lumea își dădu seama că acest duel era mai mult decât o simplă demonstrație de îndemânare. Batista flutură până la pământ.

Scarborough se aruncă înainte, surprinzător de agil pentru un bărbat de vârsta lui. Wakefield îi păru primul atac și se retrase,

mișcându-se cu grijă. Era evident de la bun început că fie era un spadasin cu mult mai puțină experiență... ori se abținea.

– Scarborough îl presează, zise Artemis agitată. Fratele tău doar se apără.

Scarborough făcu o grimasă în timp ce zicea ceva atât de încet, încât doar adversarul său îl putea auzi. Chipul lui Wakefield deveni palid.

– Excelența Voastră! îl atenționă valetul.

Wakefield clipi și se retrase cu grijă. Scarborough rosti din nou câteva cuvinte. Iar apoi se petrecu ceva cu totul neașteptat. Ducele de Wakefield se transformă. Se lăsă în jos, corpul transformându-i-se într-o amenințare elegantă în timp ce îl ataca pe bărbatul mai în vârstă cu o grație brutală. Scarborough făcu ochii mari, sabia lui parând doar lovitură după lovitură în timp ce se retrăgea. Sabia lui Wakefield sclipea în lumina soarelui, mișcările sale fiind prea rapide ca să fie deslușite, corpul lui agil periculos și controlat, iar Artemis își dădu brusc seama că se juca cu Scarborough.

Se ridicase în picioare fără să-și dea seama, inima bătându-i să-i spargă pieptul.

– Ce se întâmplă?

Phoebe se ridicase și ea și o trăgea agitată de braț. Wakefield îl ataca pe bărbatul mai în vârstă fără frică, fără ezitare, cu o avalanșă de lovituri mortale, iar dacă săbiile ar fi fost ascuțite...

– El...

Artemis se înecă și rămase cu gura căscată. Mai văzuse asta și înainte. Wakefield nu se mișca asemenea unui dansator. Se mișca asemenea unei feline din junglă. Ca un bărbat care știa cum să ucidă. Ca un bărbat care ucisese și înainte.

Scarborough se împiedică, cu fața lucind de sudoare. Wakefield îl ataca în fiecare secundă, ca un tigru pregătit să ucidă, cu buzele strânse într-un gest de respingere indiferentă a celuilalt bărbat în timp ce sabia cobora...

– Excelența Voastră!

Strigătul valetului păru să-l apuce pe Wakefield de gât și îl trase înapoi ca un laț. El încremeni, cu pieptul ridicându-i-se spasmodic, mânecile albe ca zăpada fluturând în vânt. Scarborough

se uită la el cu gura deschisă și sabia încă ridicată în apărare. Wakefield atinse intenționat pământul cu vârful sabiei.

– Ce este? întrebă Phoebe. Ce este?

– Eu... Artemis clipi. Nu știu. Fratele tău și-a coborât sabia.

Scarborough își șterse fruntea de sudoare, apoi se apropie cu grijă de Wakefield, de parcă nu-i venea să creadă că nu mai era atacat. Vârful bont al sabiei lui Scarborough îl lovi pe Wakefield în gât – o lovitură îndeajuns de puternică încât să lase în urmă o vânătaie. Bărbatul mai scund rămase acolo un moment, gâfâind, de parcă ar fi fost surprins de victoria sa.

– Scarborough a câștigat, zise Artemis absentă.

Wakefield își desfăcu brațele, ca și cum s-ar fi predat și lăsă sabia să cadă din mâna dreaptă.

El își întoarse capul și privirea i-o întâlni pe a lui Artemis.

Ochii săi erau întunecați și periculoși, dar deloc reci. Ardea într-un infern interior pe care ea voia să-l atingă. Se uită în ochii tigrului și știu că vedea cum felina se retrăgea sub masca unui gentleman. Ducele de Wakefield era Fantoma din St. Giles.

Capitolul 6

Două săptămâni mai târziu, fu rândul regelui Herla să participe la nunta regelui piticilor. Îi luă cu el pe cei mai puternici oameni ai săi și, intrând în peștera întunecată, porni călare spre străfundurile pământului, spre țara piticilor din adâncuri. Călătoriră timp de o zi și o noapte și, coborând și mai adânc, ajunseră la o câmpie vastă. Deasupra, stâncile se întindeau răsucite și zimțuite, asemenea unui cer amenințător, iar dedesubt se aflau căsuțe, alei și piețele din țara piticilor...

din *Legenda regelui Herla*

Maximus se trezi chiar înainte de zori cu un oftat. Imaginea chipului palid al mamei sale îi ardea pleoapele pe dinăuntru,

iar smaraldele fuseseră smulse de la gâtul ei fără viață. Mirosul de gin dăinuia în aer, dar el știa că era doar o fantomă din visul care trecuse.

Percy îi mirosi mâna în timp ce stătea întins în patul vechi și elegant al ducelui de Wakefield. Deasupra sa, draperiile verzi înconjurau o cunună aurie sculptată în baldachin. Oare și alți strămoși ai săi fuseseră chinuiți de vise și dileme? Socotind după chipurile mândre din galeria străbunilor, ar fi zis că nu. Fiecare dintre acești bărbați își primise titlul după moartea pașnică a tatălui sau a bunicului. Nu în urma unei crime violente rămase nerăzbunate.

El își merita coșmarurile.

Percy îi linse degetele cu acea simpatie dezgustătoare a câinilor, iar Maximus oftă și se ridică. Cockerul se dădu un pas în spate și se așeză, dând entuziast din coadă în timp ce el se îmbrăca. Percy, la fel ca și ceilalți câini, ar fi trebuit să-și petreacă noaptea în grajduri, dar în ciuda faptului că nu era nici pe departe atât de deștept ca Belle sau Starling, de regulă reușea să-i înșele pe valeți și pe Craven ca să ajungă în dormitorul lui Maximus noaptea. Poate că providența îl făcuse mai norocos ca să mai compenseze din lipsa de inteligență.

– Haide! Maximus se bătu pe pulpă și ieși din cameră cu cockerul pe urmele sale.

O salută din cap pe o slujnică adormită, înainte să se îndrepte spre grajduri ca să-i ia și pe ogari. Amândoi își îndesară nasurile în palma sa, în timp ce Percy scheuna și alerga în jurul lor, alunecând pe pietrele de râu umede. După ce se salutară, se îndreptară spre pădure.

Soarele tocmai răsărea, razele sale palide luminând frunzele. Avea să fie o zi frumoasă, perfectă pentru un picnic și discuții ușoare. Ziua de ieri fusese un succes, dacă aprecia corect, în planurile sale pentru curtarea lui Lady Penelope. Ea se agăța de brațul lui și chicotea – câteodată în cele mai ciudate momente – și părea absolut fermecată. Dacă era fermecată mai degrabă de titlul și de banii lui decât de persoana sa, ei bine, așa era normal

la cei de rangul lor, și era de așteptat. Gândul nu ar fi trebuit să-l indispună.

Percy alergă un iepure, și câinii țâșniră după el, năpustindu-se prin tufișuri cu toată subtilitatea unui regiment de soldați. Două păsări fură speriate de urmărire, iar el ridică privirea, urmărindu le zborul.

Apoi dintr-odată nu mai era singur. Inima lui cu siguranță *nu* tresărea în prezența ei.

– Bună dimineața, Excelența Voastră!

Domnișoara Greaves era fără bonetă, îmbrăcată în rochia ei obișnuită maro-închis. Obrajii îi erau rozalii de la plimbarea de dimineață, buzele roșu-închis. El se uită în jos și constată iritat că era din nou desculță.

– Ar trebui să purtați încălțări în pădure. V-ați putea tăia.

Ea zâmbi în felul acela al ei care nu era de fapt un zâmbet, iar iritarea lui spori. Toată lumea sărea să-i îndeplinească dorințele, dar ea nu. Percy sosi, agitat și emoționat după vânătoarea sa, și dădu să sară pe ea.

– Jos, zise calm domnișoara Greaves, iar cockerul mai că se împiedică de propriile lăbuțe în dorința de a asculta porunca.

Maximus oftă.

– Ai prins bietul iepuraș? murmură ea drăgălaș spre Percy care se zvârcolea înnebunit de fericire. L-ai făcut bucăți?

Maximus ridică o sprânceană.

– Vă exprimați un sentiment foarte sângeros pentru o lady, domnișoară Greaves.

Ea ridică din umeri.

– Mă îndoiesc că ar fi în stare să prindă un iepure, Excelența Voastră. În afară de asta... adăugă ea în timp ce se îndrepta de spate, doar *port* numele zeiței vânătorii.

El se uită curios la ea. Artemis era într-o dispoziție ciudată în dimineața asta. Niciodată nu se arătase prea respectuoasă față de el, dar azi părea aproape dornică de confruntare.

Ogarii se întoarseră și ei gâfâind, urmați de cățelul alb al lui Lady Penelope, și toți trei o salutară pe domnișoara Greaves. El se uită întrebător la ea, care ridică din nou din umeri.

– Bon Bon pare să savureze ieşirile matinale şi ştiu că s-a împrietenit cu Percy al dumneavoastră. Parcă a revenit la viaţă.

Ea porni din nou la plimbare. Starling, Bon Bon şi Percy porniră prin pădure, dar Belle merse alături de ei, amuşinând pe marginea potecii. Înaintau în tăcere, în ceea ce ar fi putut părea o plimbare agreabilă a doi prieteni, dacă ea n-ar fi fost atât de încordată.

Maximus se uită la ea.

– Înţeleg că părinţii dumneavoastră au avut o educaţie clasică?

– Mama. Ea încuviinţă. Artemis şi Apollo, gemenii din Olimp.

– Ah.

Ea trase aer în piept, iar asta îi făcu pieptul să tresalte într-un mod care îl zăpăcea.

– Fratele meu a fost internat la Bedlam acum trei ani.

– Da, ştiu.

El îi surprinse expresia şi nu-i plăcu arcuirea cinică a buzelor ei.

– Sigur că ştiţi. Spuneţi-mi, Excelenţa Voastră, faceţi cercetări despre *toate* femeile de care sunteţi interesat, înainte de a vă decide să le curtaţi?

– Da. Nu avea rost să nege. Sunt obligat de datoria faţă de titlul meu să mă căsătoresc cu cea mai bună partidă posibilă.

Ea fredonă fără a da un răspuns, ceea ce îl enervă.

– Fratele tău a ucis trei bărbaţi într-o stare de furie provocată de alcool.

Ea înţepeni.

– Sunt surprinsă că încă doriţi să o mai curtaţi pe Penelope, ştiind acest lucru. Se zice că nebunia se moşteneşte în familie.

Acesta era în mod evident un subiect dureros pentru ea. Cu toate astea îşi purta mândră numele de zeiţă. O astfel de femeie nu putea fi menajată.

– Nu sunteţi înrudită direct cu Penelope. În afară de asta, crima nu înseamnă neapărat nebunie. Dacă fratele dumneavoastră nu ar fi fost nepotul unui conte, probabil că ar fi fost spânzurat în loc să fie internat într-un spital de nebuni. Fără îndoială că a fost

mai bine pentru toți cei implicați – e mai bine ca un membru al aristocrației să fie nebun decât executat.

O privea și prinse grimasa de durere de pe chipul ei înainte ca ea să-și controleze expresia.

– Aveți dreptate. Scandalul a fost ingrozitor. Sunt sigură că a fost ultima picătură care a ucis-o pe mama. Timp de săptămâni intregi am crezut că ar putea fi arestat și executat. Dacă nu ar fi fost tatăl lui Penelope...

Ajunseseră la luminiș, iar ea se opri și se întoarse spre el. Ducele simți nevoia ciudată de a o lua în brațe. Să-i spună că o va apăra de întreaga lume și de toate bârfele ei.

Dar ea se îndreptă de umeri și îl privi deschis și fără teamă. Poate că nu avea nevoie de un apărător. Poate că se descurca foarte bine și fără el.

– Nu e nebun, și nici nu i-a omorât pe oamenii aceia.

El o privi. Rudele monștrilor erau câteodată oarbe la păcatele lor. Nu avea rost să spună asta cu voce tare.

Ea trase aer în piept.

– Ați putea să-l ajutați să iasă de acolo.

– Sunt un duce, nu regele, ridică el din sprâncene.

– Ați putea, zise ea încăpățânată, ați putea să-l scoateți de acolo.

El își feri privirea, oftând.

– Chiar dacă ar fi așa, nu cred că aș face-o. Fratele dumneavoastră a fost declarat nebun, domnișoară Greaves, deși sunt sigur că e dureros să admiteți asta. A fost găsit alături de acei bărbați uciși cu sălbăticie. Cu siguranță...

– *Nu a făcut-o el.* Ea se afla în fața lui, cu palma mică pe pieptul lui, și deși era sigur că nu era așa, el părea să simtă căldura pielii ei arzându-l prin haine. Nu înțelegeți? Apollo e nevinovat. A fost închis în acel loc îngrozitor și nu va mai ieși niciodată de acolo. Trebuie să-l ajutați. Trebuie...

– Nu, zise el cât de blând putea, nu *trebuie* să fac nimic...

Preț de o clipă, masca dispăru de pe chipul ei și toate emoțiile ieșiră la suprafață, devastatoare și reale: furie, durere și o suferință atât de intensă încât rivaliza cu a lui. Uluit, el dădu să vorbească.

Dar înainte să o poată face, ea lovi, la fel de precis și de exact ca și tiza ei, zeița.

– *Trebuie* să îl salvați pe fratele meu, zise ea, pentru că dacă nu, voi da de veste în toată Anglia că sunteți Fantoma din St. Giles.

Artemis își ținu respirația. Îndrăznise să pună un căpăstru peste capul tigrului, și acum aștepta să vadă dacă el avea să asculte de ea sau s-o dea deoparte cu o lovitură scurtă.

– Cred că nu, vorbi el în cele din urmă.

– Chiar credeți că nu o s-o fac? strânse ea din buze.

– O, vă cred în stare de o asemenea fățărnicie, zise el cu voce de catifea și se întoarse să-și continue plimbarea.

Ea înghiți în sec. Fusese o simplă plimbare, dar acum nu mai părea să fie așa. Simți cum se înroșește.

– Eu trebuie să-i fiu loială fratelui meu.

– Eu v-am salvat viața în St. Giles, îi aminti el.

Ei îi reveni în minte acea grație fluidă, îndemânarea lui în lupta cu sabia și salutul final pe care i-l dăduse înainte ca ea să se urce în trăsură. Acum era sigură că o însoțise cu privirea de departe, ca să se asigure că pleca în siguranță. Dar nimic din toate astea nu conta.

– El este fratele meu și viața lui e în joc. Nu o să mă simt vinovată.

El îi aruncă o privire fugară.

– Nici nu mă aștept la asta, doamnă. Nu fac decât să enumăr faptele. Nu intenționam să vă insult. Vă consider un adversar demn.

– Dar?

El oftă și se opri să o privească, de parcă ar fi avut de-a face cu o slujnică deosebit de îndărătnică.

– Nu cred că v-ați ostenit să aflați ce fel de adversar sunt eu. Nu am nici cea mai mică intenție să cedez în fața unui scandal.

Ea trase aer în piept, admirându-l fără să vrea. Dacă nu ar fi luptat pentru Apollo probabil că ar fi cedat, pentru că era vorba de șantaj și asta nu era cinstit.

Dar, pe de altă parte, ea nu era un gentleman crescut în tradiția onoarei. Era o lady – o persoană considerată adesea de bărbați a nu avea suficientă inteligență ca să înțeleagă complicatele noțiuni de onoare ale bărbaților. Iar acum? Acum era o femeie întărită de capriciile sorții.

Aceasta era viața ei. Acestea erau zarurile pe care le primise de la soartă. Ea nu avea timp pentru onoare și nici nevoie de ea. Artemis își ridică bărbia.

– Nu credeți că vă voi dezvălui secretul?

– Nu cred că ați îndrăzni. El părea atât de singur, așa cum stătea în lumina soarelui matinal nemilos. Dar chiar dacă ați face o, domnișoară Greaves, mă îndoiesc foarte tare că v-ar da cineva crezare.

Ea trase aer în piept, simțind lovitura chiar înainte să fie dată, și cu toate astea vocea lui continuă, rece și nepăsătoare.

– Sunteți, la urma urmei, sora unui nebun și fiica unui gentleman recunoscut pentru comportamentul nebunesc. Cred că dacă veți îndrăzni să dezvăluiți cuiva secretul meu, veți avea toate șansele să fiți închisă și dumneavoastră la Bedlam.

El făcu o plecăciune precisă, cu o atitudine de gheață –, fiind aristocratul impenetrabil din cap până în picioare în timp ce o amenința cu coșmarul ei cel mai cumplit. Oare lăsase vreodată ceva să treacă de zidurile pe care le înălțase în jurul său? Nu-și dorea niciodată căldura unui contact uman?

– Să aveți o zi bună, domnișoară Greaves. Sper că ședera dumneavoastră la Pelham House va fi plăcută.

Se întoarse și se îndepărtă de ea. Belle și Starling îl urmară fără să clipească, însă Percy rămase o clipă între Artemis și stăpânul lui, ezitând.

– Hai, du-te, îi zise ea câinelui, iar acesta porni în urma ducelui cu un scâncet prelung.

Bon Bon scânci și se sprijini de gleznele ei. Dimineața devenise dintr-odată rece. Artemis își încreți degetele de la picioare în pământul pădurii, privind spinarea arogantă a lui Wakefield în timp ce acesta se îndepărta. El nu o cunoștea. Era doar un alt bărbat sub toate acele straturi de bogăție, putere și indiferență

singuratică. Încă un obstacol în calea libertății lui Apollo. Nu avea nici un motiv să se simtă de parcă ar fi stricat ceva foarte nou.

Iar el se înșela. Ea *chiar* îndrăznea. Nu exista nimic ce nu ar fi făcut pentru fratele ei.

În după-amiaza aceea soarele strălucea luminos pe pajiștea din fața uriașei Pelham House. Maximus știa că ar fi trebuit să savureze ziua și, mai ales, să se bucure de femeia pe care o curta, dar nu se putea gândi decât la enervanta domnișoară Greaves. Să încerce să-l șantajeze pe el – pe el, ducele de Wakefield – era dincolo de puterea lui de înțelegere. Faptul că ea crezuse că el ar putea fi atât de slab era o sursă de enervare, furie și nedumerire pentru el. Undeva mai adânc mai simțea și o altă emoție, foarte periculos de aproape de sentimentul de durere, dar nu dorea defel să examineze acea senzație în detaliu, așa că se concentră pe furie. I-ar fi demonstrat femeii cât de mult îi displăcuseră acțiunile ei dacă ea nu s-ar fi purtat copilărește și nu l-ar fi ignorat toată dimineața. Nu că acea atitudine studiată a ei de a-l ignora vădit l-ar fi deranjat în vreun fel.

– O să credeți că mă laud, Excelența Voastră, dar să știți că sunt destul de talentată la trasul cu arcul, ciripi Lady Penelope lângă el.

– Chiar așa? murmură Maximus distrat.

Domnișoara Greaves trecu prin spatele lor, tăcută ca o fantomă. Simțea nevoia să se întoarcă și să o înfrunte – să o facă să vorbească. În schimb, desigur, el o conduse încetișor pe Lady Penelope spre locul unde valeții și slujnicele se agitau cu pregătirile pentru tir.

Pe partea cealaltă a pajiștii fuseseră instalate trei ținte din lemn, nu prea departe, pentru că astăzi era rândul doamnelor să-și demonstreze talentele la trasul cu arcul. Domnii trebuiau să observe și să laude – indiferent dacă arcașa merita sau nu laude –, căci, desigur, vanitatea unei doamne era un lucru tare fragil.

Maximus se abținu să nu ofteze nerăbdător. Lucrurile de genul acesta – jocurile caraghioase, întreaga petrecere de la țară – erau așteptate de la el, nu doar pentru a curta o femeie precum Lady

Penelope, dar ca niște acțiuni obișnuite, pentru că rangul său, statutul social și poziția sa în Parlament o cereau. Uneori însă, cum se întâmpla și acum, toate astea îl enervau. Ar fi putut fi la Londra, într-o cafenea, convingând încă un membru al Parlamentului să contribuie la o legislație mai bună în privința producției de gin. Ar fi putut fi în St. Giles, urmărind numeroasele indicii cu privire la uciderea părinților săi. La naiba, la fel de bine ar fi putut să fie cu secretarul său, administrându-și moșiile – desigur, nu era ocupația sa favorită, dar era necesară.

În schimb, se plimba pe pajiște ca un filfizon veritabil, cu o fată prostuță agățată de brațul său.

– Practicați tirul cu arcul, domnișoară Greaves? se trezi el întrebând, așa dintr-odată.

Probabil că îl bătuse soarele în cap.

– O, nu! exclamă Lady Penelope înainte ca verișoara ei să poată răspunde. Artemis nu trage cu arcul. Nu are timp pentru astfel de îndeletniciri.

„De ce nu?" ar fi vrut el să întrebe. Cu siguranță poziția domnișoarei Greaves în calitate de însoțitoare a lui Lady Penelope nu excludea posibilitatea de a avea pasiuni proprii – chiar și unele atât de ridicole precum tirul pentru doamne. Deși s-ar fi putut prea bine să fie așa. Poziția ei era un fel de sclavie modernă manierată, rezervată doar pentru cele mai vulnerabile reprezentante ale sexului frumos – cele fără familie proprie. Lady Penelope putea să o țină pe domnișoara Greaves ocupată de dimineața până seara dacă așa avea chef, iar domnișoara Greaves trebuia să fie recunoscătoare pentru această stare de servitute.

Gândul acesta îi întunecă și mai mult starea de spirit.

– Îmi place de asemenea să călăresc, să desenez, să dansez și să cânt, flecări în continuare Lady Penelope. Ea îl bătu pe mânecă cu un gest cochet. Poate că în seara asta voi putea să vă delectez cu vocea mea, Excelența Voastră?

– Aș fi încântat, replică el automat.

În spatele lui auzi un pufnet discret. Se întoarse și o văzu pe domnișoara Greaves încercând să-și ascundă un zâmbet. Avu

brusc o bănuială că vocea lui Lady Penelope nu era chiar atât de minunată.

– O, uite, ducele de Scarborough ajută cu țintele, continuă Lady Penelope. Mi-a spus seara trecută că îi place să organizeze un concurs anual la moșia lui pentru sporturi precum alergarea și trasul cu arcul, așa că presupun că e foarte priceput. Fără îndoială de asta se pricepe și la scrimă atât de bine.

Ea păru să înțeleagă că toate comentariile ei nu erau foarte potrivite și îi aruncă o privire enervant de plină de înțelegere.

– Desigur, nu toată lumea are timp să exerseze scrima sau orice alt sport.

De data asta, sunetul care se auzi din spatele lui era clar un hohot înăbușit.

– O, sunt sigură că Excelența Sa are alte talente, mai cerebrale, se auzî vocea domnîșoarei Greaves, suspicios de amabilă.

Lady Penelope părea că încerca să deslușească înțelesul cuvântului „cerebral".

– Îmi petrec foarte mult timp în Parlament, replică el pe un ton care și pentru el părea al naibii de pompos. Mă bucur să văd că v-ați regăsit graiul, domnișoară Greaves.

– Vă asigur, Excelența Voastră, că nu l-am pierdut nici o clipă, răspunse drăgălaș domnișoara Greaves. Dar trebuie să înțelegem că nu practicați scrima deloc? Căci dacă e așa, performanța dumneavoastră de ieri, cel puțin în prima parte a duelului cu ducele de Scarborough, a fost un adevărat miracol. Jur că, dacă nu aș ști mai bine, aș putea crede că luptați cu sabia în fiecare seară.

El se întoarse încet spre ea. Oare ce punea la cale? Domnișoara Greaves îi susținu privirea, cu chipul senin, dar în ochii ei scânteia o luminiță răutăcioasă care îi dădu fiori pe șira spinării.

– N-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbești Artemis, zise Lady Penelope pe un ton plângăreț, după o clipă de tăcere ciudată.

– Pot să vă ajut să vă armați arcul, Lady Penelope? întrebă Scarborough din spatele lui Maximus.

Acesta blestemă în barbă. Nu băgase de seamă apropierea ticălosului.

– Vai, sunt absolut șocată, Excelența Voastră, zise domnișoara Greaves, un asemenea limbaj la un distins membru al Parlamentului!

– Sunt sigur că sunteți orice altceva, dar nu șocată, domnișoara Greaves, se răsti el fără să se gândească.

Colțul gurii ei elegante se arcui în acel zâmbet misterios, iar el simți dorința de a o lua de mână și a o trage în tufișuri. Să îi siluiască acea gură seducătoare până o făcea să zâmbească deschis sau să strige de plăcere. Clipi, și imaginea erotică dispăru. Unde-i era capul? Aceasta era micuța însoțitoare cenușie a femeii pe care intenționa să *o ia de soție* – plus că mai era și o șantajistă. N-ar fi trebuit să simtă altceva decât repulsie față de ea.

Dar „repulsie" nu era cuvântul care îi veni în minte când ea se aplecă spre el, ridicol de atrăgătoare in rochia ei ternă maronie și îi șopti:

– Excelența Voastră ar trebui să se grăbească, altfel Scarborough o să v-o sufle pe Lady Penelope de sub nas. La urma urmei, el e duelistul cel mai priceput.

Zise și se îndreptă să stea lângă Phoebe înainte ca el să se poată gândi la o replică potrivită.

Maximus se încruntă și se uită la doamnele care se pregăteau să tragă. Scarborough reușise cumva să se plaseze în spatele lui Lady Penelope și, cu ambele brațe in jurul ei, ii lega protecția pe brat. Maximus vru să-și dea ochii peste cap. Serios, de ce ar trebui să lupte pentru o femeie care era atât de prostuță încât să fie păcălită de un truc așa de evident? Pentru ducat.

El își îndreptă spatele și se duse spre cei doi.

– Îmi permiteți?

Ignorând atât privirea încruntată a lui Scarborough, cât și zâmbetul șiret al lui Lady Penelope, el îi legă rapid și competent protecția pe brat. Făcu un pas în spate și nu se putu abține să nu privească spre locul unde stăteau domnișoara Greaves și Phoebe. Domnișoara Greaves îl salută ironic. El se încruntă din nou și se întoarse cu spatele ca să se asigure că și ceilalți oaspeți ai săi erau pregătiți pentru tragere.

– Noi, domnii, vom fi spectatori astăzi, zise Scarborough jovial în timp ce se retrăgeau în lateral.

Maximus se îndreptă spre Phoebe și domnișoara Greaves, în timp ce Lady Noakes lua arcul, pregătindu-se să tragă.

– Vă ascundeți în spate, Excelența Voastră? murmură domnișoara Greaves în timp ce el se apropia.

Lady Noakes își slobozi săgeata.

– O, Doamne, zise domnișoara Greaves.

– S-a dus în bălării, așa-i? întrebă Phoebe.

– Mai că l-a lovit pe Johnny, zise Maximus sumbru.

– Valetul dumneavoastră a fost destul de sprinten, socoti domnișoara Greaves. Aproape de parcă ar fi primit lecții de la Fantoma din St. Giles.

Maximus îi aruncă o privire cu ochii mijiți. Ea zâmbi, zâmbi cu adevărat, dezvelindu-și dinții. Și în ciuda circumstanțelor – șantajul ei, oamenii din jur, furia lui – el simți că rămâne fără suflu de admirație. Când domnișoara Greaves zâmbea, toată fața i se lumina, și ea devenea superbă. Maximus își feri privirea și înghiți în sec. Phoebe chicoti.

– Acum înțeleg de ce te-ai refugiat aici în spate, frate dragă. Spiritul de conservare e partea cea mai bună a curajului, zic eu.

Priviră în tăcere cum și doamna Jellett, și Lady Oddershaw traseră fără urmă de pricepere, deși datorită cine știe cărei adieri de vânt, săgeata doamnei Jellett lovi ținta, lucru care o surprinse până și pe ea. Maximus își drese vocea, nevrând să-și recunoască nici propria lașitate, nici lipsa de talent a oaspeților în materie de tras cu arcul.

– Lady Penelope are o poziție frumoasă.

Doamna în cauză se pregătea să tragă și întinse arcul.

– O, într-adevăr, zise domnișoara Greaves foarte serioasă. Își exersează foarte des poziția.

Priviră din nou în tăcere cum săgeata lui Lady Penelope lovi marginea țintei și căzu pe jos.

– Sigur, cătarea ei este o altă discuție, murmură domnișoara Greaves.

Maximus se încordă când Johnny se târî cu grijă pe teren, să adune săgețile trase până atunci. Valetul era mai curajos decât el.

– Se pregătește să tragă din nou, zise Scarborough și, într-adevăr, Lady Penelope luase iar poziția de tragere.

Arăta foarte bine, observă el cu răceală: panglicile roșii împletite în părul ei negru fluturau in vânt, iar profilul ei era aproape grecesc. Ea trase, și cei trei valeți se aruncară la pământ.

– O, foarte bine, milady, strigă Scarborough, căci săgeata lui Lady Penelope lovise cercul albastru exterior al țintei.

Lady Penelope radia de mândrie și făcu un pas în spate, cedându-i cu generozitate locul domnișoarei Royale.

– Ar fi bine să vă dați la o parte, le strigă domnișoara Royale valeților în timp ce lua arcul. N-am mai făcut asta până acum.

– N-a mai exersat trasul cu arcul? murmură Phoebe.

– A crescut în India. Doamna Jellett li se alăturase așteptând să-i vină rândul din nou. Loc păgân. Fără îndoială asta explică și tenul ei mai închis la culoare.

Primele două săgeți ale domnișoarei Royale se duseră în altă direcție, dar a treia lovi inelul exterior. Ea făcu un pas înapoi, părând foarte mulțumită de ea însăși.

Din fericire, restul demonstrației de tras cu arcul se desfășură fără incidente, și chiar dacă nici o doamnă nu nimeri mijlocul roșu al țintei, nici una dintre ele nu schilodi vreun valet, așa că Phoebe decise că:

– După-amiaza trebuie considerată un succes.

Maximus îi întinse brațul lui Lady Penelope, conducând-o înăuntru, pentru răcoritoare. Pe drum se aplecă să asculte atent cum ea îi povestea despre succesul ei extraordinar la tir. Murmură laude și încurajări în momentele potrivite, însă tot timpul fu conștient că domnișoara Greaves rămăsese în urmă pe terenul de tragere.

– O, mi-am uitat mănușile, exclamă Lady Penelope, în timp ce intrau în Salonul Galben. Ceilalți oaspeți se așezau deja.

– Mă duc să le recuperez, zise Maximus, reușind să-l depășească măcar o dată pe Scarborough.

Făcu o plecăciune şi plecă înainte ca ea sau ducele să poată comenta. Sălile erau pustii în drumul spre uşile dinspre sud. Toţi oaspeţii erau în Salonul Galben, iar servitorii, desigur, se ocupau tot acolo, să-i servească. Toţi oaspeţii cu excepţia unuia.

El o văzu când ieşi pe uşile dinspre sud. Ea stătea din profil, în capătul pajiştii, cu spatele drept, în poziţia unei fecioare războinice din vremuri de demult. În timp ce se îndrepta spre ea, domnişoara Greaves îşi încordă iute arcul şi slobozi săgeata. Aceasta încă nu-şi atinsese ţinta când ea puse alta în arc şi trase. A treia urmă la fel de uşor.

El se uită la ţintă. Toate cele trei săgeţi erau strânse laolaltă în centrul cercului roşu. Domnişoara Greaves, „care nu trăgea cu arcul", era o ţintaşă mai bună decât toate celelalte femei, şi probabil şi decât restul bărbaţilor.

Simţi că în el se adună o furtună, crescând, întărindu-se, întinzându-se dornică spre provocare. Ea nu era o doamnă moale din înalta societate. Umbla deghizată, dar el ştia mai bine: era o zeiţă, sălbatică şi liberă, şi periculoasă. Şi un adversar de temut.

Luă mănuşile lui Lady Penelope şi, fără să zâmbească, o salută pe domnişoara Greaves cu ele. Ea făcu o plecăciune spre el, la fel de serioasă.

Maximus se întoarse spre casă, adâncit în gânduri. Nu avea habar ce urma să facă în continuare, dar intenţiona să o înfrângă. Să-i arate că el era stăpânul, iar când ea va recunoaşte victoria lui... ei bine, atunci o va face a lui. Şi o va păstra! Cu siguranţă! Zeiţa lui! Zeiţa vânătorii!

Capitolul 7

Dacă nunta regelui Herla fusese măreaţă, cea a regelui piticilor fu magnifică. Timp de şapte zile şi şapte nopţi au sărbătorit şi au dansat, şi au spus poveşti. Peştera strălucea de aur şi giuvaieruri, căci piticii sunt foarte pasionaţi de comorile pământului. Astfel încât, atunci când regele Herla îşi prezentă

darul, din rândul piticilor se auzi un tumult de aprobare. El oferise o casetă de aur, de două ori cât pumnul unui bărbat, din care se revărsau diamante strălucitoare...

din *Legenda regelui Herla*

– Iar ochii lui străluceau roşii ca focul, de parcă tocmai ieşise din iad.

Penelope se cutremură dramatic la auzul propriei povestiri.

– Sau de parcă ar fi avut o uşoară infecţie la ochi, murmură Artemis aplecată la urechea lui Phoebe, ascultând, după cum i se părea, pentru a suta oară povestea întâlnirii lor cu Fantoma din St. Giles.

Tânăra îşi duse mâna la gură să-şi înăbuşe un chicotit.

– Măcar dacă aş fi fost acolo să vă apăr de un aşa ticălos! izbucni ducele de Scarborough.

Domnii tocmai li se alăturaseră doamnelor în Salonul Galben după cină, şi oaspeţii stăteau răspândiţi prin încăpere. Doamnele luaseră loc pe scaune şi sofale elegante, iar domnii stăteau în picioare. Scarborough se îndreptase imediat spre Penelope, şi nu se mai dădea dus de lângă ea, în timp ce Wakefield patrula prin toată camera. Artemis se întrebă ce joc era acesta. Cu siguranţă ar fi trebuit să i se alăture verişoarei ei. În schimb, când se uită spre el, privirea lui cercetătoare o prinse pe a ei.

Ea simţi un fior. Cumva, de când cu mica demonstraţie de tragere cu arcul din acea după-amiază, el devenise mai încordat. Poate că fusese o aroganţă din partea ei, dar nu putuse să nu profite de acea şansă. Ea nu era o doamnă din înalta societate londoneză. Crescuse la ţară, îşi petrecuse numeroase veri plimbându-se prin pădure şi ştia să vâneze. Adevărat, vânase mereu păsări şi câte o veveriţă uneori – nu duci prădători –, dar principiul era acelaşi, nu-i aşa?

Urma să-l pândească, să-l momească, până când el nu va mai avea de ales decât să-i salveze fratele. Era o manevră delicată: ea voia să-i sugereze că era pregătită să-i dezvăluie secretul, dar în acelaşi timp, dacă o făcea şi îl demasca drept Fantoma din

St. Giles, își pierdea avantajul asupra lui. Un joc cu adevărat rafinat, dar cel puțin îi reușise prima manevră: îi captase atenția.

– Cât de curajos din partea dumneavoastră, Excelență, zise Artemis puțin mai tare în timp ce se întorcea spre ducele de Scarborough, să vă oferiți să înfruntați Fantoma din St. Giles. Eu am putut observa că Fantoma era un bărbat destul de înalt, cam de aceeași înălțime cu... Se uită prin încăpere ca și cum ar fi căutat printre cei adunați acolo un domn de înălțime potrivită. Când privirea ei ajunse la Wakefield, acesta afișa deja o expresie crispată. Ei bine, aș zice precum gazda noastră, ducele de Wakefield.

Urmă o pauză scurtă, timp în care Artemis susținu privirea mijită a lui Wakefield, înainte să fie întreruptă în mod prozaic de Penelope.

– Nu fi ridicolă, Artemis, Fantoma era cel puțin cu un cap mai înaltă decât Excelența Sa. Dar sunt foarte sigură că ducele de Scarborough ar fi reușit să-l învingă.

Ultima minciună era atât de evidentă, încât Artemis nu se mai osteni să-și dea ochii peste cap.

– Cu siguranță, Excelența Voastră ar fi fost mai de ajutor decât fratele meu, interveni Phoebe fără să-i pese că-și trăda fratele.

– Phoebe, mârâi Wakefield drept avertisment.

– Da, dragă frate? zise Phoebe întorcându-și chipul luminos spre ducele care se refugiase într-un colț ca un tigru suferind de indigestie. Trebuie să recunoști că nu ai făcut o figură prea frumoasă în duelul de ieri cu Scarborough.

– Excelența Sa, ducele de Scarborough, are, în mod evident, mult mai mulți ani de antrenament la scrimă decât mine.

Wakefield făcu o plecăciune atât de elegantă spre celălalt duce încât Artemis se întrebă dacă intenționase cu adevărat să insulte vârsta lui Scarborough.

– Cât despre tine, obrăznicătură, continuă el, ar trebui să arăți mai mult respect celor mai in vârstă decât tine.

Tonul glumeț o prinse pe Artemis nepregătită. El chiar ținea la sora lui, își reaminti ea. Poate că era excesiv de protector, însă o iubea pe Phoebe. Gândul o neliniști. Ea îl șantaja pe acest bărbat.

Nu voia să se gândească la latura sa mai blândă, mai umană. Se încordă și se pregăti pentru o nouă salvă.

– Ție chiar ți s-a părut Fantoma monstruos de înaltă? Mie mi s-a înfățișat a fi chiar de înălțimea și de statura Excelenței Sale. Iar dacă ducele ar fi fost un spadasin mai iscusit, ar fi putut să fie cel cu care ne-am întâlnit in noaptea aceea în St. Giles.

– Dar de ce s-ar osteni Excelența Sa să se plimbe prin St. Giles? întrebă Penelope complet nedumerită. Doar golanii și sărmanii se duc acolo.

– Ei bine, am fost și noi acolo, nu-i așa? replică Artemis.

– Asta e altceva, flutură Penelope din mână, anulând obiecțiile. Noi am avut o mare aventură.

– Care aproape că v-a ucis pe amândouă, după câte se pare, îi șopti Phoebe lui Artemis în ureche.

– Haideți, domnița mea, interveni Scarborough jovial. Ajunge cu atâta vorbărie despre ticăloși. Ați promis să ne cântați, dacă vă amintiți. Nu doriți să o faceți acum?

– O, sigur că da. Penelope se însenină dintr-odată la ideea de a fi din nou în centrul atenției. Am nevoie de cineva care să mă acompanieze.

– Pot s-o fac eu, zise Phoebe, dacă știu piesa pe care o cânți.

Artemis o ajută să traverseze camera spre clavicord.

– Știi *Tristețea ciobăniței?* zâmbi Penelope.

Artemis își înăbuși un oftat și își găsi un loc să se așeze. Penelope avea un repertoriu foarte redus care consta din cântece destul de siropoase și sentimentale. Wakefield se așeză lângă ea, și Artemis nu se putu abține să nu se încordeze puțin.

– Cred că ați ratat lovitura, murmură el din colțul gurii în timp ce se uitau cum Penelope își ridica bărbia foarte sus și întindea un braț. Puteți mult mai mult.

– Mă provocați, Excelența Voastră?

El își arcui un colț al gurii, deși nu se uită la ea.

– Doar un nebun și-ar provoca dușmanul. Ce naiba face?

Artemis se uită la Phoebe și la cântăreață. Penelope își duse o mână în dreptul abdomenului, pe cealaltă intinzând-o în mod nefiresc, și afișă o expresie tragică.

– Aceasta este poziția ei pentru cântat, Excelența Voastră. Sunt sigură că vă veți obișnui cu ea după căsătoria cu verișoara mea.

– *Touché,* tresări ducele.

Phoebe începu să cânte cu un talent și un aplomb care-i depășeau cu mult vârsta.

– Sora dumneavoastră este o cântăreață desăvârșită, îi șopti Artemis ducelui, cu sprâncenele ridicate.

– Așa este, răspunse el blând.

Apoi Penelope începu să interpreteze. Nu cânta prost în sine, dar vocea ei de soprană era subțire și destul de ascuțită la anumite note. Și nicî piesa pe care o alesese nu o ajuta prea mult.

– „Nu te grăbi să-mi mângâi mielușelul drăgălaș", ciripea Penelope, nereușind să prindă nota la „mielușel". „Căci el e sfios și prea blând pentru mâna rea a unui om."

– Știți, făcu gânditoare doamna Jellett din spatele lor, am impresia că acest cântec are dublu înțeles.

Artemis prinse privirea sardonică a ducelui și simți cum se îmbujorează.

– Fiți cuminte, domnișoară Greaves, murmură el în barbă, cu vocea gravă și răgușită.

– Frumoase cuvinte din partea cuiva care își pune o mască și se plimbă noaptea prin St. Giles, șopti ea.

– Sssst! șopti el încruntat, privind în jur.

– De ce? întrebă ea ridicând din sprâncene.

– Deci așa stau lucrurile? se interesă el și îi aruncă o privire care ei i se păru cam dezamăgită.

Nu exista nici un motiv pentru care să se rușineze.

– Da, zise Artemis și își înălță bărbia. Doar dacă nu vreți să îmi îndeplinîți cererea din dimineața aceasta.

– Știți prea bine că asta e imposibil. El se uită la Penelope și la Phoebe, deși ea spera că nu era prea atent la ele, căci buza de sus îi era răsucită într-o expresie de dispreț. Fratele dumneavoastră a ucis trei oameni.

– Nu, zise ea, aplecându-se spre el atât cât discuția lor să nu fie auzită.

Îi simțea mirosul de pădure, nelalocul lui în această cameră excesiv decorată.

– A fost *acuzat* că a ucis trei oameni. Nu a făcut-o.

Chipul lui se imblânzi într-o expresie pe care o mai văzuse și altă dată – o văzuse și o disprețuise.

– Loialitatea față de fratele dumneavoastră este lăudabilă, dar dovezile spun altceva. Avea sânge pe el și ținea în mână un cuțit de măcelărie când a fost găsit.

Ea se lăsă pe spate, studiindu-l. Partea cu sângele era cunoscută, la fel și cea legată de cuțit. Dar nu și cea despre cuțitul de măcelărie.

– Constat că investigațiile dumneavoastră au fost cât se poate de detaliate.

– Desigur. Ați fi crezut că ar putea fi și altfel? O privi țintă, iar chipul îi era rece și dur, de parcă nu s-ar fi plimbat niciodată împreună prin pădurea ascunsă. Poate că ar fi bine să vă amintiți, domnișoară Greaves, că eu obțin întotdeauna tot ce mi-am propus.

Ea nu se putea ridica să plece, fără să provoace o scenă, deși își dorea mult s-o facă.

– Ei bine, în interesul obiectivității, poate că ar trebui să știți, Excelența Voastră, că nu am nici cea mai mică intenție să cedez în fața dumneavoastră.

– Atunci *en garde,* domnișoară Greaves, zise el de lângă ea, înclinându-și capul un milimetru.

Din fericire veni și finalul baladei lui Penelope, anunțată de o notă țipătoare și prelungită care năuci audiența într-atât, încât dură o clipă până când lumea începu să aplaude.

– Cât de minunat, zise Artemis tare. Poate ar trebui un bis...

– O, dar fratele meu are o voce atât de plăcută, o întrerupse Phoebe cu o privire nedumerită. Maximus, nu vrei să ne cânți?

Penelope se bosumflă un pic, văzând că nu se mai află în centrul atenției.

– Nimeni nu are vreo dorință să mă asculte pe mine, zise Wakefield modest.

– Mie, oricum, vocile drăgălaşe feminine îmi plac mai mult decât cele profunde, masculine, interveni şi Scarborough.

Wakefield îşi miji ochii.

– Poate un duet. Cred că Phoebe ştie numeroase cântece de pe partiturile din dulap.

El se ridică şi se îndreptă spre dulapul sculptat şi scoase nişte partituri, citind fiecare titlu în timp ce i-l dădea lui Phoebe ca să le aleagă pe cele pe care le ştia pe dinafară.

Dar când Maximus îi întînse un cântec, Penelope se smiorcăi şi spuse că partîtura pentru vocea feminină era pentru o altistă, şi ea nu cânta decât partituri de soprană. Preţ de o clipă se auzi un foşnet agitat în auditoriu la ideea unui nou solo al lui Penelope.

– Ei bine, interveni Phoebe. Atunci va trebui să preiau eu rolul feminin. Nu merită să pierdem ocazia de a-l asculta pe Maximus, acum că tot a fost de acord.

Şi înainte ca ducele să poată scăpa, ea cânta deja notele introductive la clavicord. Artemis îşi împreună mâinile în poală. Fără îndoială că Phoebe îl convinsese pe fratele ei să cânte doar ca să prevină o altă interpretare din partea lui Penelope. Nu avea cine ştie ce aşteptări cu privire la talentul său şi, judecând după agitaţia din jur, nici altcineva nu avea. Când acest duet se va termina, ea intenţiona să-l prindă la înghesuială şi să-l facă să...

Răsunară primele note. Vocea masculină era profundă, dar limpede, plină de nuanţe, alunecând pe ceafa ei ca o mângâiere, făcând-o să tremure de încântare. Artemis se temea să nu fi rămas cu gura căscată. Ducele de Wakefield avea o voce care i-ar fi făcut pe îngeri – sau diavoli – să plângă. Nu era genul de voce masculină admirată de regulă pentru timbrul înalt, aşa cum era moda la Londra în acel moment, dar era o voce care seducea. Încrezătoare şi puternică, plină de o vibrantă masculinitate în notele joase. Ar fi putut să stea să asculte acea voce ore întregi.

Ducele de Wakefield nu părea să-şi dea seama de freamătul stârnit printre oaspeţi. El se aplecase uşor spre Phoebe în timp ce citea notele pe care le ţinea într-o mână, cu cealaltă ţinând-o pe Phoebe uşor de umăr. Iar când negociară împreună un pasaj deosebit de dificil, el prinse zâmbetul pe care i-l aruncă Phoebe

și zâmbi la rândul lui. Desigur, fără să-și dea seama de asta. Aproape fericit.

Dacă nu ar fi fost ducele de Wakefield, așa ar fi putut să fie? Un bărbat puternic fără acea răceală sau dorință de a domina și de a controla? Drăgăstos și fericit?

Gândul la un asemenea bărbat era ciudat de atrăgător, dar chiar când se gândea la o astfel de ființă de vis, prinse privirea ducelui și știu: tânjea după bărbatul care era el, așa cu defecte cum era acum. Voia să se confrunte cu firea sa dominatoare, voia să alerge cu el prin pădure, voia să-l provoace, mintal și fizic, la jocuri numai ale lor.

Și răceala? Privindu-l în ochii poruncitori, Artemis își dori din toată inima. Dacă ar fi putut, i-ar fi luat răceala asupra ei. Și ar fi transformat-o într-o dogoare care i-ar fi mistuit pe amândoi.

Apollo stătea pe paiele murdare și asculta pașii gărzilor care se apropiau. Era prea târziu ca să mai facă controale. Cei închiși în acest loc îngrozitor primiseră deja o mâncare rafinată, constând din pâine mucegăită și apă sălcie. Luminile fuseseră stinse aproape toate. Nu exista nici un motiv pentru care gărzile să mai treacă pe aici, doar dacă nu erau puse pe rele.

El oftă, iar lanțurile zăngăniră când se mișcă, încercând să găsească o poziție mai confortabilă. Ieri fusese adus un nou „pacient", o tânără, se gândi el. Având în vedere felul în care erau construite celulele, el nu-și putea vedea vecinii, cu excepția celei de vizavi de a lui. Aceea era ocupată de un bărbat a cărui pîele bolnavă semăna foarte mult cu un lichen sau cu o rocă.

Noaptea trecută femeia cântase până în orele târzii ale nopții, cuvintele cântecelor ei fiind foarte vulgare și, cu toate astea, vocea îi era frumoasă și cumva pierdută. Nu știa dacă era într-adevăr nebună, sau pur și simplu o victimă a rudelor sau a soțului care se plictisise de ea. Nu că aici ar mai fi contat. Pe coridor străluci lumină și pașii se opriră.

– Ai ceva pentru mine, drăguțo?

Era Ridley, un bărbat pe cât de musculos, pe atât de rău.

– Haide, dă-ne o sărutare!

Acesta era Leech, acolitul favorit al lui Ridley. Femeia gemu – un sunet grav, ca de animal rănit. Indiferent ce aveau de gând să facă cu ea, era probabil foarte sinistru. Se auzi un lanț zornăind, de parcă ea ar fi încercat să fugă de ei.

– Ei! strigă Apollo. Hei, Ridley!

– Tacă-ți fleanca, Kilbourne! urlă paznicul.

Părea deranjat.

– Mi-ai rănit sentimentele Ridley, strigă Apollo. De ce nu vii să mă săruți, ca să-mi treacă?

Nu primi nici un răspuns, în schimb femeia slobozi un suspin. Se auzi sunetul de stofă ruptă.

„La naiba!"

Cu multă vreme în urmă, Apollo se considerase un bărbat de lume. Un gentleman deprins cu păcatele negre care se găseau în fiecare colț din Londra. Obișnuia să bea și să joace jocuri de noroc, ba chiar cumpărase favorurile unor femei drăguțe din când în când, căci acestea erau obiceiurile tinerilor plini de ei, proaspăt ieșiți de pe băncile universității. Fusese atât de inocent. Atât de naiv. Apoi ajunsese la Bedlam și descoperise ce însemna cu adevărat să fii lipsit de scrupule. Aici, cei care își spuneau bărbați îi terorizau pe cei mai slabi doar de dragul distracției. Doar ca să poată râde de fețele disperate ale victimelor.

Petrecuse prea multe nopți ascultând, fără să fie în stare să intervină. Dar poate că astăzi reușea să-i distragă pe acei șacali de la victima lor.

– Hei, Leech, îl ajuți pe Ridley și-i faci o bucurie cu gurița? Apollo scoase niște sunete vulgare cu buzele și se aplecă în față atât cât îi permiteau lanțurile. Asta faceți voi de fapt, atunci când n-aveți chef de muncă, așa-i? Îți place să-i înghiți sămânța? Pariem că e topit după limba ta, Leech!

– Ajută-l pe Domnia Sa să-și închidă gura! răcni Ridley.

Ca la comandă, silueta îndesată a lui Leech apăru la intrarea în peștera lui Apollo, ținând pe umăr o măciucă scurtă.

Apollo rânji și se așeză picior peste picior, de parcă s-ar fi aflat în salonul unei doamne de societate în loc să zacă într-o mizerie îngrozitoare.

– O zi bună și ție, domnule Leech. Cât de amabil că te-ai ostenit să treci pe-aici. Iei ceaiul cu mine? Sau poate dorești mai degrabă ciocolată caldă?

Leech mârâi. Nu era prea vorbăreț acest Leech. Ridley avea tendința să vorbească pentru el. Dar Leech avea un fel de inteligență dezmințită de fruntea îngustă și de sprâncenele groase. Nu se osteni să se apropie de Apollo, rămase în afara razei de acțiune a lanțurilor în timp ce legăna bâta cu răutate spre picioarele lui Apollo.

Existau zvonuri printre deținuți că bâta lui Leech rupsese brațe, ba chiar și picioare, dar Apollo era mai mult decât pregătit. El își trase picioarele în ultima clipă și îi râse lui Leech în nas.

– Ei, nu așa. Trebuie să ne jucăm frumos.

Ce era minunat la Leech era că puteai să te bazezi pe el. El mai făcu două tentative cu bâta înainte să se înfurie și să atace. Apollo încasă o lovitură în brațul drept care i-l amorți până la umăr, dar reuși să-i lovească bâta din mână lui Leech.

Paznicul sări înapoi, înjurând în timp ce își proteja mâna rănită.

De-acum femeia gemea constant într-un mod îngrozitor. Apollo simți cum i se face părul măciucă la auzul acelui sunet de animal rănit.

– Ridley, o dragă Ridley! cântă Apollo printre dinții strânși. Leech e bosumflat. Haide, haide să te joci cu mine, drăgălașule Ridley!

Din celula de alături răsună o înjurătură îngrozitoare.

– Ri-dley! Știm cu toții ce sculă mică ai – nu o poți găsi fără ajutorul lui Leech?

Asta îl urni în cele din urmă. Se auziră pași apăsați, picioare încălțate în cizme, care anunțau apropierea lui Ridley, iar apoi uriașul apăru cu pantalonii pe jumătate descheiați. Ridley era înalt și emana răutate prin toți porii: avea umeri lați și grei, brațe groase și un cap ca un bolovan între ele. Paznicul își răsuci buza de sus în ceva care aducea a zâmbet, iar atunci Apollo își dădu seama de greșeala sa, căci în spatele lui zări un al treilea bărbat. Tyne nu era nici pe departe la fel de mare ca Ridley – puțini bărbați erau –, dar putea să fie la fel de rău, dacă i se oferea ocazia.

Tyne și Leech se așezară, pregătindu-se să-l atace din lateral, în timp ce Ridley zâmbea, așteptând ca acoliții săi să se pună pe poziții. Ei bine, așa ceva nu se putea.

– Stați puțin, domnilor, rosti Apollo tărăgănat, ridicându-se încet, știți prea bine că nu m-am pregătit și nu arăt prea prezentabil. Nu sunt obișnuit cu atâția vizitatori târziu în noapte. Ridley, de ce nu îți trimiți acoliții la culcare, iar noi doi să discutăm asta la o ceașcă de ceai?

Tyne și Leech atacară în același timp. Tyne se năpusti să-l lovească în cap, în timp ce Leech se aplecă și ținti spre mijlocul lui. Apollo îi prinse pumnul lui Tyne cu brațul stâng ridicat. Brațul drept încă nu-i funcționa, dar reuși să-l lovească pe Leech cu cotul în figură, aruncându-l pe bărbatul mai mic cu spatele de perete. Apollo se întoarse pe jumătate spre Tyne și îl pocni pe bărbat cu pumnul stâng. Tyne se clătină, dar rămase în picioare, iar Apollo se pregătea să-i tragă un șut când își dădu seama de pericol. Îl pierduse din vedere pe Ridley.

Simți cum este tras de picioare și se lovi cu capul de podeaua de piatră. Preț de o clipă nu mai văzu decât luminițe. Când se uită din nou în sus, îl văzu pe Ridley ținând lanțurile care îi legau picioarele.

Leech se apropie clătinându-se, cu mâna peste nasul însângerat, și îl lovi pe Apollo în față. Apollo ridică brațul – mișcându-se mult prea încet, ceva nu era în regulă –, dar Leech îl lovi din nou, în coaste. Simți durerea, dar era cumva atenuată și își dădu seama că asta ar trebui să îl alarmeze. Apollo încercă să se facă ghem, ca sa-și protejeze abdomenul vulnerabil, dar Ridley trase din nou de lanțuri și îi ținu picioarele drepte. Leech își ținea bâta în mână și o ridica...

Ridley rânji și umblă la pantalonii pe jumătate descheiați.

– Acum o să-ți închidem gura pe bune.

„Nu."

În mintea lui Apollo se aprinse o scânteie de frică adevărată, iar el se ridică și îl lovi pe Ridley cu capul între picioare. Se zbătu, lovind cu mâinile, cu picioarele tot ce putea atinge. Simți cum

îl loveşte ceva în cap. Afurisita de bâtă a lui Leech. Avea să i-o ia şi să-l bată pe paznic cu propria armă!

Tyne îl călcă pe gât. Apollo îşi încordă plămânii. O dată. De două ori. Nu avea aer. A treia oară... Se lăsă întunerîcul.

Soarele de dimineață scălda pământul de sub picioarele lui, în timp ce Maximus se plimba prin pădure. Se trezise devreme, căci nu mai avea astâmpăr fără exercițiile sale obişnuite din pivnița din Londra. Avea treabă în oraş şi îşi dorea să se întoarcă. Era foarte obositor să curtezi o femeie.

Belle îşi vârî nasul în palma lui, parcă în semn de compasiune. Percy şi Starling alergaseră deja înainte, dar lui Belle îi plăcea să stea lângă el. Ei bine, de cele mai multe ori.

Urechile ascuțite i se ridicară şi țâşni prin tufişuri, cât se poate de grațioasă. Auzea deja scâncetele de bun venit ale celorlalți câini. Era ridicol, dar simțea că inima începuse să-i bată mai repede. În ciuda neînțelegerilor dintre ei, în ciuda amenințării pe care o reprezenta ea pentru echilibrul lui, voia s-o vadă, iar acum nu-l interesa de ce.

Ajunse din câțiva paşi în luminişul de lângă iaz şi se uită în jur. Vedea câinii alergând în jurul iazului, chiar şi Bon Bon era acolo, dar încă nu o vedea pe ea pe potecă. Iar când o văzu simți cum entuziasmul îi provocă o erecție.

Artemis Greaves era în iaz, grațioasă ca o naiadă, cu fustele ridicate până la brâu, stând cu apa până la pulpe în iaz. „Cum îndrăzneşte?!" Se îndreptă iute spre malul iazului, cât mai aproape de locul unde se plimba ea.

– Domnişoară Greaves.

Ea se uită la el de parcă i-ar fi displăcut să-l vadă.

– Excelența Voastră.

– Ce faceți în iaz, întrebă el blând, dar pe un ton amenințător?

– Aş fi zis că e evident, murmură ea şi începu să se îndrepte către mal. Mă plimb.

El scrâşni din dinți. Cu cât se apropia mai mult de mal, cu atât se vedea mai mult din picioarele albe ca laptele ieşind din apă. În curând fu limpede că nu purta nimic pe sub fuste. Pielea

ei strălucea în soarele dimineții, palidă și vulnerabilă, pe de-a-ntregul, *teribil* de erotică. Un gentleman ar fi trebuit să se uite în altă parte. Dar, la naiba, era iazul *lui*.

– Ar fi putut da oricine peste dumneavoastră, șuieră el, dându-și seama în același timp că se comporta ca o hârcă pudibondă.

– Credeți? întrebă ea, ajungând în cele din urmă la mal și pășind pe marginea năpădită de mușchi a iazului. Mă îndoiesc că vreunul dintre oaspeți se trezește mai devreme de ora nouă. Penelope nu iese niciodată din camera ei înainte de prânz.

Stătea acolo cu capul dat pe spate de parcă și-ar fi dorit cu adevărat să dezbată obiceiurile matinale ale oaspeților. Nu făcu nici o încercare de a-și coborî fustele. Observă o picătură de apă alunecând ușor pe pulpa rotundă, peste conturul frumos al genunchiului, mai repede peste gambă până ajunse la glezna delicată.

El se forță să se uite la fața ei.

În continuare, ea părea doar curioasă, de parcă a sta pe jumătate dezbrăcată în fața lui era un mod complet acceptabil de a-și începe ziua. Doamne sfinte, ce credea? Că el era eunuc?

Simțea nevoia s-o scuture, s-o dojenească până își cobora capul rușinată. Voia să...

– Coborâți-vă fustele, mârâi el. Dacă ăsta e felul dumneavoastră de a mă provoca din pricina neînțelegerii noastre, pot să vă anunț că nu funcționează.

– Nu am intenționat asta, răspunse ea calm. Așa cum v-am spus deja, nu mă plimbam decât de dragul plimbării. Însă cred că greșiți.

– Eu... Nu reușea s-o urmărească din pricina picioarelor atrăgătoare, expuse în continuare. Cum?

– Ce vă face să credeți că nu v-aș putea provoca?

Ea ridică o sprânceană și desfăcu nodul care îi ținea fustele ridicate. Acestea căzură și îi acoperiră picioarele superbe până la gleznă, ceea ce nu-l deranjă deloc.

– Nu o să vă mai plimbați încă o dată prin iazul meu, zise el.

– Prea bine, Excelența Voastră, ridică ea din umeri și își luă pantofii și ciorapii de unde îi lăsase pe potecă. Dar e mare păcat. Mi-a fi plăcut să înot.

Ea se întoarse și o porni pe potecă, gleznele fermecătoare apărând din când în când de sub fuste, și îl lăsă pe Maximus cu imaginea ei înotând în iaz, superbă în goliciunea ei.

Toată. Acea. Carne. Albă.

Preț de o clipă, mintea lui păru să se bâlbâie. Când ridică din nou privirea, ea și câinii aproape că ajunseseră din nou în pădure, iar șoldurile ei se mișcau ademenitor. Trebui să se grăbească ca să-i ajungă din urmă. Se uită dintr-o parte la ea și observă că avea buzele strânse ferm.

– Știți să înotați?

Preț de o clipă, se gândi că Artemis nu avea să-l onoreze cu un răspuns. Apoi ea oftă.

– Da. Eu și Apollo am fost lăsați liberi când eram mici. Era un iaz micuț pe pământul fermierului din vecini. Ne strecuram acolo și, după câteva încercări eșuate, am învățat amândoi să înotăm.

Maximus se încruntă. Raportul lui Craven fusese foarte la obiect – data nașterii, cine îi erau părinții, relația ei de rudenie cu Lady Penelope –, dar constată că ar dori să știe mai multe despre domnișoara Greaves. Întotdeauna era bine să știi cât mai multe despre dușmanii tăi.

– Nu aveați guvernantă?

Ea râse ușor, dar părea un hohot trist.

– Am avut trei. Stăteau pentru câteva luni sau un an, apoi papa nu mai avea bani și trebuia să le concedieze. Cumva, și eu, și Apollo am învățat să citim și să facem socoteli simple, dar nu mai mult de-atât. Nu știu franceza, nu cânt la un instrument, n-am învățat să desenez.

– Lacunele dumneavoastră educaționale nu par să vă deranjeze, constată el.

– Ar fi contat dacă m-ar fi deranjat? ridică ea din umeri. Am alte talente, prea puțin întâlnite la femei: înotul, să trag cu arma. Știu să mă tocmesc cu un măcelar până îl las fără suflu. Știu cum să fac săpun și cum să alung un portărel. Pot să repar haine, dar nu știu să brodez, pot să mân o șaretă, dar nu știu să călăresc, știu cum să cultiv varză și morcovi și chiar să fac o supă bună, dar n-am nici cea mai vagă idee despre cum să cultiv trandafiri.

Maximus strânse pumnii de furie la auzul enumerării ei. Nici un gentleman nu ar trebui să-şi lase fiica de sânge nobil să ajungă la maturitate fără o educaţie potrivită.

– Şi cu toate astea, sunteţi nepoata contelui de Ashridge.

– Da.

Vocea îi era răguşită, iar el înţelese că atinsese un subiect foarte sensibil.

– Nu vorbiţi niciodată despre asta. Relaţia dumneavoastră cu el e secretă?

– Nu e. Ea strâmbă din nas şi îşi corectă afirmaţia. Cel puţin nu din partea mea. Bunicul meu nu m-a recunoscut niciodată. Papa s-a certat cu el când s-a căsătorit cu mama, şi se pare că încăpăţânarea e o trăsătură de familie.

Maximus mârâi.

– Spuneţi că bunicul dumneavoastră nu v-a recunoscut niciodată. Dar pe fratele dumneavoastră?

– În felul lui.

Ea continuă să meargă cu ogarii alături. El îşi dădu seama că dacă ea ar fi avut un arc pe spate şi un mănunchi de săgeţi, ar fi putut poza pentru un portret al zeiţei al cărei nume îl purta.

– Cum Apollo era viitorul lui moştenitor, bunicul s-a gândit că era important să primească o educaţie bună. El i-a plătit lui Apollo şcoala la Harrow. Apollo spune că l-a întâlnit o dată sau de două ori.

– Vreţi să spuneţi – zise el trăgând aer în piept – că bunicul nu v-a văzut niciodată?

– Nu din câte ştiu, zise ea scuturând din cap.

El se încruntă. Ideea de a-ţi abandona familia era o anatemă pentru el. Nu-şi putea închipui că ar face aşa ceva, indiferent de motiv. El se uită la ea atent, gândindu-se la ceva.

– Aţi încercat să-l contactaţi când...?

– Când mama era pe moarte, Apollo fusese arestat, iar noi eram îngrozitor de disperaţi? Ea pufni. Sigur că am făcut-o. Nu ne-a răspuns la nici una dintre scrisorile trimise. Dacă mama nu i-ar fi scris vărului ei, contele de Brightmore, nu ştiu ce aş fi făcut. Nu aveam nici un ban, papa murise de nici un an, mama era pe patul

de moarte, iar Thomas anulase logodna noastră. Sigur aș fi ajuns pe drumuri.

El se opri brusc.

– Ați fost logodită.

Ea mai făcu doi pași înainte să-și dea seama că el nu mai era lângă ea. Se uită înapoi spre el cu acel aproape-zâmbet pe buze.

– Am găsit oare ceva ce nu știați despre mine?

El dădu din cap în tăcere. De ce? De ce nu se gândise la asta? Cu patru ani în urmă avea douăzeci și patru de ani. Cu siguranță că fusese curtată.

– Ei bine, nu ar trebui să vă simțiți prost, replică ea. Nu anunțaserăm încă logodna, ceea ce a fost un lucru bun: pentru el a fost mult mai ușor să anuleze totul discret, fără să pară un ticălos.

Maximus se uită în altă parte, pentru ca ea să nu-i poată citi expresia feței.

– Cine era el?

– Thomas Stone. Fiul doctorului din oraș.

– Sub nivelul dumneavoastră, zâmbi el.

Ea îl privi cu asprime.

– Așa cum ați fost suficient de amabil să subliniați, tatăl meu era renumit pentru temperamentul său nestatornic. De asemenea, nu aveam nici un fel de zestre. Nu prea aveam de unde alege. În afară de asta, continuă ea cu voce mai blândă, Thomas era destul de drăguț. Obișnuia să-mi aducă margarete și violete.

El se uită la ea fără să înțeleagă. Ce fel de cretin îi aducea niște flori atât de banale unei zeițe? Dacă ar fi fost el, ar fi revărsat asupra ei crini, bujori parfumați, trandafiri în toate culorile. „Pff, violete." Scutură din cap iritat.

– Dar a încetat să vă mai aducă flori, nu-i așa?

– Da. Buzele ei tresăriră. De fapt, de îndată ce s-a răspândit vestea arestării lui Apollo.

El se apropie, studiindu-i chipul în căutarea unor semne, vrând să vadă ce ar putea s-o dărâme. Oare se crezuse îndrăgostită de fiul doctorului?

– Sesizez cumva o urmă de amărăciune?

– El zicea că mă iubeşte mai mult decât soarele, zise ea cu o voce seacă şi la fel de uscată ca cenuşa.

– Aha.

Maximus ridică privirea când ieşiră din pădure în lumina puternică a soarelui. Tîpul fusese un idiot şi un ticălos, nu conta dacă reuşise să-şi salveze bunul renume. În afară de asta, oricine şi-ar fi putut da seama că ea avea o legătură cu luna, şi nu cu soarele.

– Atunci, mi-aş dori să am puterea să-l fac să-şi trăiască restul amărâtei sale vieţi fără soare.

Ea se opri şi se uită la el.

– Aţi spus ceva foarte romantic.

– Eu nu sunt un bărbat romantic, domnişoară Greaves, scutură el din cap. Nu spun lucruri pe care nu le gândesc. Ar fi o pierdere de vreme.

– Aşa faceţi? Ea îl privi curioasă preţ de o clipă, apoi oftă şi se uită spre casă. Nu mai suntem în pădure, nu-i aşa? Ziua e pe cale să înceapă.

El făcu o plecăciune.

– Chiar aşa e. Pregătiţi-vă coiful, Lady Lună.

– Şi dumneavoastră, îşi ridică ea privirea.

El dădu din cap şi se îndepărtă fără să privească înapoi. Dar nu se putu abţine să nu-şi dorească să poată schimba lucrurile. Să poată să-şi pună deoparte armura şi să găsească o cale de a fi mereu înconjuraţi de copaci. Un gând mult prea periculos.

Capitolul 8

Regele piticilor fu foarte mulţumit de cadoul de nuntă al regelui Herla, iar când petrecerea se încheie şi oaspeţii se pregătiră să plece, el îşi luă rămas-bun de la prietenul său, dăruindu-i un ogar mic şi alb.

– Ştiu că îţi place să vânezi, zise regele piticilor. Cu acest câine de vânătoare în şaua ta nu vei mai rata niciodată un vânat.

Dar ai grijă să nu descaleci niciodată înainte ca ogarul să sară din șa de bunăvoie. Astfel vei fi mereu în siguranță...

din *Legenda regelui Herla*

Artemis intră în dormitorul lui Penelope puțin înainte de ora unsprezece și își găsi verișoara așezată în fața oglinzii, întorcându-și capul dintr-o parte în alta pentru a-și studia coafura.

– Ce părere ai de stilul acesta nou? întrebă ea. Chipul îi era încadrat de bucle răsucite în care erau împletite cu grijă perle. Blackbourne l-a sugerat, dar nu sunt sigură dacă îmi pune în valoare cu adevărat rotunjimea feței.

Blackbourne era în capătul celălalt al camerei, strângând ciorapii lui Penelope și era evident că putea să audă schimbul de replici – nu că lui Penelope i-ar fi păsat.

– Îmi place, răspunse Artemis sincer. Este foarte elegant și modern în același timp.

Penelope îi aruncă unul dintre zâmbetele ei drăgălașe – cel real pe care prea puțini îl vedeau. Preț de o clipă, Artemis se întrebă dacă Wakefield văzuse vreodată acest zâmbet. Apoi scutură din cap ca să-și alunge gândurile.

– Dorești să-ți iei șalul?

– Bănuiesc că tu ai fost deja afară. Penelope își atinse o buclă.

– Da, am fost cu Bon Bon într-o plimbare.

– Chiar mă întrebam unde a dispărut Bon Bon. Penelope dădu din cap spre imaginea ei din oglindă, aparent mulțumită de noua coafură. Nu, o să las șalul aici, iar dacă o să-mi fie rece îl rog pe Wakefield sau pe Scarborough să mi-l aducă.

Artemis scutură din cap, amuzată la gândul că verișoara ei se folosea de duci ca de niște valeți.

– Atunci, dacă nu mai e nimic altceva, putem să coborâm?

– Da. Penelope își mai aranjă o dată coafura cu grijă. O, stai! Mai era ceva... Începu să scotocească prin talmeș-balmeșul de bijuterii, evantaie, mănuși și alte mărunțișuri care se răspândiseră pe măsuța ei de toaletă în răstimpul scurt petrecut la Pelham House.

– Uite! Ştiam că uitasem ceva. A sosit de dimineaţă cu un curier special, pe la opt. Ridicol. Cine trimite mesaje atât de devreme?

Ea îi întinse o scrisoare mototolită. Artemis o luă şi rupse sigiliul cu vârful unghiei. Nu avea rost să o dojenească pe Penelope pentru că uitase să o anunţe de scrisoare. Verişoara ei era mereu distrată – mai ales când venea vorba de chestiuni care nu o priveau. Scrută repede hârtia ieftină, cuvintele parcă lovind-o în faţă când îşi dădu seama că era de la paznicul de la Bedlam pe care îl mituise demult să o anunţe dacă se întâmpla ceva îngrozitor.

Fratele dumneavoastră... pe moarte... veniţi repede!

„Pe moarte." Nu, nu putea fi adevărat. Nu acum când găsise în sfârşit un mod de a-l scoate de acolo. Dar nu putea să rişte. „Pe moarte."

– Penelope. Artemis împături cu grijă scrisoarea, strângând-o între degete. Mâinile îi tremurau. Penelope, trebuie să mă întorc la Londra.

– Ce? Penelope îşi studia nasul în oglindă. Mai puse puţină pudră. Nu fi ridicolă! Mai trebuie să stăm încă o săptămână şi jumătate aici.

– Apollo e bolnav. Sau... Artemis trase aer în piept, tremurând. Sau a fost bătut din nou. Trebuie să mă duc la el.

Penelope oftă, ca şi cum i-ar fi fost arătată o rochie şi nu i-ar fi plăcut dantela care fusese aplicată pe manşete.

– Artemis, draga mea, ţi-am tot spus că trebuie să uiţi de... fratele tău. Ea se cutremură uşor, de parcă doar rostirea cuvântului ar fi reprezentat recunoaşterea unei relaţii mai mult decât şi-ar fi dorit ea. Nu mai poţi să-l ajuţi. Ştiu că e creştinesc să îţi doreşti să îi aduci alinare, dar te întreb: cum poţi alina o bestie înnebunită de boală?

– Apollo nu e nici nebun, şi nici o bestie, zise Artemis pe un ton rigid.

Slujitoarele lui Penelope erau încă în cameră şi, chiar dacă se prefăceau că nu au urechi, Artemis ştia prea bine ce puteau afla

servitorii. Dar nu avea să cedeze în fața umilinței. Apollo avea nevoie de ea.

A fost acuzat pe nedrept.

Draga mea, știi că asta nu e adevărat, zise Penelope în ceea ce se dorea a fi o încercare de a fi blândă. Artemis înțelegea asta, dar îi stârnea dorința de a urla la verișoara ei.

- Papa a făcut tot ce putea pentru fratele tău, ca de altminteri și pentru tine. Serios, să te tot frământi pentru acel biet nebun nu e o atitudine prea recunoscătoare din partea ta. Cred că poți mai mult.

Artemis ar fi vrut să plece din cameră trântind ușa. Să-i arunce lui Penelope cuvintele în față și să scape, în sfârșit, de această prefăcătorie. Dar, până la urmă, asta nu avea cum să-l ajute deloc pe Apollo.

Ea tot mai avea nevoie de ajutorul unchiului ei. Dacă pleca acum, dacă renunța la protecția lui Penelope și a contelui de Brightmore, probabil că urma să ajungă la Apollo, dar nu mai putea să-l scoată din Bedlam. Doar un bărbat puternic putea face asta.

Poate chiar... de fapt *doar* ducele de Wakefield.

Da. Asta trebuia să facă. Să rămână aici la această petrecere – deși aproape că o ucidea gândul că nu putea să alerge la căpătâiul lui Apollo – și să-l determine pe duce să o ajute. Să-l ajute pe Apollo. Dacă era nevoie, avea să urle cât o ținea gura care era identitatea secretă a Fantomei din St. Giles. Acum chiar nu mai avea nimic de pierdut.

În acea după-amiază, Maximus luă masa cu oaspeții săi. Ședea în capul mesei lungi de mahon din sala mare de la Pelham House și își dorea poate pentru prima oară în viață să nu trebuiască să ia masa în ordinea rangului. Pentru că aceeași regulă care îi permitea ducelui să stea în capul mesei, stipula că însoțitoarea unei doamne ședea atât de departe în capătul celălalt, încât ar fi avut nevoie de un porumbel călător dacă voia să comunice cu acea însoțitoare. Desigur, nu că și-ar fi dorit așa ceva. Orice îi provocase domnișoarei Greaves acea îmbujorare agitată în obraji, gestica

aproape maniacală, sclipirea de disperare din ochii ei cenuşii... toate astea nu erau treaba lui.

Sau n-ar fi trebuit să fie, căci se trezi că nu era în stare să fie atent la discuţiile celor din jurul lui. Nu că ar fi fost vreodată uşor să o înţelegi pe Lady Penelope.

– Aşa cum îi spuneam domnişoarei Alvers, zise aristocrata în cauză, fluturând din gene, sigur că poţi *sugera* ciocolată după ora patru, dar să o şi bei – şi mai ales cu castraveţi muraţi, nu altceva – nu are cum să fie în regulă. Nu sunteţi de acord, Excelenţa Voastră?

– Nu mi-am format o părere despre ciocolata de dinainte sau de după ora patru după-amiaza, răspunse Maximus sec.

– Serios, Wakefield? Scarborough, aşezat la stânga lui, părea şocat. Mi se pare deplorabil, dar nu vreau să te ofensez...

– Nu mă simt ofensat, murmură Maximus luând o înghiţitură de vin.

– Dar toate persoanele din lumea bună trebuie să aibă o părere despre ciocolată, continuă bărbatul mai în vârstă, desigur şi despre alte băuturi, când ar trebui băute, cum şi alături de ce feluri de mâncare. Lady Penelope dă dovadă de o mare sensibilitate având o părere atât de hotărâtă în această privinţă.

Maximus ridică o sprânceană spre rivalul său. Într-adevăr, omul câştigase runda asta din simplul motiv că fusese în stare să formuleze asemenea inepţii fără să-l umfle râsul. Ba mai mult – el se uită cu atenţie la expresia lui Lady Penelope, oftând în sînea lui când observă exact ceea ce aşteptase – că femeia înghiţise dulcegăria cu fir, momeală şi plută cu tot. Maximus îl salută discret cu paharul de vin pe bărbatul mai în vârstă. Scarborough îi răspunse făcându-i cu ochiul.

Dar Lady Penelope se aplecase deja în faţă, aproape înmuindu-şi amplul decolteu în peştele din farfurie, ca să-i spună pe un ton foarte serios lui Scarborough:

– Sunt foarte recunoscătoare că sunteţi de acord, Excelenţa Voastră. N-aţi crede, dar tocmai săptămâna trecută Artemis susţinea că nu-i păsa în nici un fel dacă bea ceaiul folosind serviciul de porţelan albastru sau cel roşu.

– Nu mai spuneți!

Scarborough trase adânc aer în piept.

– Ba da. Lady Penelope se așează la loc după ce raportase această teribilă încălcare a etichetei. Sigur că am porțelanuri de ambele culori, dar nici nu mi-ar trece prin cap să servesc altceva decât cafea cu serviciul roșu, deși uneori... Ea îl privi pe Scarborough printre gene, cochetă. Uneori servesc ciocolată cu cel albastru.

– Obrăznicătură mică, zise ducele bătrâior pe un ton șoptit.

Maximus slobozi un oftat puternic auzind asta, deși nimeni nu păru să bage de seamă. Oare acesta era genul de conversație pe care va trebui să-l îndure dacă se căsătorea? El își privi paharul cu vin adâncit în gânduri și apoi se uită spre capătul celălalt al mesei, unde domnișoara Greaves râdea prea tare de ceva ce îi spunea domnul Watts. Cumva se îndoia că s-ar plictisi de conversația cu ea. Gândul era deranjant. Nici n-ar trebui să se gândească la domnișoara Greaves – nu era loc pentru ea în viața lui ordonată.

– Bănuiesc că nu ar trebui să o învinovățesc pe biata Artemis, continuă Lady Penelope cu un aer gânditor. Nu dispune nici de rafinamentul, nici de sensibilitatea mea.

Maximus aproape că pufni. Dacă rafinamentul însemna să te ciondănești despre tipurile de servicii de porțelan cu ajutorul cărora să servești ciocolata, atunci cu adevărat domnișoara Greaves nu avea rafinament – și din acest motiv el o considera mai bună.

Se uită din nou spre capătul mesei și simți dorința irațională de a-l împinge de pe scaun pe bietul domn Watts când domnișoara Greaves își aplecă spre el capul, ascultând ce îi spunea. El îi surprinse privirea preț de o secundă, iar ea i-o susținu sfidător cu o grimasă tristă, apoi se uită în altă parte.

Ceva nu era în regulă. Ea nu-și putea controla sentimentele. Își bău vinul, gândindu-se la chestiune. Trecuseră doar câteva ore de când o văzuse în pădure în dimineața aceea. Atunci ea i se păruse sfidătoare ca întotdeauna, fără urmă de slăbiciune. Distracția dinainte de masă le separase pe doamne de domni. Domnii se duseseră la vânătoare de potârnichi, cu prea puțin noroc, în vreme ce doamnele își petrecuseră timpul cu un fel de joc de societate. Le întrerupsese ceva jocul?

Sosirea desertului îl luă prin surprindere, dar fu bucuros că masa se terminase. În timp ce oaspeții se ridicau de la masă, el se despărți brusc de Lady Penelope și se îndreptă spre capătul celălalt al camerei, spre domnișoara Greaves. Dar ea își croia deja drum spre el.

– Sper că vânătoarea a mers bine, Excelența Voastră, zise ea când se întâlniră în mijlocul încăperii, cu o voce frântă.

– A fost îngrozitoare, așa cum sigur ați auzit deja, răspunse el.

– Îmi pare rău, replică ea iute. Pe de altă parte, cred că nu sunteți obișnuit să vânați la țară.

El clipi, având nevoie de timp ca să-și dea seama încotro indrepta ea discuția.

– Ce...?

– La urma urmei, zise ea la fel de agilă ca o viperă pornită la atac, vânați mai mult în Londra, nu-i așa?

Domnul Watts care se afla prin apropiere, zâmbi nesigur la aceste cuvinte.

– Ce vreți să spuneți, domnișoară Greaves?

– Domnișoara Greaves se referă fără îndoială la îndatoririle mele din Parlament, zise Maximus scrâșnind din dinți.

– O, exclamă domnul Watts încruntându-se, sigur că o parte din munca de membru al Parlamentului poate fi considerată vânătoare, dar cu adevărat, domnișoară Greaves – și sper că îmi iertați francheța –, e foarte ciudat să caracterizați munca...

– E bine atunci că nu mă referem la rolul ducelui în Parlament, zise domnișoara Greaves. Mă referem la Londra, la străzile din Londra.

Domnul Watts încremeni, zâmbetul lui nesigur dispărând în totalitate.

– Sunt sigur că nu ați dorit să-l insultați pe duce, insinuând că frecventează străzile Londrei... Aici domnul Watts se îmbujoră, probabil din pricina cuvântului „stradă" și a conotațiilor acestuia. Dar trebuie să vă dați seama...

– Domnișoara Greaves s-a exprimat greșit, Watts, interveni Maximus, întrerupându-l pe bietul om.

Așa am făcut, Excelența Voastră? Ea își ridicase provocator bărbia, dar ochii ei sclipeau disperați, vulnerabili, ceea ce îl făcea să dorească în același timp s-o protejeze și s-o scuture. Nu sunt foarte sigură că m-am exprimat greșit. Dar dacă ați dori să mă opresc din această discuție, știți prea bine ce puteți face.

El trase aer în piept și vorbi fără să se gândească, ignorându-i pe cei din jur.

– Ce s-a întâmplat?

– Știți prea bine, Excelența Voastră, pentru ce – cine – mă lupt.

Ochii ei sclipeau, iar lui nu-i venea să creadă, dar dovada era clară. „Lacrimi." Zeița lui nu ar trebui să plângă niciodată. O luă de braț.

– Artemis.

În clipa următoare, lângă ei se afla verișoara Bathilda.

– Am organizat o plimbare la ruinele de la Fontaine Abbey, Maximus. Sunt foarte sigură că domnișoara Greaves ar dori să se pregătească.

El înghiți în sec, simțind în mod ciudat că nu ar vrea să-i dea drumul. Oaspeții lui se întorceau să se uite, iar Lady Penelope era puțin încruntată în vreme ce Watts părea complet nedumerit. Se forță să-i dea drumul, făcu un pas in spate și dădu din cap.

– Domnișoară Greaves, verișoară Bathilda. Să zicem într-o jumătate de oră? Pe terasa de sud? Mă bucur să vă pot escorta pe amândouă la ruine.

Apoi se forță să se întoarcă și să se îndepărteze cu pași mari.

Artemis simțea privirea îngrijorată a domnișoarei Picklewood asupra ei în timp ce oaspeții se îndreptau, peste câmp, spre ruinele vechii abații. Doamna mai în vârstă se asigură că Lady Phoebe mergea alături de Artemis. În fața lor, Lady Penelope era flancată de ducele de Wakefield în dreapta și de ducele de Scarborough în stânga. Artemis își miji ochii in soare, privind spatele lat al lui Wakefield. Înțelesese intenția domnișoarei Picklewood de a evita un potențial scandal, dar ea nu putea să lase neliniștea altei femei să intervină între ea și misiunea sa. Apollo era *pe moarte*.

Gândul ii vibra în corp la fiecare pas. Voia să alerge la el. Să-şi ţină fratele în braţe şi să se asigure că va mai avea măcar câteva clipe de petrecut cu el. Dar nu putea. Trebuia să-şi urmărească obiectivul.

Penelope îşi dădu capul pe spate şi râse, panglicile bonetei ei fluturând în vânt.

– Îi joacă pe amândoi pe degetele mici, nu-i aşa? zise Phoebe încetişor.

Artemis clipi, trezită din gândurile ei sumbre.

– Aşa crezi? Întotdeauna l-am considerat pe Wakefield un bărbat independent. Dacă vrea să se îndepărteze, o va face fără să privească în urmă.

– Poate, zise Phoebe. Dar deocamdată fratele meu o vrea. Mi-aş dori să se oprească din când în când şi să se gândească ce urmăreşte.

– Ce te face să crezi că nu o face? se interesă Artemis.

Phoebe se uită la ea.

– Dacă ar fi făcut-o, şi-ar fi dat seama cât de puţin se potrivesc el şi Penelope.

– Porneşti de la premisa că ii pasă.

Preţ de o clipă, Artemis se temu că o insultase rostind o afirmaţie atât de directă. Apoi Phoebe scutură uşor din cap.

– Uiţi. Poate că e scorţos la exterior, dar fratele meu nu e atât de rece cum il consideră lumea.

Artemis ştia asta deja. Văzuse felul în care el o privea pe Phoebe, îi văzuse gura când cânta cu vocea aceea minunată, când îi arătase turnul mamei sale, când se plimbase cu el prin pădure, însoţit de câinii lui prietenoşi. Ea ştia că sub acel exterior de gheaţă se afla un bărbat din carne şi oase.

Dar nu se putea gândi la el aşa în acel moment. Trebuia să împingă deoparte afinitatea pe care o simţea pentru el şi să îşi urmărească ţelul. Dacă ar fi putut găsi o modalitate.

Grăbi pasul atât cât ea şi Phoebe să se apropie de trio-ul din faţa lor. Ajunseseră deja aproape de ruinele abaţiei – un şir de arcade din piatră cenuşie care susţineau doar cerul.

Știi, zise ea către Phoebe când ajunseră în raza auditivă a celor trei, am mai întâlnit un altfel de om rece deunăzi. Fantoma din St. Giles mi s-a părut un bărbat cu o inimă ca un țurțure de gheață. Cam așa ca fratele tău, de fapt. Sunt surprinsă că nimeni nu a mai făcut această comparație până acum, pentru că seamănă foarte mult. De fapt, ducele pare ceva mai laș decât Fantoma din St. Giles.

Wakefield își îndreptă spatele în fața lor.

– Artemis... începu Phoebe, pe un ton pe cât de nedumerit, pe atât de șocat.

– A, ia te uită, am ajuns! tună vocea domnișoarei Picklewood.

Artemis se întoarse și o găsi pe domnișoara Picklewood chiar în spatele ei. Își îngustă privirea. Femeia se mișca foarte silențios pentru vârsta ei.

– Excelența Voastră, zise domnișoara Picklewood voioasă, adresându-i-se lui Scarborough, parcă îmi amintesc că odată îi spuneați dragei mele verișoare, răposata ducesă, câteva povești cu fantome despre abație. Poate că ați putea să-mi împrospătați memoria.

– Memoria dumneavoastră, domnișoară Picklewood, zise Scarborough cu o plecăciune galantă, e strășnică.

– O, dar spuneți-ne o poveste, vă rog, zise Penelope, bătând din palme.

– Prea bine, dar povestea mea e lungă, milady, zise ducele. Scoase o batistă lungă din buzunar și curățată de praf unul dintre bolovanii răsturnați care formaseră odinioară zidurile abației. El puse batista pe bolovan și o îndemnă: Vă rog să luați loc.

Toate doamnele găsiră locuri unde să se așeze, mai puțin Artemis care rămase în picioare, iar valeții care îi urmaseră pe oaspeți începură să servească vin și prăjiturele scoase din coșuri de răchită.

– Ei bine, începu Scarborough, luând o poză dramatică, cu picioarele depărtate și o mână prinsă între nasturii de la vestă, cu cealaltă arătând spre ruine. Aici se înălța odinioară o măreață abație, construită și locuită de călugări care depuseseră jurământ de tăcere...

Artemis nu era atentă la cuvintele lui Scarborough. Ea privea cu răceală grupul de oameni adunați acolo, iar apoi începu să se miște încet spre marginea cercului format de oaspeți. Se strecură prin spatele doamnei Jellett, se opri o clipă, apoi se mișcă din nou. Ținta ei era să ajungă acolo unde Wakefield stătea lângă Penelope.

– ... iar când fecioara s-a trezit, ea a fost servită de călugări cu mâncăruri minunate, dar, desigur, nimeni nu vorbea cu ea, pentru că toți depuseseră jurământ de tăcere...

Artemis se uită în jos ca să ocolească un bolovan năpădit de buruieni, și de aceea nu-l văzu până când fu prea târziu.

– Ce naiba crezi că faci? mârâi Wakefield în urechea ei.

O apucase de partea superioară a brațului. Înțeleaptă, ea păstră tăcerea. El o trase într-o parte, unde o parte a zidului încă mai era în picioare. Se aflau în spatele grupului, așa că prea puțini îi băgară în seamă. Domnișoara Picklewood își înălță capul, cam ca un câine de pază cu părul zbârlit pe ceafă, dar Wakefield îi aruncă o privire supărată. Apoi dispărură din raza vizuală a celorlalți.

Dar ducele nu se opri. El o trase printre ruine și într-un pâlc de copaci aflat la marginea abației. Se opri doar când se aflară la adăpostul ramurilor mari ale copacilor.

– Ce... – se întoarse el spre ea și o apucă cu ambele brațe – naiba te-a apucat?

– E pe moarte, șopti ea furioasă, stând nemișcată în încleștarea lui, dar tremurând. Nu am primit scrisoarea decât spre prânz, pentru că Penelope nu a considerat că era suficient de important să mi-o dea mai devreme. Apollo moare în locul acela îngrozitor.

El își încleștă maxilarul și îi cercetă chipul.

– Pot să poruncesc să fie gata o trăsură pentru tine într-o oră. Dacă drumurile sunt...

Ea îl plesni peste față iute și tare. Capul său se răsuci ușor de la lovitură, dar în afară de asta, singura lui reacție fu să-și mijească ochii. Ea gâfâia de parcă ar fi alergat.

– Nu! *Tu* trebuie să te duci la Londra! *Tu* trebuie să-l scoți de acolo. *Tu* trebuie să-mi salvezi fratele, altminteri jur pe ce am mai sfânt că o să...

– Tîcăloasă mică, şopti el, cu chipul roşu de furie şî îşi izbi gura de a ei.

Nu avea nici urmă de blândeţe. El îi luă buzele în stăpânire ca un tâlhar: tare şi furios. Dacă îl considerase rece ca gheaţa, ei bine, acea gheaţă se topise sub flacăra furiei lui. Îşi împinse limba în gura ei, răsuflarea lui fierbinte arzându-i obrazul. El avea gust de vin şi de putere, şi ceva în adâncul ei tremură drept răspuns. Pieptul lui era lipit de al ei şi fiecare răsuflare agitată pe care ea o slobozea îi împingea sânii în vesta lui. Nu era blând, deloc romantic, şi chiar şi aşa, ea aproape că-şi uită ţelul. Aproape că se pierdu în sălbăticia buzelor lui. În pasiunea furiei. Aproape că uită tot.

Dar îşi aminti la vreme că fratele ei avea nevoie de ea. Se trase înapoi, trăgând aer în piept, încercând să-şi găsească cuvintele în timp ce mâinile lui o ţineau strâns, fără s-o lase să scape cu totul. Îşi lăsă capul în jos şi o privi în ochi.

– Nu trebuie să fac nimic din ce-mi porunceşti, domnişoară Greaves. Eu sunt un duce, nu un câine supus.

– Iar aici şi acum eu sunt Artemis, nu domnişoara Greaves, zise ea înflăcărată. O să facî aşa cum spun, pentru că altmînteri o să am grijă să ajungi de râsul întregii Londre. Şi să fii exilat pentru totdeauna din Anglia.

Ochii lui scăpărară de furie şi, preţ de o clipă, ea fu sigură că avea s-o lovească. El însă o scutură zdravăn, făcând ca şalul să-i alunece la pământ.

– Încetează să mai porunceşti. Încetează să mai încerci să fii ceva ce nu eşti.

Durerea îi năvăli în piept atât de ascuţită, de rece, încât pentru un moment de nebunie ea crezu că el o înjunghiase cu pumnalul, nu cu nişte biete cuvinte. El o trase spre el, aplecându-şi gura pe gâtul ei. Ea îi sîmţea dinţii, ascuţiţî ca un avertisment. Îşi dădu capul pe spate, cu ochii închişi, cu buzele tremurând dintr-odată. „Apollo e pe moarte."

– Te rog! *Te rog,* Maximus! O să mă abţin să te mai provoc. O să mă ascund în umbră, încălţată cu ciorapi şi pantofi şî n-o să mai înot în iazul tău, n-o să te mai deranjez niciodată, dar *te rog,* fă acest singur lucru, te implor! Salvează-mi fratele!

Buzele lui se îndepărtară de gâtul ei. Ea auzea în depărtare vocea lui Scarborough, undeva printre ruine, spunând ridicola istorioară pentru copii. Auzea o pasăre cântându-şi trilurile, note înalte, puternice, care se opriră brusc. Auzea foşnetul copacîlor eterni. Dar nu-l auzea pe el. Poate că nu mai era acolo. Poate că el era doar in imaginaţia ei. Deschise ochii, speriată.

El o privea fără nici o expresie, parcă ar fi fost făcut din piatră. Nimic nu i se citea pe chip, buze sau sprâncene. Doar privirea îl trăda. Ochii îi ardeau cu un foc plin de pasiune, nesăbuit şi profund, iar ei îi stătu inima în loc la vederea acestei imagini, în timp ce aştepta să-şi afle soarta, soarta fratelui ei.

„O zeiţă nu ar trebui să fie nevoită niciodată să implore." Era un gând simplu, limpede care îi trecu lui Maximus prin minte. Orice altceva, rangul lui, petrecerea, conflictul lor, totul părea să dispară in faţa acestui unic adevăr. Ea nu ar trebui să fie nevoită să implore.

Încă îi simţea gustul gurii pe limbă, încă îşi mai dorea să-i strivească sânii de pieptul lui şi să o aplece până când ea îi dezvăluia gâtul, dar se forţă să-i dea drumul.

– Prea bine.

Artemis clipi, buzele ei dulci desfăcându-se de parcă nu-i venea să creadă ce auzea.

– Cum?

– O s-o fac.

El se întoarse să plece, schiţând deja planuri în minte, când ii simţi degetele pe mânecă.

– O să-l scoţi din Bedlam?

– Da.

Probabil că el se decisese din clipa în care văzuse lacrimile din ochii ei. Avea o slăbiciune, se părea, un defect mai groaznic decât călcâiul lui Ahile: nu suporta să-i vadă lacrimile. Dar ochii ei străluceau de parcă i-ar fi pus însăşi luna în palme.

– Mulţumesc.

El dădu din cap şi o porni spre Pelham House înainte să mai fie tentat să zăbovească şi să fie atras din nou de dulceaţa gurii ei.

Ieși în lumina soarelui și fu aproape surprins la vederea oaspeților săi. Interludiul său din pădure cu Artemis părea ca din altă lume, o călătorie de zile întregi, dar care în realitate durase doar câteva minute. Verișoara Bathilda îl privea cu o cută între sprâncene.

– Maximus! Lady Penelope se întreba dacă ai putea să ne arăți și fântâna abației. Scarborough ne-a povestit că o biată fată s-a aruncat în ea cu multe secole în urmă.

– Nu acum, mormăi el trecând pe lângă ea.

– Excelența Voastră.

Bathilda nu fusese niciodată o mamă pentru el. Mama lui murise când el avea paisprezece ani – și era suficient de mare încât să nu mai aibă nevoie de o mână părintească. Cu toate astea, când Bathilda folosea, *arareori*, acel ton și îi amintea de rangul lui, el îi acorda atenție. Se întoarse spre ea.

– Da?

Se aflau puțin mai departe de grup.

– Ce pui la cale? șopti ea încruntată. Știu că Lady Oddershaw și doamna Jellett și-au petrecut ultimele cinci minute mormăind între ele despre tine și domnișoara Greaves, și până și Lady Penelope trebuie să se întrebe ce aveai să-i spui însoțitoarei ei de a fost nevoie să o târăști pe biata femeie în pădure. Bathilda trase aer în piept. Maximus, ești pe punctul să provoci un scandal.

– Atunci e un lucru bun că trebuie să plec la Londra, replică el. Am primit veste despre o chestiune de afaceri care nu suportă amânare.

– Ce...

Dar el nu avea timp să mai stea să inventeze scuze ridicole. Dacă Artemis avea dreptate și fratele ei era pe moarte, el trebuia să ajungă la Londra și la Bedlam înainte ca omul să se stingă.

Gândul îl făcu să alerge de îndată ce ieși din raza vizuală a celor de la abație. Gâfâia când ajunse la Pelham. Făcu un ocol pe la grajduri ca să poruncească să se înșeueze doi cai, apoi alergă în casă. Nu fu deloc surprins să-l vadă pe Craven studiindu-l din capul scărilor.

– Excelența Voastră pare să-și fi pierdut suflul. Sper că nu sunteți fugărit de vreo moștenitoare excesiv de entuziasmată.

– Pregăteşte un bagaj simplu, Craven, se răsti Maximus. O să plecăm la Londra să ajutăm un nebun criminal să scape de la Bedlam.

Capitolul 9

Regele Herla şi oamenii lui călătoriră înapoi spre tărâmul oamenilor, dar ce surpriză îi întâmpină când văzură lumina soarelui. Intrarea în peşteră era ascunsă de mărăcini uriaşi, iar acolo unde odinioară se întindeau câmpuri fertile şi păşteau vite grase, acum crescuse o pădure ciudată, plină de spini, iar în zare văzură ruinele unui castel măreţ. Călăriră până când întâlniră un ţăran să-l întrebe ce se petrecuse.

– Nu avem nici un rege aici, se bâlbâi ţăranul. Nu de când nobilul rege Herla a dispărut, iar regina sa a murit de deznădejde, iar asta, domnii mei, s-a întâmplat cu nouă sute de ani în urmă...

din *Legenda regelui Herla*

Artemis auzea vocile când ducele se întâlni cu oaspeţii săi la ruine. Tonurile urcau, coborau, iar apoi se lăsă din nou liniştea, astfel că îşi putea imagina că era singură în pădure. Singură şi în siguranţă.

Dar ea nu mai era o fetiţă cu visuri minunate. Ştia că trebuia să înfrunte lumea reală şi pe restul oaspeţilor. Trase aer în piept, îşi netezi părul şi, înainte să mai poată ezita, se îndreptă spre abaţie.

Era foarte rău, nu chiar aşa de rău ca în dimineaţa când îl arestaseră pe Apollo. Atunci trebuise să treacă prin sat să ia o bucată de carne de la măcelar. El îşi închisese uşile şi se prefăcea că nu o vedea afară şi ea trebuise să se întoarcă acasă cu mâna goală, cu şoaptele oamenilor pe care-i socotise prieteni răsunându-i în urechi.

Oaspeții se întoarseră și se holbară la ea când ieși din pădure, iar Lady Oddershaw și doamna Jellett își apropiară capetele, însă Phoebe zâmbi la vederea ei. Un singur zâmbet sincer de prietenie valora cât o mie de chipuri false.

– Unde ai fost? întrebă Penelope când ajunse la ea. Și unde ți e șalul?

Artemis simți că se îmbujorează – iar gâtul ei era prea expus –, dar nu avea de ales decât să suporte. Își duse ca din întâmplare mâna la gât și descoperi că pandantivul de smarald și inelul lui Maximus erau la vedere. Oare Maximus văzuse inelul? Dacă da, nu-i dăduse de veste. Ea le ascunse pe amândouă la loc sub rochie cât de discret putu. Inelul era doar un inel cu pecete, ca multe altele în Anglia. Spera ca nimeni să nu-l fi recunoscut.

– Artemis?

Penelope încă mai aștepta un răspuns.

– Am văzut un pițigoi bărbos și am vrut să mă uit la el mai îndeaproape.

– Cu ducele de Wakefield?

– E pasionat de natură, răspunse ea cât se poate de sincer.

– Hmm.

Penelope părea suspicioasă, însă atenția îi fu distrasă de ceva șoptit de ducele de Scarborough. Oaspeții își strângeau lucrurile, pregătindu-se să se întoarcă la Pelham House.

Phoebe se îndreptă spre Artemis, însă domnișoara Picklewood puse mâna pe brațul nepoatei ei și o rugă să o însoțească pe domnișoara Royale. Pe chipul drăgălaș al lui Phoebe se așternu pentru o clipă o expresie confuză, dar apoi ea își aminti de uzanțele sociale și luă brațul domnișoarei Royale.

– Domnișoară Greaves, ai vrea să mă însoțești? întrebă domnișoara Picklewood pe un ton care sugera mai degrabă un ordin decât o rugăminte. Poteca e atât de bolovănoasă.

– Desigur, murmură Artemis și o luă de braț pe doamna mai în vârstă.

– N-am mai avut de mult ocazia să vorbim, zise blând domnișoara Picklewood.

Se aflau în spatele grupului de oaspeți, o poziție pe care Artemis era sigură că bătrâna doamnă o alesese special.

– Sper că te simți bine la această petrecere la țară.

– Da, doamnă, răspunse Artemis pusă în gardă.

– Bine, bine, murmură domnișoara Picklewood. Prea adesea mă tem că oamenii care vin la aceste petreceri la țară își lasă la Londra, să zicem, principiile morale. Nu ai crede, draga mea, dar am auzit tot felul de întâmplări scandaloase.

– Da?

Artemis se credea imună la aluzii, însă problema era că ea o plăcea pe domnișoara Picklewood și îi păsa de părerea ei. Cuvintele femeii mai în vârstă îi ardeau urechile.

– O, da, draga mea, continuă domnișoara Picklewood cu blândețe. Și de cele mai multe ori cei mai nevinovați sunt prinși în plasa bârfelor. Unei femei măritate, mai ales de rang nobil, i se trec cu vederea tot felul de lucruri. Nu o să stau să le enumăr, căci nu sunt pentru urechi nevinovate. Dar o tânără respectabilă, care nu are nici titlu, nici vreo poziție în înalta societate, trebuie să fie foarte, foarte atentă. Domnișoara Picklewood făcu o pauză în timp ce ocoleau un grup de pietre. Și, desigur, e de neconceput, continuă ea apoi, ca o lady nemăritată să aibă și o urmă de comportament nepotrivit. Cu atât mai mult cu cât acel comportament ar putea să o facă să-și piardă singura slujbă pe care o are.

– Înțeleg, zise Artemis rigidă.

– Chiar înțelegi, draga mea? Tonul domnișoarei Picklewood era blând, dar dedesubt se simțea o duritate de fier. Așa funcționează lumea, și în astfel de cazuri vina cade asupra doamnelor, niciodată asupra domnilor. Iar intr-o lume care funcționează așa, un duce – indiferent cât de onorabil ar fi altminteri – nu are alte motive decât cele păcătoase pentru a duce o tânără femeie nemăritată într-un loc ferit. Nu trebuie să-ți faci speranțe de vreun fel.

– Da. Artemis trase aer în piept iute pentru ca vocea să nu-i tremure. Îmi dau seama de asta.

– Aș vrea ca lucrurile să stea altfel, exclamă încetișor domnișoara Picklewood, chiar aș vrea. Dar cred că nu are rost ca niște

doamne asemenea nouă să nu aibă spirit practic. Prea multe s-au trezit în situații dezastruoase pentru că au gândit altfel.

– Doamne asemenea nouă?

– Desigur, draga mea, zise relaxată domnișoara Picklewood. Chiar îți imaginezi că m-am născut cu părul nins și riduri pe chip? Pe vremuri am fost o fată la fel de frumoasă ca tine. Dragul meu papa era tare pasionat de jocul de cărți. Din păcate nu era și foarte priceput la asta. Am avut câteva oferte de la niște domni, dar mi-am dat seama că nu ne vom înțelege bine și m-am dus să locuiesc cu mătușa mea Florence. Îmi pare rău să spun că era cam mocăită, dar avea inimă bună. După mătușa Florence, m-am dus în casa fratelui meu. Ai fi zis că o rudenie de sânge atât de strânsă ar face legătura mai dragă, dar nu a fost cazul. Probabil că ostilitatea dintre noi a fost accentuată de cumnata mea, o femeie teribil de zgârcită, care purta pică oricărei guri în plus pe care trebuia s-o hrănească. Am fost obligată să mă întorc la mătușa mea. Iar apoi...

Ajunseseră destul de aproape de Pelham House, iar aici domnișoara Picklewood se opri și se uită nostalgică în sus, spre conacul magnific.

– Restul îl știi. Biata Mary a murit alături de duce, soțul ei. Dar eu și Mary eram ca surorile în copilărie, iar când am auzit de tragedie am venit pe dată. A fost o vreme la început când avocații și administratorii roiau pe aici, și când am crezut că cineva mă va arunca în stradă, ca să găsească altă metodă pentru a le crește pe Hero și pe Phoebe. Dar apoi Maximus a început din nou să vorbească și asta a fost. Chiar și la paisprezece ani avea statura unui duce. I-am arătat scrisorile pe care ni le scriam eu și mama lui, iar el a decis ca eu să-i cresc surorile.

Domnișoara Picklewood se opri să-și tragă sufletul și, preț de o clipă, ambele femei se întoarseră să se uite la Pelham House.

– A început din nou să vorbească? întrebă Artemis.

– Hmm? Domnișoara Picklewood clipi. A, da, presupun că puțină lume își mai amintește acum de asta, dar Maximus a fost atât de distrus de moartea ambilor părinți încât a devenit mut pentru două săptămâni întregi. Ba chiar unii felceri care au venit să vadă

ce are au decis că îi fusese afectat creierul de la tragedie. Că nu va mai vorbi niciodată. O prostie, desigur. El doar a avut nevoie de un pic de timp ca să se adune. Era chiar foarte întreg la minte. Doar că era un băiat sensibil.

„Un băiat care atunci când şi-a venit în simţiri nu mai era un băiat, ci ducele de Wakefield", se gândi Artemis.

– Trebuie să fi fost îngrozitor pentru el.

– Da, aşa a fost, zise simplu domnişoara Picklewood. El a asistat la crime, să ştii. A fost un şoc teribil pentru un băiat atât de sensibil.

Artemis o privi gânditoare pe femeia mai în vârstă. Sensibil nu era chiar cuvântul pe care l-ar fi folosit ea ca să-l descrie pe duce. Dar poate că înainte de tragedie fusese o fire diferită.

– Doamne sfinte! exclamă domnişoara Picklewood. Mă tem că am deviat de la subiect. Îmi cer iertare, draga mea, câteodată mă fură povestirea. Voiam doar să îţi spun că noi două nu suntem chiar atât de diferite, la urma urmelor. Suntem doar în stadii diferite de viaţă. Şi eu pot să înţeleg tentaţiile poziţiei noastre. Dar tu trebuie să înveţi să le rezişti... pentru binele tău.

– Mulţumesc, zise Artemis serioasă, pentru că ştia că sfatul fusese dat cu bunătate.

Domnişoara Picklewood îşi drese glasul.

– Sper ca această mică discuţie să nu ne facă să ne îndepărtăm.

– Nu în ceea ce mă priveşte, o asigură Artemis.

Bătrâna dădu din cap, evident mulţumită.

– Atunci haide să vedem ce răcoritoare ne-au fost pregătite.

Artemis încuviinţă. Un ceai era bine-venît, iar după aceea intenţiona să o manevreze bine pe Penelope. Trebuia să se întoarcă la Londra şi la Apollo. Şi la Maximus.

Pentru că, deşi sfatul dat de domnişoara Picklewood era înţelept, ea nu avea nici o intenţie să îl urmeze.

Bethlem Royal Hospital – sau mai pe scurt Bedlam – era un monument monolitic, închinat binefacerii. Fusese construit recent, după Marele Incendiu, iar clădirea sa lungă, joasă era şi modernă,

și măreață. De parcă guvernatorii intenționaseră să glazureze mizeria de dinăuntru.

„Sau să-și facă reclamă mărfii", se gândi Maximus cinic în timp ce se strecura pe porțile magnifice din față exact când orologiul anunța miezul nopții. Era îmbrăcat în costumul său de Fantoma din St. Giles, pentru că, deși era convins că ar fi putut obține eliberarea lui Lord Kilbourne în calitatea sa de duce de Wakefield, asta necesita timp. Timp pe care nebunul în mod evident nu îl avea.

Deasupra capului său, două sculpturi din piatră erau încolăcite pe bolta porții, una reprezentând Melancolia, iar cealaltă Nebunia. Dinaintea lui se intindea o curte largă, monocromă în lumina lunii. De sărbători, curtea și clădirea erau inundate de vizitatori care plăteau cu toții ca să se distreze la vederea nebunilor închiși acolo. Maximus nu fusese niciodată, dar stătuse ascultând de multe ori cu neplăcere cum cine știe ce doamnă din înalta societate descria ororile incitante pe care le văzuse impreună cu prietenele ei. Peste o sută de suflete erau închise acolo – ceea ce însemna că, pentru a-l găsi pe Kilbourne acolo, avea nevoie de un ghid.

Maximus înaintă spre ușile masive de la intrare și le descoperi încuiate, ceea ce nu era o mare surpriză. Toate ferestrele aveau gratii pentru a-i ține pe pacienți înăuntru, dar existau mai multe uși pe unde era adusă mâncarea sau pe unde erau aduși chiar și oamenii internați. Alese una dintre ele și încercă mânerul. Era încuiată. Maximus studie o clipă încuietoarea la lumina lunii. Era o cutie impodobită fixată pe ușă, sub mâner. Scoase sabia și lovi cu mânerul până când incuietoarea căzu de pe ușă cu un zăngănit. Deschise ușa.

Înăuntru, holbându-se la el cu ochii mari se afla un paznic. Maximus își duse iute sabia scurtă la gâtul acestuia.

– Tăcere, îi șuieră el.

Gura paznicului rămăsese deschisă de uimire, dar el nu scoase nici un sunet. Bărbatul era îmbrăcat în pantaloni, vestă și o haină foarte jerpelită, pe cap având o pălărie cu boruri moi. Probabil

că dormise. Fără îndoială că la Bedlam nu exista obiceiul de a primi vizitatori în toiul nopții.

– Doresc să-l văd pe Lord Kilbourne, șopti Maximus.

– E în secția Incurabililor, clipi paznicul.

– Atunci condu-mă la el, porunci Maximus înclinându-și capul.

Bărbatul dădu să se întoarcă, însă Maximus îi apăsă vârful sabiei pe gât ca un avertisment.

– Și să nu te apuci să anunți vreun tovarăș, ai înțeles? Vei fi primul care părăsește această viață dacă o să mă trezesc implicat în vreo luptă.

Paznicul înghiți în sec și se întoarse cu o grijă excesivă pentru a-l conduce pe Maximus în Bedlam. Luase cu el un felinar când deschisese ușa, iar acesta le oferea o lumină slabă în timp ce înaintau pe coridor.

Pe stânga se aflau ferestre cu gratii care dădeau în curte. În dreapta, un șir de uși deschideau drumuri spre întuneric. O fereastră pătrată era tăiată în partea superioară a fiecărei uși, blocată tot cu gratii. Dinspre locuitorii acestei clădiri veneau sunete slabe: foșnete, suspine, gemete și câte un fredonat straniu. De undeva se auzea o voce mai puternică ciondănindu-se, dar nu se auzea nici un glas care să răspundă. Aerul era greu din pricina miasmelor: urină și varză fiartă, leșie și seu, piatră udă și fecale. Ceva din imaginea coridorului îi stârni lui Maximus o senzație de déjà-vu, dar nu își putea aminti de ce. Străbătuseră jumătate din hol când, în spatele lor, se auziră pași.

– Sully, tu ești?

Paznicul, Sully din câte se părea, se opri și se întoarse alarmat, cu ochii mari. Maximus își ascunse fața în umăr, pentru ca nasul măștii sale să nu poată fi zărit din profil. La capătul celălalt al coridorului se afla o siluetă, dar cu siguranță că de la distanța asta nu-și putea da seama cine erau. Maximus îl împunse pe Sully cu sabia pe sub haină.

– Amintește-ți ce ți-am spus.

– Sunt eu... Ridley, se bâlbâi Sully.

– Cine e acolo cu tine? se interesă Ridley suspicios.

– Fratele meu George. A venit să stea la un pahar cu mine, zise Sully agitat, n-o să deranjeze pe nimeni.

– Continuă-ți drumul, șopti Maximus.

Ridley înaintă pe coridor.

– O să-l conduc pe George la camerele noastre, zise Sully pe un ton mai ridicat și apoi dădură colțul și începură să urce niște scări.

– O să ne urmărească? vru să știe Maximus.

– Nu știu. Sully îi aruncă o privire temătoare. Ridley e un tip suspicios.

Maximus se uită în urmă când ajunseră la etaj, dar nu reuși să-și dea seama dacă îi urmărea cineva în întuneric. Se întoarse spre Sully.

– Du-mă la Kilbourne.

– Pe aici.

La stânga se afla o ușă. Alături se afla un scăunel și o cheie care atârna într-un cui.

– Leech e în tura de noapte, bombăni Sully în timp ce lua cheia și o potrivea în încuietoarea ușii. Probabil că e deja beat și în pat.

Când Sully ridică felinarul ca să deschidă ușa, Maximus zări inscripția de deasupra buiandrugului: „Incurabili".

Dincolo de ușă se afla un coridor lung, la fel ca și cel de jos, doar că aici celulele erau deschise pe ambele laturi. Încăperile nu aveau uși pentru a-i feri pe ocupanți sau să-i protejeze pe vizitatori. Deținuții erau întinși pe paie, ca niște animale în grajd, iar Maximus simți că îl ustură ochii de la putoarea pe care o emanau. Aici era un bătrân cu barba albă, venerabil, ochii lui aproape decolorați privind fără să vadă lumina când trecură. Dincolo, o femeie tânără, frumoasă, care făcu un salt sălbatic spre ei când trecură prin dreptul deschizăturii. Se auzi un zornăit de lanț și ea căzu la loc, la fel ca o cățea sugrumată de zgarda ei. Tânărul din următoarea boxă râdea isteric, ascuțit, zgâriindu-și fața în timpul ăsta.

Sully își făcu cruce și se grăbi spre următoarea boxă. Se opri și ridică felinarul, iluminând un corp masiv de bărbat ce zăcea pe paie. Maximus se încruntă și se duse mai aproape de el.

– Mai e în viață?

– Era când au adus mâncarea celorlalți, ridică Sully din umeri. Sigur, el nu a mâncat-o, căci era adormit.

„Mai degrabă inconștient decât adormit", se gândi Maximus sumbru. Se lăsă într-un genunchi lângă bărbat, pe paiele murdare. Vicontele Kilbourne nu semăna deloc cu sora lui. Ea era zveltă, iar el era uriaș – umeri lați, mâini masive, picioare lungi. Nu prea reușea să-și dea seama dacă era un bărbat chipeș: fața îi era tumefiată și mânjită de sânge uscat, avea ambii ochi învinețiți, buza de jos spartă și umflată cât o prună. De aproape, Maximus putea auzi respirația șuierătoare a bărbatului care se lupta să respire.

Kilbourne era pe moarte. Oare ar supraviețui dacă era mutat de aici? Arăta de parcă nici nu primise vreo îngrijire, nici măcar sângele de pe față nu îi fusese șters. Maximus își strânse buzele, încruntat.

– Ai cheile de la lanțurile lui?

– Probabil că sunt atârnate la ușă.

Sully dădu să se intoarcă, dar Maximus îl înșfăcă. Paznicul începu să tremure.

– Te întorci într-un minut, altfel vin și te găsesc. Ai înțeles?

Sully aprobă frenetic. Maximus îi dădu drumul. Sully se întoarse în mai puțin de un minut cu un cerc de fier pe care se aflau cheile.

– Ar trebui să fie una dintre...

– Ce faceți aici?

Maximus se răsuci la auzul vocii, cu ambele săbii trase din teacă. Sully chițăi și încremeni locului, cu mâinile pe inelul de chei, pe care îl ținea dinaintea lui ca pe un scut. Bărbatul care stătea la intrarea în celulă se opri făcând ochii mari, cu sabia lui Maximus la gât. Acesta recunoscu vocea ca fiind a lui Ridley. Era un vlăjgan, aproape la fel de mare ca și cel întins la picioarele lui, și avea aerul unui ciomăgar.

– Sully, scoate-i lanțurile, porunci Maximus, atent să nu-l scape din ochi pe Ridley. Auzi sunetul lanțurilor căzând pe jos. Tu, îi făcu Maximus semn lui Ridley cu sabia, ia-l de picioare.

– Ce vrei cu el? întrebă Ridley pe un ton posomorât, dar se aplecă să îl apuce pe Kilbourne de picioare. Oricum este aproape mort.

– Dă-mi felinarul și apucă-l de umeri, îi zise Maximus lui Sully, ignorându-l pe Ridley.

Primul paznic părea nesigur, însă îi cedă destul de iute felinarul. Cu gemete și înjurături, cei doi bărbați ridicară trupul inert al lui Kilbourne.

– Ăsta cântărește o tonă, bombăni Ridley și scuipă pe paie.

– Mai puțină vorbărie, zise Maximus încetișor. Dacă mai apare un paznic, atunci de tine n-o să mai am nevoie, nu-i așa?

Asta îi închise gura celui de-al doilea paznic. Se îndreptară spre ieșire și coborâră, destul de anevoie, scările.

Maximus era atent ca ei să nu-i dea drumul lui Kilbourne, dar în rest nu ajută, preferând să aibă mâinile libere în caz că mai apăreau alți paznici.

– Aș fi terminat treaba dacă știam că vii după el, bombăni Ridley când ajunseră în sfârșit la parter.

Maximus își întoarse încet capul.

– Tu ai făcut asta?

– Da, replică Ridley satisfăcut. Tot timpul avea ceva de zis, fiul ăsta de cățea. A meritat-o din plin.

Maximus se uită la Kilbourne, care era aproape mort, cu chipul de nerecunoscut și se gândi: „Nimeni nu merită așa ceva".

– Mă și mir că a supraviețuit primei nopți, zise Ridley gânditor, având impresia că acum aproape se împrieteniseră.

– Serios? întrebă Maximus pe un ton lipsit de inflexiuni.

Se uită la șirul de celule pe lângă care treceau pe coridorul lat, perfect pentru vizionarea și studierea deținuților și dintr-odată își dădu seama de ce îi amintea locul acesta: de Menajeria Turnului. Oamenii din acest loc erau folosiți pentru distracția altora, la fel ca animalele exotice ale menajeriei... doar că animalele erau ținute în condiții mai bune.

– I-am arătat noi lui, zise Ridley cu o voce care îl făcu pe Maximus să înțepenească. Și dacă nu ar fi leșinat așa de repede, i-am mai fi arătat noi și altceva, dacă știi ce vreau să spun.

– O, cred că știu, mârâi Maximus. Se aflau la capătul lungului coridor de la parter. Puneți-l jos lângă ușă.

Sully îl privi neliniștit, în vreme ce Ridley părea nedumerit.

– Aici? Cum o să-l scoți pe ușă?

– Nu-ți bate tu capul cu asta, zise Maximus cu blândețe și apoi îl izbi cu mânerul sabiei în tâmplă.

Ridley se prăbuși la podea. Sully ridicase deja mâinile.

– Vă rog, domnule!

– Ai participat și tu la asta?

– Nu!

Sully ar fi putut să-l mintă, dar Maximus nu avea inima să-l lovească oricum. Sângele de pe trupul lui Kilbourne îi făcea greață. Se aplecă, îl luă pe Kilbourne de brațul drept și îl urcă pe umăr cu un mormăit. Bărbatul era greu, dar nu atât de greu cât ar fi trebuît să fie, la statura lui. Maximus îi simțea oasele încheieturii, puternice și tari. Fără îndoială că aici slăbise mult.

Gândul acesta îl dezgustă pe Maximus și mai tare.

– Deschide-mi ușa.

Sully se grăbi să facă așa cum i se poruncise.

– Spune-le lui Ridley și celorlalți paznici că o să mă întorc. Noaptea, când voi dormiți, când vă așteptați mai puțin. Și dacă mai găsesc deținuți tratați așa ca Lord Kilbourne, n-o să pun întrebări. O să aplic dreptatea cu vârful sabiei. Ai înțeles?

– Da, domnule.

Sully părea pur și simplu îngrozit. Maximus păși afară în noapte. Se îndreptă spre porți cu povara sa și se strecură printre ele. Afară se întindeau grădinile din Moorfields, iar un pic mai departe de porțile principale se afla o cotigă cu un cal.

– Dă-i drumul, zise Maximus și îl întinse pe Kilbourne pe cotigă și se urcă după el.

– Suntem urmăriți? întrebă Craven plesnind din hățuri.

– Nu. Cel puțin nu deocamdată, gâfâi Maximus, încercând să-și recapete răsuflarea și să se uite după urmăritori.

– Atunci a fost o misiune încununată de succes.

Maximus mormăi, uitându-se la nebun. Cel puțin încă mai respira. Ce naiba avea să facă cu un fugar din Bedlam? Maximus scutură din cap la acest gând și îi răspunse lui Craven.

– Doar dacă Kilbourne supraviețuiește.

Artemis se trezi când cineva bătu ușor la ușa ei. Clipi și se uită în jur, confuză la început, apoi își aminti că se afla în camera de oaspeți de la Pelham House.

Bătaia se auzi din nou. Ea se grăbi să iasă din așternuturile calde și se îmbrăcă într-un halat. Se uită la fereastră și constată că se lumina de ziuă. Deschise ușa și constată că era o slujnică, gata îmbrăcată pentru ziua care stătea să înceapă.

– Da?

– Mă iertați, coniță, dar e un mesager pentru dumneavoastră la ușa din spate. Zice că trebuie să vorbească cu dumneavoastră și cu nimeni altcineva.

„Apollo." Asta trebuia să fie. Tremurând, Artemis își găsi papucii și o urmă pe slujnică pe scări în jos, spre bucătării. Oare Maximus reușise să-i găsească fratele? Mai era în viață?

În bucătării începuseră deja pregătirile pentru ziua care urma. Bucătarii și servitoarele întindeau aluaturi, valeții cărau argintăria, o tânără avea grijă de focul din soba de gătit. În mijlocul bucătăriilor se afla o masă mare, centrul preparării mâncării, dar la un capăt ședea un flăcău cu o ceașcă de ceai și o farfurie cu pâine cu unt în fața sa. La apropierea ei se ridică, iar Artemis văzu că hainele îi erau încă prăfuite de pe drum.

– Domnișoară Greaves?

– Da?

El scotoci prin buzunarul hainei și scoase o scrisoare.

– Excelența Sa a spus să vă dau această scrisoare personal și numai dumneavoastră.

– Mulțumesc.

Artemis luă scrisoarea și se uită o clipă la sigiliul aplicat pe ea.

– Poftiți, coniță, zise flăcăul și îi întinse cuțitul lui de unt.

Avea un chip proaspăt, de la țară, deși probabil că venise de la Londra.

– Ca să rupeți sigiliul.

Ea îi zâmbî drept mulțumire, tremurat, și rupse în grabă sigiliul. Scrisoarea conținea doar o singură propoziție, dar care însemna enorm:

E în viață în casa mea.
M

Artemis răsuflă ușurată, dându-și seama abia acum că-și ținuse respirația.

„O, mulțumesc lui Dumnezeu. E în viață."

Trebuia să ajungă de îndată la el.

Se pregătea să plece din bucătărie, cu scrisoarea strânsă în pumn, dar își aminti brusc de mesager.

– Mă tem că am uitat să-mi aduc geanta, zise ea întorcându-se spre el, dar dacă aștepți aicî, sunt sigură că voi găsi un șiling pentru tine.

– Nu e nevoie, conîță, zâmbi băiatul prietenos. Excelența Sa este un stăpân generos. Zicea să nu care cumva să accept vreun bănuț de la dumneavoastră.

– O, exclamă Artemis. Faptul că Maximus se gândise să o scutească de rușinea de a nu avea banî să-î dea mesagerului îi încălzi sufletul. Ei bine, atunci nu-mî rămâne decât să-ți mulțumesc.

Flăcăul dădu vesel din cap și se întoarse la mîcul dejun. Iar Artemis se grăbi în sus pe scări. Cu o zi în urmă aproape reușise să o convingă pe Penelope că nu maî avea rost să rămână, dacă gazda lor fusese chemată de afaceri la Londra. Poate va reuși s-o convingă pe verișoara ei să se scoale azi ceva mai devreme.

Coridorul de sus era întunecat când ajunse la ușa camerei ei, dar putea auzi un valet grăbindu-se în altă direcție, ceva maî departe. Artemis deschise ușa și se duse la servantă să înceapă o toaletă rapîdă. Învățase demult să se îmbrace fără ajutor, căci tatăl ei nu reușea întotdeauna să țînă o slujnică. Așa că se îmbracă în obișnuîta ei rochîe maronîe și se așeză să-și strângă părul. Abia atuncî observă ceva straniu: peria ei de păr fusese așezată cu perii în jos.

Ea întotdeauna o lăsa cu perii în sus – spatele era din lemn obișnuit și perii erau partea cea mai delicată. Oare o mutase camerista?

Dar focul încă nu fusese făcut. Slujnica nu venise în dimineața asta în camera ei. Artemis trase sertarul de sus al comodei. Restrânsa ei colecție de ciorapi se afla înăuntru și totul părea în ordine. Dar sertarul următor...

Colțul uneia dintre cămășuțele ei era prins cu marginea afară din sertar. Ea nu putea fi sigură – poate că ea închisese în grabă sertarul – dar nu era îndoielnic. Cineva fusese în camera ei. Cineva îi căutase prin lucruri.

Artemis își aminti de pașii care se îndepărtau când ea se apropia de ușă. Oare Maximus dăduse ordin ca unul dintre valeți să-i cerceteze camera cât era ea la bucătărie să se întâlnească cu mesagerul? Părea să fie un lucru prea ciudat pentru el, iar ea nu se putea gândi la un motiv pentru care ar face-o. Poate ca să-și recupereze inelul fără să i-l ceară?

Ea scoase lanțul de sub șalul pe care și-l pusese pe umeri și examină din nou pandantivul și inelul. Sclipeau în tăcere în palma ei. Ea scutură din cap și le ascunse la loc sub rochie. Inelul îi aparținea lui Maximus, iar ea avea să i-l dea de îndată ce îl întâlnea la Londra. De îndată ce il vedea pe Apollo.

Restul toaletei ei nu dură decât câteva minute, apoi se grăbi spre camera lui Penelope. Desigur că verișoara ei era încă în pat, dar după o așteptare interminabilă de două ore, Penelope era în sfârșit gata să coboare la micul dejun.

– Nu știu de ce trebuie să coborâm atât de devreme, bombăni Penelope. La urma urmei, Wakefield a plecat la Londra și nu mai e nimeni care să mă vadă, nu-i așa?

– Cum rămâne cu Scarborough? întrebă Artemis fără să se gândească, apoi îi veni să geamă.

Ultimul lucru pe care și-l dorea era s-o încurajeze pe Penelope să rămână de dragul ducelui bătrâior.

– Scarborough e destul de șarmant, zise Penelope și chiar se îmbujoră în ciuda vorbelor nonșalante. Dar nu e așa de bogat ca Wakefield, și nici așa de puternic.

– E un duce, zise Artemis încetişor în timp ce intrau în încăperea lungă din spatele casei, unde se servea micul dejun. Plus că te place.

– O, chiar crezi?

Penelope se opri şi se uită la ea cu o expresie timidă.

– Desigur. Artemis aprobă din cap şi făcu semn spre locul unde se afla ducele bătrâior. Uită-te numai la expresia lui.

Scarborough zâmbea cu toată faţa, încât Artemis se temu să nu rămână aşa. Era ciudat, într-adevăr, dar ducele chiar părea să o placă pe verişoara ei – nu doar pentru frumuseţea şi tinereţea ei, ci pentru ea însăşi.

– Dar e aşa de bătrân, zise Penelope, coborându-şi măcar de data asta vocea.

O cută mică îi brăzda fruntea, de parcă ar fi fost cu adevărat necăjită.

– Chiar contează asta? întrebă Artemis blând. E genul de bărbat care îşi va copleşi soţia cu tot felul de cadouri scumpe. Se spune că prima sa soţia avea casete întregi pline de bijuterii. Gândeşte-te numai cât de drăguţ ar fi.

– Hmm, Penelope îşi muşcă buza, părând nehotărâtă. Oricum o să ne întoarcem la Londra.

Se apropiau de Scarborough în timp ce vorbeau, iar chipul lui căpătă o expresie de-a dreptul comică când îi auzi ultimele cuvinte.

– Să nu-mi spuneţi că mă abandonaţi, Lady Penelope.

Penelope îşi ţuguie buzele în timp ce se aşeza pe scaunul pe care i-l ţinea contele.

– Având în vedere că gazda noastră ne-a părăsit, cred că e ceea ce trebuie să facem.

– Ah, da. Scarborough se încruntă la friptura care se afla în farfuria din faţa lui. Wakefield a fugit ieri ca un iepure speriat. Nu am mai văzut aşa ceva. Sper, zise el jovial, uitându-se la Artemis, că nu s-a supărat din pricina tachinărilor dumneavoastră cu Fantoma din St. Giles, domnişoară Greaves.

– Nu cred că ducele se sperie prea uşor, replică Artemis.

Scarborough ridică din sprâncene şi îşi desfăcu larg braţele.

– Cu toate astea, Wakefield și-a părăsit casa de la țară.

Artemis simți cum pulsul i-o ia la goană. Ultimul lucru pe care îl voia era ca acum să se abată vreo bănuială asupra lui Maximus.

– Dar ducele a spus că are treburi urgente de rezolvat la Londra, zise Penelope, cu sprâncenele adunate într-o încruntare nedumerită. Nu văd ce legătură ar avea asta cu ceva spus de Artemis.

– Fără îndoială că aveți dreptate, se replie Scarborough imediat. Dar plecarea sa neașteptată o obligă pe sora lui mai tânără să călătorească singură la Londra.

– Dar cu siguranță domnișoara Picklewood o va însoți, nu-i așa? interveni Artemis.

– Nu, din câte înțeleg eu, îi răspunse Scarborough. Se pare că domnișoara Picklewood a primit de dimineață niște vești de la o prietenă din Bath, care s-a îmbolnăvit brusc. Ea a plecat deja să-i fie alături.

– Atunci Lady Phoebe va trebui să se mulțumească cu slujitoarea ei pentru călătoria spre Londra, zise Penelope prea puțin impresionată.

– O servitoare nu e deloc compania potrivită, mai ales pentru cineva în starea lui Lady Phoebe, medită Scarborough. După cum spuneam, e păcat că Wakefield a considerat că treburile lui sunt mai importante decât sora lui oarbă.

Artemis tresări la cuvintele aspre. Cu toate astea, insistența ducelui în legătură cu subiectul era în avantajul ei. De regulă, Penelope îi oferea o jumătate de zi liberă pe săptămână, când putea să facă ce voia. Chiar dacă Apollo era rănit grav, Artemis se îndoia foarte mult că Penelope i-ar permite să se ducă la casa din Londra a ducelui de Wakefield pentru mai mult de câteva ore. Dar dacă ajungea la concluzia că ideea era a ei... Artemis își drese glasul.

– Ducele ține foarte mult la Lady Phoebe.

– Așa e, așa e, interveni și ducele.

– De fapt, cred că ar fi foarte recunoscător dacă cineva s-ar oferi să călătorească împreună cu sora lui.

Penelope nu era chiar atât de neroadă. Înțelese imediat sugestia lui Artemis, o înțelese şi nu-i plăcu defel.

– O, nu cred că aş putea. Cu tine şi slujitoarele, şi tot bagajul meu, abia am avut loc în trăsură la sosire. Este pur şi simplu imposibil.

– Ce păcat, murmură Artemis. Desigur, Phoebe ar putea lua trăsura ei şi ai putea să călătoreşti doar tu cu ea.

Penelope era îngrozită.

– ... sau aş putea să merg eu.

– Tu? Penelope îşi miji ochii, într-o expresie studiată. Dar tu eşti însoțitoarea mea.

– Da, ai dreptate, renunță Artemis, aparent modestă. Un astfel de gest extravagant de bunăvoință ar fi exagerat.

Penelope se încruntă.

– Chiar crezi că Wakefield ar crede că sunt extravagant de generoasă?

– O, da, zise Artemis cu ochii mari şi un ton sincer. Pentru că vei fi. Şi dacă mă împrumuți pentru perioada cât este plecată domnişoara Picklewood, ei bine, Wakefield nu va mai şti cum să-ți mulțumească.

– O, exclamă Penelope, trăgând aer în piept, ce idee bună!

– Sunteți milostenia intruchipată, milady, anunță Scarborough aplecându-se peste mâna lui Penelope, şi îi făcu cu ochiul lui Artemis.

Capitolul 10

La cuvintele țăranului, unul dintre oamenii lui Herla sări de pe cal, dar în momentul în care picioarele lui atinseră pământul, bărbatul se transformă în țărână. Regele Herla privi uimit şi îşi aminti de avertismentul regelui piticilor: nici unul dintre ei nu putea să descalece înaintea micului câine alb, altminteri se transformau în țărână. Scoase un urlet groaznic când îşi dădu seama, iar când făcu asta, şi el, şi oamenii lui luară

înfățișări spectrale. Apoi el își îmboldi calul și făcu singurul lucru care-i mai rămăsese de făcut: porni la vânătoare.

Astfel, regele Herla și suita lui fură condamnați să călărească sub clar de lună, fără să aparțină cu adevărat nici uneia dintre lumi...

din *Legenda regelui Herla*

– Se va trezi? întrebă Maximus în timp ce se uita la nebun, mai târziu în aceeași dimineață.

Vicontele Kilbourne era ascuns în pivnița de sub Wakefield House, fiind adus acolo prin tunelul secret. Maximus și Craven aranjaseră un pat aproape de un vas cu cărbuni încinși, ca să îi țină de cald. Craven îl privi încruntat pe pacientul nemișcat.

– Nu e sigur, Excelența Voastră. Poate dacă l-am duce într-un loc mai salubru, la suprafață....

– Știi că nu putem risca să fie descoperit, zise Maximus și scutură din cap nerăbdător.

Craven incuviință.

– Se zvonește prin oraș că guvernatorii de la Bedlam au trimis deja soldați în căutarea Fantomei. Se pare că evadarea unuia dintre pacienți este un fapt destul de stânjenitor.

– Ar trebui să le fie rușine pentru tot ce înseamnă locul acela, bombăni Maximus.

– Într-adevăr, Excelența Voastră, răspunse Craven. Dar tot mă tem pentru pacientul nostru. Fumul toxic de la vasul cu jăratic, ca să nu mai vorbesc de umezeala din pivniță...

– Da, nu sunt cele mai bune condiții pentru un bolnav, interveni Maximus, dar să fie descoperit și dus înapoi la Bedlam ar fi și mai rău. N-ar mai rezista încă unei bătăi.

– După cum spuneți, Excelența Voastră, asta e tot ce putem face, dar tot nu-mi place prea mult. Dacă am putea aduce un doctor priceput în arta vindecării...

– Se aplică aceeași obiecție.

Maximus se plimbă nerăbdător prin fața peretelui opus al pivniței. La naiba, el avea nevoie de Kilbourne de dragul lui Artemis.

Își aminti de chipul ei strălucitor, recunoscător, și nu se putu abține să nu se gândească că nu ar fi la fel de recunoscătoare acum, dacă ar vedea în ce stare era fratele ei.

– În afară de asta, continuă Maximus, întorcându-se lângă Craven, tu ești la fel de bun, ba chiar mai bun decât un doctor cu studii. Cel puțin nu ai o pasiune pentru cine știe ce poțiuni miraculoase.

– Hmm, murmură Craven. Sigur că sunt încântat de încrederea pe care o aveți în mine, dar trebuie să subliniez că arta mea a constat în a vă îngriji rănile superficiale și vânătăile. Nu am avut niciodată de-a face cu un pacient cu răni la cap și coaste rupte.

– Chiar și așa, eu tot am încredere în tine.

Chipul lui Craven se goli de orice expresie.

– Mulțumesc, Excelența Voastră.

– Haide să nu devenim sentimentali, Craven, zise Maximus uitându-se la el.

Pe chipul împietrit al lui Craven se observă o tresărire.

– Niciodată, Excelența Voastră.

Maximus oftă.

– Trebuie să-mi fac apariția sus, altminteri servitorii o să înceapă să se întrebe unde am dispărut. Vino de îndată, dacă își va recăpăta cunoștința.

– Desigur, Excelența Voastră. Craven ezită, studiind chipul bărbatului inconștient. Cred că va trebui să-i găsim vicontelui Kilbourne o altă ascunzătoare când se va trezi.

– Să nu-ți închipui că nu m-am gândit deja la asta, bombăni Maximus. Măcar dacă aș ști unde să-l ascund pentru mai mult timp.

Cu acest gând deprimant în minte, el se întoarse și urcă la etaj. Craven va sta să-l îngrijească pe Kilbourne în pivniță, iar Maximus va veni să verifice periodic, în funcție de cum îi va permite programul din timpul zilei. El spusese adevărul: nu avea cui altcuiva să-i încredințeze această sarcină în afară de Craven.

Când Maximus ajunse în holul de la etaj, calea îi fu ținută de Panders, valetul lui, care, din fericire, era prea bine educat ca să pună întrebări stânjenitoare. Panders era un bărbat impozant,

de vârstă mijlocie, cu o burtă rotundă, şi la care în mod normal nu găseai nici măcar un fir ciufulit in perucă, dar astăzi era atât de contrariat, încât avea o sprânceană ridicată.

– Îmi cer iertare, Excelență, dar în camera dumneavoastră de lucru se află un soldat care cere cu insistență să vă vorbească. L am informat că nu primiți oaspeți, dar individul nu poate fi convins să plece. Mă gândisem chiar să-i chem pe Bertie şi John, dar deşi aceştia sunt flăcăi zdraveni, soldatul este, în mod evident, înarmat, şi nu mi-aş dori să văd sânge pe covorul din biroul dumneavoastră.

La începutul discursului său, Maximus se alarmase, dar până apucă valetul să termine, începuse să-şi dea seama cine ar putea fi vizitatorul său.

– Foarte bine, i se adresă el prin urmare, cu calm şi aplomb, lui Panders. O să mă ocup chiar eu de el.

Camera sa de lucru se afla în partea din spate a casei – plasată în aşa fel încât să nu fie deranjat de gălăgia din stradă sau de numeroşii vizitatori de care Panders se ocupa de regulă într-un mod foarte conştiincios. Vizitatorul de astăzi, însă, era o cu totul altă problemă.

Căpitanul James Trevillion se întoarse când Maximus deschise uşa. Ofițerul de dragoni era înalt, cu un chip alungit care îi conferea un aer de austeritate, chiar dacă era de aceeaşi vârstă cu Maximus.

– Excelența Voastră.

Plecăciunea lui Trevillion fu atât de scurtă, încât altcineva în afară de Maximus ar fi putut-o considera o insultă. Din fericire, el se obişnuise demult cu lipsa de deferență a dragonului.

– Trevillion, murmură Maximus şi se aşează în spatele biroului său masiv. Cărui fapt datorez plăcerea vizitei dumitale? Abia ce ne am întâlnit acum două săptămâni. Cu siguranță în acest răstimp scurt nu ai reuşit să opreşti negoțul cu gin din Londra.

Dacă avea vreun resentiment la adresa lui Maximus pentru sarcasmul cu care i se adresase, căpitanul de dragoni îl ascundea bine.

– Nu, Excelența Voastră. Am veşti cu privire la Fantoma din St. Giles...

Maximus îl întrerupse pe ofițer, fluturând iritat din mână.

– Ți-am mai spus de multe ori că obsesia dumitale cu privire la Fantoma din St. Giles nu mă interesează. *Ginul* este răul din St. Giles, nu un nebun în straie de arlechin.

– Într-adevăr, Excelența Voastră, vă cunosc părerea cu privire la Fantomă, zise Trevillion reținut.

– Şi cu toate astea persişti în a o ignora.

– Fac ceea ce cred că e mai bine pentru misiunea mea, Excelența Voastră, iar între Fantomă şi individul ăsta nou, Scaraoțchi...

– *Cine?*

Maximus ştia că vocea îi era prea aspră, dar mai auzise numele ăsta şi înainte: aristocratul beat care fusese jefuit – el spusese că atacatorul său fusese Scaraoțchi.

– Scaraoțchi, replică Trevillion. Un tâlhar destul de feroce care îşi face veacul în St. Gîles. E mult mai nou decât Fantoma.

Maximus îşi încleştă maxilarul, uitându-se furios la bărbat. Cu peste doi ani în urmă, el avusese grijă ca Regimentul 4 Dragoni să fie echipat şi adus la Londra pentru a fi de ajutor în războiul ginului din Londra. Îl alesese personal pe Trevillion, pentru că avea nevoie de un bărbat inteligent şi curajos. Un bărbat în stare să ia decizii de unul singur. Un bărbat care să reziste în fața mitei şi a amenințărilor. Dar problema era că aceleaşi calități care îl făceau pe căpitanul de dragoni foarte bun în munca lui îl făceau şi al naibii de încăpățânat când vedea ceva ce el considera a fi o încălcare a legii pe teritoriul său. Trevillion fusese obsedat de Fantomă încă de la începutul misiunii sale. Lui Maximus nu-i scăpase ironia că dușmanul său se afla pe statul său de plată.

Trevillion se foi şi îşi împreună mâinile la spate.

– Poate că nu ați aflat, Excelența Voastră, dar Fantoma din St. Giles a intrat noaptea trecută în Bedlam şi a ajutat la evadarea unui nebun criminal.

A, Trevillion era, desigur, interesat de subiect. Maximus se lăsă pe spătarul scaunului şi îşi împreună degetele.

– Şi ce propui să fac eu în legătură cu asta?

Trevillion îl privi îndelung, cu un chip absolut impasibil.

– Nimic, Excelența Voastră. Este sarcina mea să prind și să întemnițez Fantoma din St. Giles, ca să nu mai facă și mai mult rău în St. Giles sau în restul Londrei.

– Iar acest ultim eveniment te va ajuta să-l capturezi?

– Desigur că nu, Excelența Voastră, zise căpitanul cu mare respect. Dar mi se pare interesant că un hoț la drumul mare care de regulă e văzut într-un singur loc, pare să se fi aventurat acum atât de departe, în est, spre Moorfields.

Maximus ridică din umeri, prefăcându-se plictisit.

– Din câte știu, Fantoma a fost văzută și lângă clădirea Operei din apropiere de Covent Garden. Asta nu e în St. Giles.

– Dar e destul de aproape de St. Giles, replică încetișor Trevillion. Moorfields e tocmai în partea cealaltă a Londrei. În afară de asta, acea Fantomă s-a retras acum doi ani.

Maximus încremeni.

– Poftim?

– Am făcut un studiu cu privire la Fantoma din St. Giles, Excelența Voastră, zise Trevillion cu calmul cuiva care anunța că s-ar putea să plouă. I-am studiat mișcările, acțiunile și la fel și nepotrivirile, și am ajuns la concluzia că sunt cel puțin trei bărbați care joacă rolul Fantomei din St. Giles.

– Cum...

Maximus clipi, dându-și seama că îndrăznețul căpitan de dragoni îl studia în tăcere. Bărbatul pe care îl căuta Trevillion – cel care i-ar fi putut da de gol secretul lui Maximus – zăcea patru etaje mai jos, sub ei, chiar în acest moment. Se adună și se încruntă.

– Ești sigur?

– Foarte sigur. Trevillion își strânse mâinile la spate. Una dintre Fantome e mult mai letală decât celelalte două. Poartă adesea o perucă cenușie sub pălăria cu boruri moi și are tendința de a nu ține seama de siguranța personală – mai mult decât celelalte două. Cred că s-a retras în această vară. Una dintre fantome nu a ucis niciodată, din câte știu eu. Părul său era mai întunecat, castaniu-închis și strâns la spate. Nu l-am mai văzut de doi ani. Probabil, având în vedere ocupația sa, e mort. Al treilea e foarte activ.

Poartă o perucă albă şi mânuieşte extraordinar de bine sabia. Eu îl consider a fi Fantoma originală, pentru că pe el l-am văzut primul – într-o noapte când a ars Căminul pentru Orfani şi Copii Abandonaţi, el a ajutat la prinderea femeii nebune cunoscute sub numele de Maica Panseluţă.

„Doamne sfinte!" Preţ de o clipă, Maximus nu fu în stare decât să se holbeze la căpitan. *El* fusese cel care o prinsese pe Maica Panseluţă. Din fericire, Trevillion nu păru să bage de seamă că rămăsese fără cuvinte.

– Teoria mea, continuă acesta, este că această Fantomă, cea originală, e cea care a intrat în Bedlam noaptea trecută. Nebunul pe care l-a eliberat trebuie să fie cineva foarte important pentru arlechin.

– Sau Fantoma e ea însăşi nebună, Maximus scoase la iveală un teanc de foi, pregătit să-l alunge pe Trevillion. Repet, nu văd de ce m-ar interesa pe mine subiectul.

– Nu vedeţi?

Maximus îi aruncă o privire aspră căpitanului de dragoni.

– Explică-mi.

Fu rândul lui Trevillion să ridice din umeri.

– Nu vreau să vă aduc vreo ofensă, Excelenţă. Nu am făcut decât să remarc faptul că Fantoma pare să aibă cam aceleaşi interese cu dumneavoastră. Patrulează prin St. Giles, deseori acostând hoţi, tâlhari şi pe cei angrenaţi în negoţul cu gin. Pare să aibă aceeaşi obsesie ca şi dumneavoastră cu privire la negoţul cu gin.

– Se zvoneşte şi că e un criminal şi un siluitor de femei, zise Maximus sec.

– Şi cu toate astea am interogat o femeie care susţine că Fantoma a scăpat-o de viol, zise căpitanul de dragoni.

– Unde vrei să ajungi, Trevillion?

– Nicăieri, Excelenţă, zise căpitanul calm. Încerc doar să vă ţin la curent cu intenţiile mele.

– Atunci consideră că ai dat un raport complet, zise Maximus şi începu să-şi răsfoiască hârtiile. Dacă asta e tot, mai am şi alte treburi de rezolvat.

Căpitanul de dragoni făcu o plecăciune și se îndreptă șchiopătând spre ușă, închizând-o încet în urma lui. Maximus lăsă pe dată hârtiile și se uită la ușă. Trevillion se apropia prea mult de adevăr pentru gustul său. Întrebările politicoase, dar țintite, observațiile inteligente, toate îl conduceau pe bărbat tot mai aproape de descoperirea secretului său. Desigur, presupunând că Trevillion nu aflase deja că Maximus era Fantoma.

Oftă iritat și alungă iute gândul, ca să se poată concentra pe document, căci nu mințise: chiar avea și alte treburi de rezolvat. Secretarul său îi lăsase mai multe scrisori pe care trebuia să le citească și să le semneze, în plus, mai trebuia să citească și să analizeze raportul cu privire la pământurile sale din Northumberland.

Toate aceste chestiuni îl ținură ocupat restul dimineții, înainte ca Philby, secretarul său, să sosească pentru consultații suplimentare. Maximus dădu poruncă să le fie adus prânzul în camera de lucru, astfel încât să poată continua munca cu hârțile întinse pe birou și pe jos. Pe la jumătatea după-amiezii, în ușa biroului se ivi Craven, care scutură scurt din cap înainte să dispară din nou. Maximus se întoarse la lucru, încercând să nu se gândească prea des la bărbatul care zăcea fără cunoștință în pivnița de dedesubt.

Cina fu luată tot pe fugă, căci Philby dăduse peste o chestîune complicată cu privire la moștenirea unei mici bucăți de teren, cu care n-ar fi meritat să se ostenească dacă nu i-ar fi oferit acces la o mină de cărbune.

Abia spre ora nouă seara ridică din nou privirea din hârtii și asta pentru că în holul de la intrare se auzea o gălăgie suficient de mare ca să răzbească până în spatele casei. Maximus se ridică și se întinse.

– Cred că asta a fost tot pentru astăzi, Philby.

Secretarul încuviință obosit și începu să strângă hârțile în vreme ce Maximus ieși din încăpere. O auzi pe Phoebe vorbind veselă înainte să dea colțul și să o vadă punându-i lui Panders în brațe pălăria, în vreme ce Belle, Starling și Percy se învârteau în jurul lor. Maximus se uită la câini și ridică din sprânceană. Aceștia rămâneau de regulă la Pelham.

– Sper că ați avut o călătorie bună, zise Maxîmus în timp ce Percy încerca să îl dărâme.

Phoebe se opri din gestul de a-și scoate mănușile, aruncându-se cu afecțiune în brațele lui.

– O, Maximus, a fost atât de distractiv să călătoresc cu Artemis!

El se uită peste umărul surorii sale și o văzu pe Artemis Greaves cu câinele Bon Bon în brațe, privindu-l cu mare seriozitate.

– Domnișoară Greaves, zise ducele de Wakefield, în timp ce Phoebe se desprindea din brațele sale. Ce surpriză!

Trecuse doar ceva mai mult de o zi de când îl văzuse ultima oară, și cu toate astea, resimți din plin șocul prezenței sale fizice. Era atât de impunător. Atât de plin de viață. Acest bărbat – *Maximus* – o apucase și o sărutase cu o pasiune atât de intensă, încât simțise că se îneacă, fără speranță, neruşinată și dorind mai mult. Acum stătea în fața ei, iar ea avea atât de multe întrebări să-i pună –, dar nu putea să rostească nici una.

– Excelență, murmură Artemis, și făcu o plecăciune cu Bon Bon zvârcolindu-se la ea în brațe. Sper că nu e o surpriză neplăcută.

Ea puse câinele bătrân pe jos, iar acesta alergă imediat spre Percy să se hârjonească cu el.

– Nu fi prostuță, Artemis, râse Phoebe. Iar tu, Maximus, încetează să mai fi așa de sever! O s-o sperii pe Artemis și nu permit așa ceva. Abia a venit să stea cu noi.

– Să stea?

Maximus ridică intimidant dintr-o sprânceană.

– *Da.* Phoebe o luă pe Artemis de braț. Lady Penelope a zis că, dacă verișoara Bathilda a fost nevoită să plece la prietena ei bolnavă, ea mi-o va împrumuta pe Artemis ca însoțitoare. Nu a fost foarte drăguț din partea ei?

– Ba chiar neobișnuit de drăguț, murmură Maximus aruncându-i lui Artemis o privire atentă. Și și-a trimis și cățelul?

– Eu sunt cea care are grijă de regulă de Bon Bon, zise Artemîs, netezindu-și fusta. Oare el voia ca ea să plece? Gândul o făcu

să simtă brusc o înțepătură în piept. M-am gândit că o schimbare de peisaj i-ar face bine, iar Penelope a fost de acord.

– Așa s-ar zice. El înclină din cap, fără ca pe chip să i se citească vreo expresie. Și cine a decis să aducă și ogarii, și pe Percy?

– Eu, desigur, zise Phoebe veselă. Cred că se simt părăsiți când îi lăsăm la Pelham.

– Mmm, murmură Maximus fără să se pronunțe.

– Am făcut tot felul de planuri pe drumul de întoarcere, continuă Phoebe să turuie. M-am gândit să mergem la Harte's Folly și apoi la cumpărături și la bâlci.

Maximus strânse din buze.

– O să vă însoțesc la primele două, dar ultima iese din discuție.

– O, dar...

– Phoebe!

Acel singur cuvânt păru să-i semnaleze fetei să renunțe. Zâmbetul ei luminos tremură un pic înainte să se adune și să continue:

– În fine, o să ne distrăm grozav cât va fi Artemis aici. Tocmai am trimis slujitoarea la etaj să-i pregătească dormitorul roz și am comandat ceaiul. Vrei să ni te alături?

Artemis se aștepta ca Maximus să refuze. În trăsură, Phoebe dăduse de înțeles că el își petrecea mult timp singur, chiar dacă locuiau în aceeași casă la Londra. Dar Maximus înclină din cap.

– Aș fi încântat.

Îi întinse brațul lui Artemis și ea își sprijini o mână pe mâneca lui.

– Unde e? șopti ea, profitând de faptul că Phoebe se întorsese să discute cu valetul.

– Mai târziu, scutură el din cap imediat.

Ea își mușcă buza. Drumul până la Londra fusese un chin, încercând să fie veselă și încântată pentru Phoebe, în tot acest timp îngrijorându-se pentru Apollo.

– Te rog!

– De îndată ce pot, zise el și o privi cu ochii lui căprui. Îți promit!

Era ilogic, dar cuvintele sale de încurajare o făcură să se simtă mai bine. Știa că dacă Apollo ar fi fost în stare gravă, el ar fi dus-o

imediat la el. Dar după cum se părea, trebuia să mai reziste şi la ceai şi prăjituri.

Maximus îi întinse celălalt braţ surorii lui şi le conduse pe nişte scări în spirală, cu balustradă aurită, fiind urmaţi de câinii încântaţi. La etaj, chiar în dreptul scărilor, se afla un salon mare. Uşile vopsite roz erau decorate cu basoreliefuri cu viţă-de-vie poleită. Salonul în sine avea un tavan uriaş, cu zei pictaţi în detaliu plutind pe nori agitaţi. Artemis îşi dădu capul pe spate, studiind scena.

– Educaţia lui Ahile, îi şopti Maximus în ureche.

Ei bine, asta explica prezenţa centaurului.

– Chiar trebuie să luăm ceaiul aici? bombăni Phoebe de partea cealaltă. Tot timpul mă simt de parcă aş fi pe scenă. Salonul albastru e mult mai confortabil.

Maximus ignoră văicăreala surorii sale.

– Ai grijă la masa de aici! Doamna Henrys a mutat-o cât am fost la ţară.

– Oh!

Phoebe ocoli cu grijă măsuţa joasă de marmură cu ajutorul său, după care se aşeză pe sofaua roz. Bon Bon sări lângă ea, cu gura căscată într-un rânjet larg, canin. Artemis se aşeză alături, iar ogarii i se tolăniră la picioare.

– Sper că treburile tale la Londra au fost foarte importante, zise Phoebe sever. Ai cam stricat petrecerea la Pelham când ai plecat aşa de brusc. Toţi îşi chemau trăsurile a doua zi de dimineaţă.

– Îmî pare rău că v-am necăjit, replică Maximus care părea mai degrabă plictisit decât spăşit când se sprijini de poliţa mare, din marmură neagră, a şemineului din faţa lor.

Phoebe îşi dădu ochii peste cap.

– Nu trebuie să îţi faci griji că m-ai necăjit pe mine. Lady Penelope a fost destul de supărată, nu-i aşa, Artemis?

– Da, a părut puţin, să zicem, cam deranjată, zise Artemis prevăzătoare.

– Serios?

Maximus se uită la ea cu nişte ochi în care se citea sarcasmul, dar şi intimitatea dintre ei doi.

– Ei bine, a fost așa până când ducele de Scarborough și-a asumat sarcina de a o consola, zise Phoebe. Ar trebui să fii atent cu el, frate dragă! Scarborough o să ți-o sufle de sub nas.

– O să mă îngrijorez atunci când venitul lui Scarborough o să mai crească cu încă vreo zece mii.

– O, Maximus! exclamă Phoebe cu o grimasă.

Slujnicele intrară tocmai atunci, așa că Phoebe se văzu nevoită să se abțină de la ce ar fi vrut să mai adauge. Artemis privi cum cești le și ceainicele fură așezate pe masa dintre ei, dimpreună cu prăjiturile și alte gustări mici și delicioase.

– Mai doriți și altceva? o întrebă slujnica-șefă pe Phoebe.

– Nu, mulțumesc, răspunse Phoebe, iar după ce femeile plecară, ea se întoarse spre Artemis. Vrei să fii drăguță să torni tu?

– Desigur.

Artemis se aplecă și începu să toarne ceaiul în cești.

– Știu că nu e treaba mea, Maximus, zise Phoebe încet în timp ce îi oferea lui Bon Bon niște prăjitură, dar nu mă pot abține să nu mă gândesc că meriți o soție mai bună decât cineva care îți cântărește valoarea în bani.

– Atunci să-mi iau o soție care nu pune preț pe bani – și mai ales pe banii *mei?* întrebă Maximus ușor amuzat, acceptând o ceașcă de ceai de la Artemis.

În mâinile lui, ceașca părea deosebit de fragilă.

– Mi-aș dori să-ți iei o soție care să te aprecieze *pe tine* în locul banilor tăi, replică Phoebe pe dată.

Maximus flutură nerăbdător din mână.

– Nu are importanță. Banii mei sunt ai ducatului, iar cât voi trăi, eu voi fi ducele. Să mă desparți de titlu ar fi ca și cum mi-ai scoate inima din piept. Suntem unul și același.

– Chiar credeți asta? întrebă Artemis aproape în șoaptă.

Atât Phoebe, cât și Maximus se uitară la ea, de parcă ar fi fost surprinși să-i audă glasul, dar Artemis se concentra doar asupra lui Maximus – el și ochii lui incomensurabil de adânci și de căprui.

– Da.

El răspunse fără ezitare – fără măcar să se oprească să se gândească la asta, după cum își putea ea da seama.

– Și dacă n-ați avea titlul? întrebă ea. Știa că nu ar fi trebuit să-i vorbească așa de față cu Phoebe – dezvăluia prea mult din relația lor ciudată –, dar simțea că trebuie să afle răspunsul. Cine ați fi atunci?

El strânse nerăbdător din buze.

– Din moment ce *dețin* titlul, nu contează.

– Faceți-mi pe plac.

– Nu știu, zise el încet, după ce mai înainte deschisese și închisese gura de câteva ori. Se uită supărat la ea. Întrebarea este ridicolă.

– Dar revelatoare, oricum, zise Phoebe, atât în privința întrebării, cât și a răspunsului.

– O să te cred pe cuvânt, zise Maximus și puse ceașca de ceai pe tavă. Dar am chestiuni mai importante de rezolvat. Dacă îmi permiți să o împrumut pe domnișoara Greaves, o să-i arăt casa și o s-o instruiesc cu privire la sarcinile ei de însoțitoare.

Phoebe părea uimită.

– Mă gândeam că vei face asta mâine-dimineață.

– Vei putea să-i arăți domnișoarei Greaves camerele și orice alte lucruri personale vrei să se rezolve mâine, dar eu am câteva instrucțiuni speciale să-i dau și pe care vreau să le discut astă-seară.

– Dar...

– Phoebe.

– O, foarte bine, zise fata bosumflându-se.

Buza de sus a lui Maximus tresări.

– Mulțumesc. El se uită cu severitate la câini. Voi toți o să stați aici.

La semnul său, Artemis se ridică și îi ură lui Phoebe noapte bună înainte să iasă din cameră. El urcă imediat scările la etajul trei.

– Chiar a fost necesar? întrebă încet Artemis, venind în urma lui.

– Vrei să-ți vezi fratele, nu? întrebă el retoric.

– Desigur, replică ea, dar nu trebuia să pară de parcă aș fi gardianul lui Phoebe, pentru care ai instrucțiuni speciale.

El se întoarse în capul scărilor atât de brusc, încât ea aproape că se lovi de el. Se opri la un centimetru distanță de el, conștientă de căldura pe care o emana, de furia lui care clocotea chiar la suprafață.

– Dar chiar am instrucțiuni speciale pentru tine, zise el extrem de răspicat. Sora mea este aproape oarbă. Și cum ai reușit să îți croiești drum aici ca însoțitoare a ei, poți la fel de bine să fii și asta. Mă aștept să o ții în siguranță. Să o oprești de la ieșiri prea periculoase, să te asiguri că nu face eforturi care-i depășesc posibilitățile, să ai grijă să fiți mereu însoțite măcar de un valet, preferabil de doi, oricând vă aventurați în afara casei.

Artemis își înclină capul și îl studie. Grija lui era reală, dar probabil că era sufocantă pentru Phoebe.

– O după-amiază la bâlci ți se pare foarte periculoasă?

– Pentru cineva ca ea, da, zise el. Ar putea foarte ușor să se piardă în mulțime, să fie impinsă sau înghesuită. Sunt hoți de buzunare, tâlhari și alții mai răi la bâlci. O lady bine educată nevăzătoare poate fi o țintă ușoară. Nu vreau să pățească ceva.

– Înțeleg.

– Oare? El nu se mișcă, dar statura lui era intimidantă. Sora mea îmi e foarte dragă. Voi face orice ca s-o feresc de rele.

– Chiar dacă măsurile pe care le iei ca să fie în siguranță se transformă într-o colivie? întrebă ea blând.

– Vorbești de parcă ar fi o tânără ca oricare alta, mârâi el. Dar nu e. E oarbă. Am dus-o la toți doctorii, la toții oamenii de știință, am aflat despre toți vindecătorii de aici sau de aiurea, n-au contat costurile sau osteneala. Am permis s-o chinuie cu tot felul de medicamente îngrozitoare, totul în speranța că o voi putea ajuta. Nimic nu a ajutat, și ea a orbit. Nu am putut să-i salvez vederea, dar al naibii să fiu dacă o să permit să o rănească cineva.

Artemis înghiți în sec, căci fervoarea lui era pe cât de incitantă, pe atât de înspăimântătoare.

– Înțeleg.

– Bine. El se întoarse şi o conduse pe hol. Acestea sunt încăperile surorii mele. El arătă spre o uşă de un verde pal. Iar aici este camera roz în care Phoebe vrea să stai.

Făcu semn spre uşa de alături, care era deschisă. O slujitoare se grăbi să iasă, oprindu-se doar ca să-i facă o reverenţă lui Maximus.

Artemis aruncă o privire înăuntru. Pereţii erau îmbrăcaţi într-o mătase roz-închis cu ape, de unde şi numele camerei. Un pat cu baldachin era flancat de două noptiere placate cu marmură galbenă, iar şemineul era îmbrăcat în marmură cu vinişoare roz.

– E încântătoare, zise Artemis cât se poate de sincer. Ea se uită peste umăr la duce. Camerele tale sunt tot aici pe coridor?

– Mai jos, încuviinţă el.

El o coti pe un culoar şi se îndreptă spre spatele casei.

– Aici e salonul albastru – cel pe care îi place lui Phoebe să-l folosească. Iar acestea sunt camerele mele.

Uşile către apartamentul lui erau vopsite în verde-închis cu înfloriturі negre.

– Haide.

El o conduse spre o uşă făcută să arate ca restul lambriurilor de pe perete. Coborâră o scară în spirală în întuneric, dar Artemis îl urmă fără frică.

Două etaje mai jos, după ce trecură de o uşă tăiată în piatră, el se opri în dreptul celei de-a doua uşi, uitându-se atent la ea.

– Nimeni nu trebuie să ştie că se află aici. A trebuit să-l scot de acolo cu forţa, îmbrăcat în Fantoma din St. Giles. Îl caută.

Ea aprobă din cap, simţind că i se pune un nod în gât. Patru ani. Patru ani în care fusese închis la Bedlam.

Maximus descuie uşa şi o deschise, dezvăluind o încăpere subterană lungă şi joasă.

– Excelenţă.

Era servitorul pe care Artemis îl observase la concursul de tras cu arcul al doamnelor. Se ridicase de pe un scaun aflat lângă pat. Iar pe pat...

Ea alergă într-acolo, ignorând orice altceva. Apollo era întins, iar chipul lui drag, tumefiat şi aproape de nerecunoscut din

pricina vânătăilor. Iar restul de piele rămasă intactă era deosebit de palidă. Căzu în genunchi lângă el, intinzând o mână tremurătoare pentru a-i îndepărta părul nepieptănat de pe frunte.

– Craven, vorbi Maximus în spatele ei. Aceasta este Artemis Greaves, sora pacientului nostru.

– Doamnă, zise servitorul.

– Ați chemat un doctor? întrebă ea fără să-și ea ochii de pe chipul lui Apollo.

Își trecu mâna peste obrazul lui nebărbierit și spre gât, căutând. Da. Era. Pulsul. Sângele încă îi mai circula prin vene.

– Nu, răspunse Maximus.

– De ce nu? se interesă ea întorcându-se și scrutându-l cu privirea.

– Ți-am spus asta, răspunse el răbdător, cu o voce calmă. Nimeni nu trebuie să știe.

Ea îi susținu privirea preț de o clipă, înainte să se întoarcă la Apollo. Avea dreptate. Sigur că avea dreptate. Nu puteau risca să fie descoperit și poate obligat să se întoarcă la Bedlam. Dar, cu toate astea, să-l vadă așa și să nu-i poată oferi îngrijire era un chin. Craven își drese glasul.

– Eu am avut grijă de Lord Kilbourne, domnișoară. Nici un doctor nu ar avea ce să facă mai mult.

– Mulțumesc, îi răspunse ea uitându-se iute la el.

Voia să mai spună ceva, însă simți iar nodul în gât. Simțea că o ustură ochii.

– Să nu plângi, mândră Diana, murmură Maximus. Luna nu îți îngăduie.

– Nu, fu ea de acord și își șterse obrajii cu îndârjire. Încă nu e nevoie de lacrimi.

Preț de o clipă i se păru că simte o mână pe umăr.

– Poți să stai aici cu el o vreme. Craven are oricum nevoie de odihnă.

Ea aprobă din cap fără să se întoarcă. Nu îndrăznea. Se auzi-ră pașii bărbaților care plecau și ușa închizându-se în urma lor. Flăcările lumânărilor pâlpâiră, apoi rămaseră nemișcate din nou. Nemișcate, asemenea fratelui ei.

Îşi puse capul pe braţul lui, amintindu-şi. Erau copii într-o familie distrusă de nebunie şi de aristocraţie scăpătată, lăsaţi în voia lor de părinţi care aveau alte griji. Ea îşi aduse aminte cum se plimba cu el prin păduri, privindu-l cum prindea broaşte în iarba înaltă de lângă iaz. Ea căuta cuiburi de păsări în stufăriş în timp ce el se lupta cu dragoni cu crengi rupte din copaci. Ziua în care el fusese trimis la şcoală fusese cea mai tristă din tânăra ei viaţă. Ea fusese lăsată cu mama ei, o invalidă, şi tatăl care era plecat cu „afaceri" – de regulă condus de cine ştie ce idee nebunească prin care voia să se îmbogăţească rapid. Când Apollo se întorcea în vacanţe, ea era uşurată. Atât de uşurată! Nu plecase pentru totdeauna.

Artemis se uită cum îi urca şi îi cobora pieptul cu fiecare respiraţie şi îşi aminti, meditând. Toată viaţa îi fuseseră luate lucruri: Apollo, afecţiunea lui Thomas, mama şi tata, căminul ei, viitorul ei. Nimeni nu îi ceruse vreodată părerea, nu se interesase de ce voia sau de ce avea nevoie. Se luaseră hotărâri pentru ea sau în numele ei, dar ea nu avusese niciodată şansa de a face singură ceva. Ca o păpuşă pe un raft, ea fusese mutată de colo-colo, manevrată, dată la o parte. Doar că ea nu era o păpuşă.

Tot ce ar fi putut avea: un cămin, un soţ şi o familie a ei, totul dispăruse. Ea nu le va avea niciodată. Dar asta nu însemna că nu putea hotărî să aibă altceva. Că ea nu ar trebui să-şi trăiască viaţa cât de bine putea. Cât de bine voia. Putea fie să-şi petreacă restul vieţii fiind manevrată şi plângând în tăcere după ce pierduse, fie să-şi creeze o nouă viaţă. O nouă realitate.

Lumânările arseseră aproape de tot când Craven deschise din nou uşa încăperii.

– Domnişoară? E târziu. O să stau eu cu Lord Kilbourne ca să puteţi merge la culcare.

– Îţi mulţumesc. Ea se ridică, înţepenită de cât şezuse pe piatra rece şi se uită la bărbat. O să mă anunţi dacă intervine vreo schimbare?

– Da, aşa o să fac, răspunse el cu voce blândă.

Artemis îl atinse pe Apollo pe obraz şi apoi se întoarse să urce scările. Să scape de inerţie şi disperare.

Capitolul 11

Timp de o sută de ani și-a condus regele Herla vânătoarea sălbatică, și toți care aveau ghinionul de a-i zări pe vânătorii fantomatici în lumina lunii se închinau și murmurau o rugăciune, căci moartea urma adesea după o astfel de întâmplare. Într-o singură noapte din an, doar o singură noapte, regele Herla și oamenii săi își recăpătau trupurile omenești: în noaptea recoltei de toamnă, când era lună plină. În acea noapte, toți cei care puteau se ascundeau îngroziți, căci uneori regele Herla dădea peste muritori în vânătoarea sa sălbatică, condamnându-i pentru eternitate.

Într-o astfel de noapte, se întâmplă ca regele Herla să prindă un tânăr. Numele lui era Tam...

din *Legenda regelui Herla*

Maximus tocmai sigila o scrisoare în salonul lui când auzi ușa de la dormitor deschizându-se. Craven coborâse deja să aibă grijă de Kilbourne, iar ceilalți servitori aveau instrucțiuni stricte să nu-l deranjeze între zece seara și șase dimineața. Maximus se ridică și se duse să se uite în dormitor.

Artemis stătea lângă patul lui, studiindu-l cu ochii ei frumoși, cenușii. El simți că începea să se înfierbânte.

– Acestea sunt încăperile mele private, zise el îndreptându-se spre ea.

– Știu. Ea îl privea fără frică. Am venit să-ți înapoiez inelul.

Își dădu jos șalul de la gât și dezvălui gulerul pătrat al rochiei și lanțul care dispărea în despicătura dintre sâni. Ea vârî un deget acolo și scoase lanțul peste cap. El zări pe lanț și altceva, ceva verde, dar apoi ea dădu inelul jos, înainte să vâre lanțul în buzunar, și i-l întinse. El se apropie și îi luă inelul dintre degete. Era cald de cum stătuse lipit de corpul ei, de parcă ea ar fi trezit vechiul metal la viață. El îi susținu privirea și își puse inelul pe degetul mic

de la mâna stângă. O privea în ochi, iar ea păru să nu mai respire şi obrajii îi deveniră rozalii, dând iluzia de vulnerabilitate. Ceva din el îl îndemna să o apuce şi să guste frăgezimea pielii ei dulci. Înghiţi în sec.

– De ce eşti aici?

Ea ridică dintr-un umăr delicat.

– Ţi-am spus: să-ţi înapoiez inelul.

– Ai venit în camera unui burlac, in dormitorul lui, mult după lăsarea serii, de una singură, pentru a-i înapoia un obiect pe care i l-ai fi putut da la fel de bine şi mâine-dimineaţă, adăugă pe un ton ironic.

Voia s-o frângă brusc. Să o facă să simtă aceeaşi furie care pusese stăpânire pe el, din pricina situaţiei în care fuseseră puşi. Dacă nu ar fi fost povestea ei şi a lui, ar fi putut s-o curteze pe această femeie. Ba chiar să o ia de *soţie.*

– Nu-ţi pasă deloc de reputaţia ta?

Ea se apropie de el până când fu atât de aproape încât lui i se păru că respirau acelaşi aer in timp ce ea îşi dădea capul pe spate să se uite la el. Atunci el îşi dădu seama că ea nu era nici pe departe atât de calmă pe cât îşi închipuise.

– Nu, murmură ea cu o voce ca un cântec de sirenă, absolut deloc.

– Atunci al naibii să fiu dacă mie o să-mi pese, murmură el şi o sărută.

Iată. Iată-l din nou: acel vârtej care o absorbea, care îi mătura din cale toate dubiile, temerile şi tristeţile, toate gândurile. Lăsând în loc doar *senzaţii,* pure şi fierbinţi. El îi deschise gura cu o limbă fierbinte şi cuceritoare. Artemis se ridică pe vârfuri, încercând să ajungă mai aproape de el, îşi răsfiră degetele peste mătasea halatului său. Dacă ar fi putut, s-ar fi adăpostit chiar înăuntrul lui, să îşi facă culcuş în pieptul lui mare şi lat şi să nu mai iasă nîcicând de acolo.

Acest bărbat, îl voia pe *acest* bărbat, în ciuda afurisitului său de titlu, a banilor lui, a istoriei lui şi a miilor lui de obligaţii. Maximus,

doar Maximus. L-ar fi luat şi lipsit de toate dacă ar fi putut – şi ar fi fost fericită.

Pe bărbatul fără obligații şi-l dorea, dar cum el era însoțit de obligațiile sale, avea să-l ia împreună cu ele chiar şi cu forța. El se trase înapoi, gâfâind, şi se uită la ea furios.

– Să nu începi ceva ce ai intenția să opreşti.

Ea îl privi fățiş.

– Nu intenționez să mă opresc.

– Nu-ți pot oferi căsătorie, zise el mijindu-şi ochii.

Ştia asta. Niciodată nu se gândise că el ar fi putut – ar fi jurat dacă o întreba cineva cu un minut mai devreme –, dar îi simți cuvintele directe ca pe o săgeată înfiptă în inimă. Îi zâmbi.

– Ți-am cerut eu asta?

– Nu.

– Şi nici nu o s-o fac, promise ea.

El încă mai avea pe cap peruca albă, iar ea o smulse şi o aruncă într-o parte, fără să-i pese cât era de scumpă. Dedesubt, părul lui castaniu-închis era tuns scurt. Îşi trecu mâna prin el, bucurându-se de intimitate. Acesta era bărbatul de sub toate acele straturi exterioare. Acesta era bărbatul fără rang public.

Dintr-odată, ea simți nevoia să dea la o parte toate deghizările. Începu să-i desfacă frenetic nasturii halatului, în graba ei aproape rupând frumosul material din mătase.

– Calm, şopti el, prinzându-i mâinile. O privi şi, deşi vocea îi era blândă, chipul nu era aidoma. Ai experiență, Diana mea?

Ea se încruntă. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era ca el să o alunge din pricina unor scrupule ridicole. Pe de altă parte, nu mai voia să existe minciuni între ei.

– Nu.

Expresia lui nu se schimbă, poate cu excepția unei mici arcuiri satisfăcute a buzelor.

– Atunci, dacă nu te superi, o să o luăm încet, atât de dragul tău, cât şi pentru că intenționez să te savurez.

Chiar dacă ar fi vrut să protesteze, ea nu ar fi putut. El îi desfăcu mâinile şi se aplecă să o sărute din nou. Ea simți cum degetele lui mari o mângâiau încetişor în palmă, în timp ce buzele lui

le despărțeau pe ale ei. Sărutul se prelungi un răstimp dureros, de parcă ar fi avut tot timpul din lume.

El îi linse buza de sus, trăgându-se înapoi încetișor, tachinând-o, când ea i se deschise.

– Maximus, gemu ea.

– Răbdare, o certă el și își înclină capul înainte să o sărute din nou.

Ea încercă să-și smulgă mâinile dintr-ale lui, dar el o ținea prea strâns. Maximus râse și se lipi de ea, ținându-i în continuare mâinile depărtate. Ea era tulburată de atingerea lui în colțul gurii și apoi se trezi că se prăbușește pe spate.

Preț de o clipă spaima o făcu să înțepenească, apoi căzu pe salteaua moale, umplută cu puf. Privi în sus și îl văzu pe Maximus stând deasupra ei cu un zâmbet satisfăcut pe buze. El se aplecă și îi urmă conturul gâtului, cu o atingere delicată, aproape gâdilând-o în vreme ce degetele ajunseseră la locul unde corsetul îi apăsa pe sâni. Ea tremura.

– Să nu crezi că am uitat când ți-a alunecat șalul de pe rochie, murmură el. Ciudat, pentru că am văzut decolteuri neruşinate la fiecare bal la care am participat, și cu toate astea, nu mi-am putut alunga din minte gândul la sânii tăi.

Privirea lui o găsi pe a ei, întunecată și enigmatică.

– Sânii și alte părți ale tale. Poate că e doar faptul că de regulă te îmbraci atât de modest în public, încât dezvelirea e cu atât mai anticipată. Sau poate, continuă el aplecându-se să-i șoptească în ureche, ești doar tu. Numai tu.

Ea înghiți în sec în timp ce el îi gusta conturul urechii, oprindu-se să o tragă de lob cu dinții, înainte să coboare cu gura umedă pe gât și spre despicătura dintre sâni.

– N-am fost în viața mea atât de obsedat de o femeie, zise el în timp ce buzele lui fierbinți i se lipeau de piele la fiecare cuvânt. Mă intreb dacă nu cumva m-ai vrăjit, Diana?

Limba lui pătrunse cercetătoare între sâni, iar ea trase brusc aer în piept. În sfârșit îi dăduse drumul la mâini și ea le duse pe amândouă spre capul lui, trăgându-l spre ea, în timp ce el îi dezmierda pieptul încă încorsetat în haine. Cu siguranță, dacă

cineva era vrăjit, atunci ea era aceea. În câteva minute, ea avea să renunțe la orice speranță de căsătorie. La viitorul care, inainte de arestarea lui Apollo, considerase că i se cuvine. Nu simți decât încântare la acest gând. Să trăiască în sfârșit. Să ia hățurile vieții ei în mână, oricât de șchioapă ar fi fost ea. Asta era ceea ce-și dorea. Dacă era vrăjită, atunci își dorea ca vraja să dureze la nesfârșit. Artemis clipi și văzu că Maximus o privea.

– Te-ai răzgândit cumva?

– Ba dimpotrivă.

Îl trase spre ea și, de data asta, ea îl sărută pe el. Sălbatic, ba chiar cu pricepere.

– Întoarce-te atunci, zeița mea a lunii, murmură el lângă buzele ei. Lasă-mă să te eliberez de această povară pământească.

Ea se întoarse pe burtă și simți cum el trăgea de șnururi ca să-i desfacă corsetul, să-i desfacă fustele și jupele. Avea dreptate, cu fiecare strat de pânză îndepărtat de pe ea, simțea că e mai ușoară. Și mai liberă.

El o întoarse cu blândețe pe spate și îi trase corsetul peste cap, apoi îi scoase acele din păr, punându-le pe fiecare cu grijă în buzunarul de la halat, până când părul ei se descolăci intr-o singură buclă, mare și grea.

– Artemis, șoptî el în timp ce îi trăgea părul peste sâni, zeița vânătorii, a lunii și a nașterilor. Buzele lui se arcuiră ușor. Niciodată n-am înțeles ultima parte, din moment ce este o zeiță-fecioară.

– Ai uitat de sălbăticiuni, șopti ea drept răspuns. Ea protejează toate animalele și locurile unde trăiesc ele, iar bănuiesc că nașterile sunt, la bază, cel mai apropiat moment când o femeie se apropie de starea de sălbăticiune, nu-i așa?

El se trase înapoi și îi studie chipul, apoi zâmbi iute și trecător.

– Ador felul cum îți funcționează mintea.

Cuvântul „ador" îi făcu inima să tresalte cu naivitate, chiar dacă știa că astfel de declarații însemnau foarte puțin în dormitor. Avea să se mulțumească cu ceea ce *putea* avea, nu cu ceea ce-și dorea. Ea îl cuprinse cu brațele pe după gât.

– Încă mai ești îmbrăcat in halat.

– Mmm, mormăi el, dar atenția îi era îndreptată din nou spre sânii ei.

Cămășuța ei era veche și purtată și nu se îndoia că sânii i se vedeau foarte bine prin materialul subțire. El își trecu mâna peste unul din sâni, întinzând materialul.

– Tu ai făcut asta?

El atinse un petic pătrat, aplicat cu grijă pe o gaură din țesătura de in. Exact peste sfârcul stâng.

– Da, zise ea. Cine altcineva?

– O femeie practică.

El își puse gura peste sfârcul ei. Ea se arcui spre căldura lui, încleștându-și degetele în părul lui.

– O femeie fără alte opțiuni.

El ridică dintr-odată privirea, cu o expresie sumbră.

– Ai venit la mine din lipsă de alte opțiuni?

– Nu. Ea se încruntă pentru că îi displăcea absența bruscă a buzelor lui. Am venit la tine pentru că așa am vrut. Se arcui spre el, trecându-și dinții peste bărbia lui, înainte să se lase la loc pe spate. Am venit din proprie voință. Am dreptul să fac așa cum îmi doresc.

El dădu încetișor din cap.

– Așa este.

Apoi își puse ambele mâini pe cămașa ei și o rupse de sus până jos. Ea rămase goală în fața lui, de la sfârcuri până la locul dintre picioarele ei. Ar fi trebuit să se simtă rușinată. Stingherită și confuză. În schimb, se simțea minunat de liberă. Își intinse brațele deasupra capului, își arcui spatele și se uită la el printre gene.

– Vrei să-ți dai jos halatul acum?

El își mări ochii, privirea lui arzând-o ca focul pe pielea goală în timp ce el îi privea picioarele.

– Da, cred că o s-o fac.

El se îndreptă de spate și ea privi cum își desfăcea nepăsător nasturii din față. Dedesubt nu purta decât o cămașă și pantaloni. Se dezbrăcă de cămașă cu ușurință, mușchii umerilor mișcându-se și relaxându-se odată cu el.

Ea își ținu răsuflarea când el își dezveli bustul. Nu văzuse prea des un piept de bărbat dezgolit – poate la țară o dată sau de două ori când era mică, o dată pe un soldat beat pe străzile din Londra, și, desigur, pieptul de marmură al statuilor –, dar bănuia că nu mulți dintre aristocrații de sex masculin aveau trupuri atât de musculoase. Brusc își reaminti că acest bărbat nu era doar ducele de Wakefield, ci și Fantoma din St. Giles. Ce eforturi contribuiseră la formarea unor umeri atât de masivi, a unor bicepși umflați și a unui piept atât de puternic? Corpul acesta fusese antrenat pentru luptă. Acesta era trupul unui războinic periculos.

El își îngustă privirea de parcă i-ar fi ghicit gândurile, iar apoi scăpă repede de pantaloni și se vârî în pat.

– Acum suntem amândoi așa cum ne-a lăsat Dumnezeu, zise ea când el se așeză din nou deasupra ei.

El își arcui o sprânceană.

– Să înțeleg că mă preferi așa?

– Întotdeauna, zise ea. Nu mai e nimic între noi acum – nici trecutul tău, nici al meu. Rangul și titlul tău nu au nici o însemnătate aici.

El se aplecă ușor să-i sărute vârful sânului, făcând-o să se zvârcolească.

– Cele mai multe doamne îmi preferă rafinamentul ducal, zic eu.

– Eu nu sunt asemenea celor mai multe dintre doamne, replică ea severă.

– Asta e adevărat. Nu ești asemenea nici unei alte femei pe care o cunosc, șopti el gustând un sfârc.

Ea simți cum e cuprinsă de fierbințeală și gemu. Simțea limba lui pe sânul sensibil, perii de pe pieptul lui o gâdilau pe burtă și, dintr-odată, simți ceva dur aproape de vintre. Rămase fără suflare. Nu-i era rușine de goliciunea ei sau a lui, dar asta nu însemna că nu era puțin neliniștită cu privire la ce va urma. Nu avea deloc experiență. În vreme ce fetele de vârsta ei se căsătoreau și descopereau bucuriile maternității, ea cataloga ațele pentru brodat ale lui Penelope.

Dar voia asta, îl voia *pe el*. Îşi trecu degetele prin părul lui tuns, fascinată de perii scurţi. El avea pe margine câteva fire cărunte, ceea ce îl făcea să pară pe cât de impunător, pe atât de uman. Mâinile ei trecură spre umeriî lui laţi, iar căldura acestora, puterea lor uriaşă o făcură să-şi muşte buza cu anticipaţie. El era atât de plin de viaţă. Şi în curând avea să fie amantul ei.

El trecu brusc la celălalt sân, sugând cu putere chiar când degetele îi dezmierdau celălalt sfârc umed. Dubla plăcere îi provoca nelinişte. Se agăţă cu braţele de el, dorindu-şi mai mult.

El se ridică puţin s-o privească.

– Eşti bine?

– Da?

Ea se încruntă şi îşi muşcă buza, dând din cap pe pernă.

Buzele lui tremurară uşor, dar nu părea amuzat. Avea obrajii îmbujoraţi, iar ridurile de la colţurile gurii se adânciră. Ea simţea acea parte a lui apăsată de piciorul ei. Părea să pulseze lângă ea, cerând un sacrificiu. El o mângâie, calmând-o de parcă ar fi fost o iapă nărăvaşă. Ea se încruntă la el, ceea ce îl făcu să o sărute, iute şi fierbinte pe gură.

– Răbdare.

– Nu vreau să mai am răbdare. Ea se uită la el sfidătoare. Voia să afle ce urma să se petreacă. Ce avea să se întâmple şi ce va simţi, şi dacă se va simţi o altă femeie după aceea.

El îi zâmbi exact când degetele îi ajunseră la cârlionţii dintre coapse. Ea simţi cum o desface, cu grijă, uşor, şi rămase nemişcată, aşteptând următoarea mişcare. Un deget se plimbă spre adâncitura ei, iar el ridică privirea spre ea, zâmbind.

– Eşti umedă.

Ea se încruntă pentru că nu-i plăcea să nu ştie dacă asta era bine sau rău. El se aplecă şi îşî atinse buzele de ale ei, mârâind atât de profund, încât cuvintele erau aproape ininteligibile.

– Umedă pentru mine.

Atunci era bine. El îşi strecură degetul mare între pliurile ei şi găsi mugurele de deasupra, apăsându-l în timp ce îi studia chipul. Ea se arcui involuntar, senzaţia străbătând-o din cap până-n picioare. El îşi încleştă maxilarul, cu chipul sever şi nemilos, şi apăsă

din nou, degetul lui găsind intrarea și alunecând înăuntru. Ea își mușcă buza, uitându-se la el, refuzând să întrerupă contactul vizual, dorindu-și ca el să continue.

– Doamne, șopti el.

Nările i se dilatară deodată și parcă împotriva voinței lui, o sărută. Ea se deschise înfometată sub el, încercând să-și ridice atât capul, cât și șoldurile. Dar el o ținu strâns, provocându-i plăcere cu degetele, tachinând-o cu limba. Ea se desprinse de gura lui, gâfâind.

– Mai repede.

– Așa? întrebă el, în timp ce își mișca degetul mare.

– Da. Ea închise ochii și cuvintele se pierdură în timp ce ea simțea o căldură plăcută. Da, o, da.

Degetele lui o explorau îndeaproape, fiecare atingere intensificându-i pasiunea în vreme ce el o săruta cu o conștiinciozitate relaxată. Ea simți cum se adună ceva în ea, ca apa înainte să fiarbă. Închise ochii, pierdută în senzații, simțindu-se desfrânată. Simțindu-se liberă.

El întrerupse sărutul și îi apucă sfârcul cu buzele, în timp ce rotațiile degetului înăuntrul ei se accelerau, iar ea simți că se declanșa ceva înăuntrul ei. Tremură, arcuindu-se spre gura lui, spre mâna lui, în timp ce valuri de fericire fierbinte o cotropeau din cap până-n picioare. Parcă descoperise o lume nouă. Deschise ochii să-l vadă cum îi gusta delicat sfârcul în timp ce o studia.

– Ți-a plăcut asta?

Ea dădu din cap, rămasă fără grai de plăcere. El închise dintr-odată ochii, șoldurile sale lovindu-se de ale ei parcă involuntar și el se frecă de ea.

– Doamne, nu mai pot să aștept.

Se mișcă și, dintr-odată, membrul său gros se afla între pliurile ei sensibile, alunecând plăcut și făcând-o să geamă.

– Doar...

El mormăi și o apucă de genunchi, trăgându-i picioarele spre șoldurile lui, creând un spațiu mai larg între coapsele ei. Era fierbinte și greu deasupra ei, afundând-o în saltea. El se propti într-un braț și vârî cealaltă mână între trupurile lor. Ea îi simți

degetele pe burtă și apoi apăsarea a ceva mare la intrarea ei. Își ținu răsuflarea. El deschise ochii să se uite la ea.

– Să fii curajoasă!

Ea ridică dintr-o sprânceană, așteptând.

El zâmbi larg. Simți o pișcătură și o presiune crescândă. Se încordă. Durea. El era atât de mare, iar ea se simțea dintr-odată mică și fragilă. Oare chiar așa trebuia să se întâmple?

El se aplecă și îi atinse nasul cu buzele.

– Dulce Diana.

Apoi împinse cu putere. Ea trase aer în piept. Ardea, dar nu conta. Ea era Artemis și putea să suporte durerea. Cel mai important era că el făcea parte din ea acum, era în ea. Această intimitate, această apropiere de el era ceva de care avea să-și amintească pentru totdeauna. Toată viața ei părea să se învârtă în jurul acestui punct, aici și acum. Rămase nemișcată, dar nu se putu abține să nu-și treacă mâinile peste spatele lui. Era atât de puternic în acest moment, era numai al ei, indiferent de durere.

Apoi, privind-o în continuare, el se mișcă, retrăgându-se și implântându-se din nou în ea. Mișcarea lui trezi o scânteie în ea. Nu focul de dinainte, dar ceva cald și aproape dulce. Îi prinse fața în mâini și își depărtă și mai mult picioarele. El gemu, de parcă ar fi avut dureri.

– Încolăcește-ți picioarele în jurul meu, Diana.

Ea îl ascultă, iar schimbarea poziției îl făcu să alunece mai adânc în ea. Ea îi mângâie pomeții înalți, plăcându-i liniile din jurul sprâncenelor lui, sudoarea care se adunase la rădăcina părului. El se mișca mai repede acum, lovindu-și corpul de al el, fiecare mișcare fiind puternică și fermă.

– Diana, șopti el. Diana mea.

Ea îi atinse colțul buzelor, iar el deschise gura și îi prinse degetul, mușcându-l tandru. Ea îi simți abdomenul frecându-se de al ei, alunecarea umedă a cărnii tari în ea, obrazul lui atingându-i sfârcurile, și îi plăcu. Nu mai simțea durere, ci doar un sentiment de apropiere. De apropiere animalică. Poate că se înșelase, poate că acesta era momentul în care o femeie era cel mai aproape de starea unei sălbăticiuni: când era lipsită de restricții sau gânduri,

fără societatea care să-i spună ce trebuie să facă și ce nu. Liberă de civilizație. Erau conectați printr-un act primitiv.

El se cutremură, ca un cal aflat pe punctul de a se prăbuși, își dădu capul pe spate, dezvăluindu-și mușchii gâtului, iar ea îi privi chipul când el se mai implântă o dată in ea, rămânând adânc înăuntru în timp ce ea simțea revărsarea fierbinte a seminței lui.

Orice altceva avea să urmeze mâine și pentru restul vieții ei, va avea acest moment: acest răgaz în timp când era intim și strâns legată de Maximus. Maximus-bărbatul.

Când se trezi pentru prima oară, Apollo crezu că murise. Doar pentru o clipă.

Îi era cald. Brațele, fața și întregul trup păreau să-l doară, dar minunea căldurii și, dacă stătea să se gândească, a unui material moale de sub el, îl făcu să se gândească că ar putea să fie într-un loc mai bun.

Apoi își aminti de Ridley. De ochii paznicului când își deschise-se șlițul, de strâmbătura nemiloasă a buzelor lui. Senzația care îl străbătu pe Apollo era în parte frică, în parte oroare și deasupra, peste toate, o umbră de rușine în scădere. Se rostogoli pe o parte și încercă să vomite. Sau cel puțin stomacul lui încercă să vomite. Bilă verde și dezgustătoare i se scurse din gură, și simți crampe în burtă în timp ce încerca să elimine ce nu era acolo.

Se auzi o exclamație din apropiere, iar mâini blânde îl apucară de umeri. Apollo tresări. Mâinile erau de bărbat. Se întoarse iute, dându-le la o parte și se uită urât la cel care îndrăznise să-l atingă. Bărbatul își ridică brațele într-un gest menit să-l liniștească. Era înalt și slab. Nu era cineva de care Apollo să se teamă în mod normal, dar situația nu era normală. Poate că nimic nu avea să mai fie normal vreodată.

– Milord, zise cu blândețe bărbatul, eu sunt Craven, valetul ducelui de Wakefield. Sunteți în casa lui și în siguranță.

El vorbi de parcă ar fi încercat să calmeze un animal sălbatic ori un nebun. Apollo era destul de obișnuit cu tonul, așa că îl ignoră în timp ce privi in jur. Era întins pe un pat de campanie într-o încăpere mare, întunecată. Alături de pat se afla scaunul lui Craven

şi un vas din tablă, plin cu cărbuni încinşi. Câteva lumânări tremurătoare aruncau umbre dănţuitoare pe pereţii vechi din piatră şi piloni. Se simţea miros clar de umezeală.

Dacă locul se afla în casa lui Wakefield, atunci Apollo se înşelase profund cu privire la modul în care trăiau ducii. Se întoarse spre valet ca să-l întrebe cum ajunsese acolo, ce se întâmplase şi unde era ducele, dar in afară de o durere ascuţită în gât nu se mai întâmplă nimic. Atunci îşi dădu seama că nu putea vorbi.

Capitolul 12

Tam era un flăcău extraordinar în toate privinţele, mai puţin una: se născuse geamăn, iar el şi sora lui Lin erau la fel de apropiaţi ca petalele dintr-un boboc de trandafir. Când Lin auzi că fratele ei fusese prins de regele Herla în noaptea recoltei, ea urlă de durere. Apoi se puse să afle tot ce putea despre regele Herla şi vânătoarea lui, până când, în cele din urmă, ajunse în faţa unui omuleţ ciudat care locuia în munţi. Iar de la el află ce trebuia să facă dacă dorea să-l salveze pe iubitul ei frate Tam...

din *Legenda regelui Herla*

– Excelenţa Voastră.

Vocea era joasă şi respectuoasă – vocea unui servitor deosebit de bine educat. Vocea care însemna că Craven era indescriptibil de furios. Maximus deschise ochii şi îl văzu pe valet la marginea patului, ţinând o lumânare şi încercând în mod foarte evident să nu se uite la femeia care se afla în pat cu el.

– Ce e?

– Vicontele Kilbourne s-a trezit, Excelenţa Voastră.

Cei doi bărbaţi vorbeau suficient de încet pentru ca o persoană obişnuită să nu fie deranjată. Dar Artemis dovedise de mult că nu era o femeie obişnuită.

– De când?

Maximus întoarse brusc capul la auzul vocii ei. O femeie obișnuită ar fi roșit, ar fi fost înspăimântată, rușinată sau îngrozită că fusese descoperită în pat cu un bărbat cu care nu era căsătorită. Unele dintre femeîle pe care le cunoștea el ar fi leșinat ori măcar ar fi pretins că leșină. Artemis însă doar se uită la Craven, așteptând un răspuns. Chiar și Craven păru ușor uluit.

– Domnișoară?

Artemis pufni nerăbdătoare.

– Fratele meu. De când e treaz?

Craven fu nevoit să clipească de câteva ori până își regăsi aplombul.

– De numai câteva minute, domnișoară. Am venit de îndată.

– Bine.

Ea dădu din cap și se ridică ținând cuvertura în dreptul sânilor *ei magnifici. Maximus se încruntă.*

– Ești bun să te întorci, Craven? întrebă ea, și nici nu se întoarse bine valetul cu spatele, că ea și dădu cuverturile deoparte, coborând goală dîn pat.

– E bine? întrebă ea în timp ce se apleca, prezentându-și spatele delicios privirii lui Maximus și ridicându-și ciorapii de pe jos. Se așeză pe marginea patului și și-i puse repede.

Craven își drese glasul.

– Lord Kilbourne pare să aibă dureri, dar a înțeles când i-am spus că o să mă duc să vă chem.

Ea aprobă din cap.

– *Mulțumesc. Se apleca după lenjerie și se luptă să o îmbrace* înainte să înceapă să strângă șireturile.

Maximus înjură urât și se ridică din pat, ignorând postura dezaprobatoare a spatelui lui Craven.

– Lasă-mă pe mine!

Ea intoarse capul, arătându-i profilul, după care încremeni, în timp ce el îi atingea umerii. Își trase părul în față, peste sâni, pentru ca el să poată vedea șireturile. Nu așa intenționase el să-și petreacă dimineața cu ea. Fusese virgină, o zeiță virgină, desigur, dar chiar și cele mai curajoase femei aveau o stare delicată

în dimineața de după ce fuseseră deflorate. El se uită spre fereastră, dar afară încă nici nu se luminase de ziuă. Nici nu apucaseră să ia micul dejun împreună.

Își drese glasul în timp ce îi strângea iute șireturile, încercând să nu se gândească prea mult la părul moale și buclat care îi atârna pe gât.

– Cât este ceasul, Craven?

– Încă nu e ora șase, Excelența Voastră, răspunse valetul cu o politețe perfectă, imperturbabilă.

Maximus își încordă maxilarul, dar nu mai adăugă nimic în timp ce lega șireturile. Își puse apoi pantalonii, cămașa, vesta și haina. Artemis se îmbrăca la fel de repede, iar el se întrebă dacă făcea asta în fiecare zi: să se îmbrace fără ajutor. Probabil că da. Nu avea servitoare, asta dacă nu cumva Penelope i-o împrumuta pe a ei. Gândul îl făcu și mai iritabil. Mama lui și cele mai multe doamne pe care le cunoștea nu se puteau îmbrăca fără un ajutor de vreun fel. Nu erau nevoite să se descurce singure. Asta era sarcina celor din clasele inferioare.

Înșfăcă un sfeșnic și deschise drumul. Parcursese traseul până în pivnița ascunsă de atâtea ori, încât ar fi putut-o face și pe întuneric, dar Artemis avea nevoie de lumină. Pașii lui răsunară cu putere pe scări în timp ce cobora și abia când ajunse în fața ușii spre pivniță își dădu seama de ceva.

Kilbourne omorâse trei oameni.

Nu se preocupaseră să-l lege pe nebun pentru că era inconștient. Acum însă Maximus regreta amarnic propria prostie. Cine știe ce-i aștepta dincolo de ușă.

– Rămâi aici, îi zise el scurt lui Artemis.

Ea se încruntă, privind cum el vâra cheia în ușă.

– Nu.

Se întoarse brusc, cu ochii mijiți. Nu era obișnuit să-i nesocotească cineva ordinele. Trase aer în piept ca să-și domolească impulsul de a-i porunci să se întoarcă în camerele lui.

– Nu știm în ce dispoziție se află.

Privirea ei era dojenitoare.

– De asta o să intru și eu.

Maximus îi aruncă o privire lui Craven. Valetul studia desenele străvechi de pe perete de parcă nu le-ar mai fi văzut niciodată, și avea de gând să scrie o lucrare științifică despre ele.

– Ar putea fi periculos.

– Nu cu mine, ridică ea din sprâncene.

– Artemis.

Ea se întinse și îi acoperi mâna cu a ei, răsuci cheia și împinse ușa să se deschidă. Artemis dădu să intre în pivniță, dar Maximus nu avea de gând s-o lase să intre prima. Nu o putea opri să-și vadă fratele nebun, dar măcar putea s-o protejeze.

El își lăsă capul în jos și intră înaintea ei.

Pivnița era foarte liniștită. Tava cu tăciuni încă mai strălucea și o singură lumânare ardea aruncând o lumină pe bărbatul de pe pat. El era foarte liniștit, așezat pe o parte, cu spatele spre ușă.

Maximus se apropie cu grijă. Artemis putea să creadă că fratele ei era inofensiv, dar el fusese descoperit lângă trupurile însângerate ale prietenilor lui. Un astfel de bărbat era în stare de orice.

Ajunsese la câțiva pași de pat, când ocupantul acestuia se ridică asemenea unui gigant adormit. Maximus știa că vicontele Kilbourne era un bărbat masiv – la urma urmelor îl cărase afară din Bedlam –, dar cumva Kilbourne părea să fi câștigat în înălțime odată cu recăpătarea cunoștinței. Umerii îi erau la fel de lați și de puternici ca ai unui fierar, capul pletos cu păr neîngrijit. Barba îi crescuse și ea, iar acum Kilbourne arăta ca o sculptură a unui zeu celtic. Ceva mare, sălbatic și străvechi, care bântuia pădurile întunecate și nu vorbea limba oamenilor.

Maximus crezuse că poveștile despre scena crimei erau exagerate, dar bestia din fața lui părea să fie mai mult decât în stare să-i smulgă unui om capul de pe umeri.

– Apollo.

Artemis dădu să treacă de Maximus. El o prinse de braț și o trase lângă el. Ea îi aruncă o privire iritată. Iar cea pe care i-o aruncă fratele ei fu chiar mai ucigătoare. El se uită la mâna lui Maximus pe încheietura surorii lui și apoi își ridică privirea furioasă să o întâlnească pe a lui Maximus. Acesta fu ușurat să constate că vicontele Kilbourne nu avea ochii surorii sale. Ai lui erau

căprui-închis. Nebunul deschise gura şi scoase un sunet gâtuit, înainte să strângă din buze. Din pieptul lui ieşi un mârâit profund şi Maximus avu nevoie de o clipă ca să-şi dea seama că vicontele mârâia la el. I se ridică părul pe ceafă.

– Lasă-mă să mă duc la el, zise Artemis, încercând să se elibereze din strânsoare.

– Nu.

Una era să o lase în încăpere când fratele ei era încă slăbit. Dar alta era să o lase în apropierea acelei bestii.

– Maximus.

Atât Craven, cât şi Kilbourne se holbară la ea când îi folosi numele mic. Ea îi ignoră.

– Poţi să vii cu mine, dar eu o să-l ating şi o să vorbesc cu fratele meu.

Maximus înjură în barbă, alegându-se cu o privire dezaprobatoare din partea lui Craven.

– Eşti cea mai încăpăţânată femeie pe care o cunosc.

Ea se uită la el cu o privire implacabilă, care ar fi întrecut-o pe cea a celei mai severe matroane din înalta societate. El oftă şi se întoarse spre nebun.

– Arată-mi mâinile.

Maximus aproape că nu se aştepta la un răspuns, dar Kilbourne îşi întinse imediat mâinile uriaşe în faţă. Maximus se uită în ochii animalului şi văzu în ochii căprui o furie sardonică. Aşadar nu era chiar o bestie.

– Eu sunt Wakefield, i se adresă Maximus bărbatului. Nu cred că ne-am mai întâlnit. La cererea surorii tale te-am scos din Bedlam şi te-am adus în casa mea.

Kilbourne ridică o sprânceană şi privi prin pivniţa lungă şi joasă.

– Te afli sub casă, zise Maximus, am fost obligat să te scot de acolo sub ameninţarea sabiei. Guvernatorii de la Bedlam şi-ar dori foarte mult să te aibă înapoi.

Kilbourne îşi miji ochii, scrutându-l cu privirea, apoi se uită la Artemis.

– Ești în siguranță aici. N-o să te facă să te întorci la Bedlam, zise ea. Maximus simți cum ea îl trage de mâna cu care încă o ținea. Nu-i așa?

El nu îndrăzni să își ia ochii de la viconte.

– Nu. Ai cuvântul meu de onoare: dacă ajungi iar la Bedlam, nu o să fie din cauza mea.

Expresia sardonică apăru din nou în ochii lui Kilbourne. El înțelese prea bine ce sugerase Maximus, și anume că îl credea în stare să facă ceva care să-l ducă iar la casa de nebuni. Maximus simți din nou că ea îl trăgea de mână.

– Maximus, rosti ea pe un ton de reproș. Următoarele cuvinte i le adresă însă fratelui ei. Dragul meu, poți să ai încredere în el. Serios.

Kilbourne nu-și luă privirea de la Maximus, dar încuviință. Trase aer în piept și deschise gura. De pe buzele lui ieși un sunet teribil de chinuit, iar Maximus făcu ochii mari când își dădu seama ce se petrecea.

– Oprește-te! Artemis se smulse din mâna lui și se grăbi spre fratele ei. Apollo, trebuie să încetezi!

Kilbourne făcu o grimasă îngrozitoare, cu mâna la gât.

– Lasă-mă să văd. Artemis își puse mâna micuță pe laba lui uriașă. Craven, ești așa de drăguț să aduci niște apă, vin și niște cârpe?

– Imediat, domnișoară.

Valetul porni spre ieșire.

– Adu și hârtie și creion, adăugă Maximus.

Craven se grăbi să iasă.

– Dragul meu, îi vorbi ea monstrului atât de tandru, încât Maximus se simți cuprins de gelozie, chiar dacă era vorba de fratele ei. Trebuie să mă lași să mă uit.

Laba uriașă se dădu la o parte. Artemis trase șocată aer în piept. Chiar și din spatele ei, Maximus putu vedea o vânătaie mare și neagră pe gâtul lui Kilbourne. Era sub forma unei tălpi. Ea se întoarse spre Maximus cu ochii ei frumoși și cenușii măriți de uluire.

El o luă din nou de mână, de data asta ca să o consoleze, nu să o rețină. Kilbourne privea cu ochii mijiți cum sora lui își încolăcea

degetele pe mâna lui Maximus. Pentru un nebun, era deosebit de perceptiv.

Artemis se întoarse să-şi ajute fratele să se întindă pe pat. Îşi recăpătase cunoştinţa, dar era în mod evident rănit. Ea îl acoperi cu pătura şi îi şopti blând în timp ce aşteptau întoarcerea lui Craven.

Parcă trecură ore până când bărbatul se întoarse în pivniţă cu lucrurile solicitate. Artemis luă imediat una dintre cârpele pe care le ţinea valetul şi o înmuie in carafa cu apă pe care o adusese acesta. Ea o stoarse şi o întinse pe gâtul fratelui ei cu mişcări deosebit de blânde.

Maximus aşteptă până când ea termină, înainte să-i întindă hârtia şi creionul lui Kilbourne. Bărbatul se uită la el, apoi se propti într-un cot şi scrijeli câteva cuvinte pe hârtie. Maximus se aplecă să citească scrisul îndrăzneţ şi mâzgălit.

Când pot să plec?

Apollo era în viaţă. Acesta era cel mai important lucru, îşi reaminti Artemis după-amiază târziu, în timp ce colinda cu Phoebe din magazin în magazin. Chiar dacă tot nu putea, din nefericire, să vorbească, chiar dacă Maximus îl considera pe fratele ei nebun, în ciuda protestelor ei şi a felului foarte normal în care se comportase Apollo de dimineaţă, cel puţin era în siguranţă.

Orice altceva putea fi rezolvat câtă vreme era în viaţă şi in siguranţă. Apollo avea să se vindece şi să poată vorbi din nou, şi cumva îl va convinge pe Maximus că se purta ca un idiot. Apollo avea să fie bine.

– Artemis, haide să vezi!

Ea se întoarse în prezent la chemarea nerăbdătoare a lui Phoebe. Cumpărăturile cu Phoebe nu aduceau deloc cu cumpărăturile cu Penelope. Penelope cumpăra ca un general care plănuia o campanie: avea obiective, strategii de asalt şi de retragere – deşi nu se retrăgea aproape niciodată – şi ochiul nemilos al unei femei pregătite să-şi căsăpească inamicul, în cazul acesta proprietarii magazinelor de pe Bond Street. În ciuda bogăţiei ei, Penelope

părea să considere de datoria ei să se târguiască pentru orice cumpăra.

Artemis asistase odată la modul în care un proprietar de magazin se alesese cu un tic la un ochi, după două ore în care o servise pe Lady Penelope Chadwicke.

Spre deosebire de ea, Phoebe cumpăra ca o albină într-un câmp cu flori: dezordonat și fără nici un scop în minte. Până acum se opriseră la papetărie, unde Phoebe trecuse de la cărți legate la foi goale de hârtie, la mângâiat foi și legături cu degetele ei delicate. Până la urmă se hotărâse pentru un carnețel drăgălaș legat în piele verde de vițel și embosat cu bondari aurii – chiar foarte potrivit. Apoi intraseră într-o parfumerie, unde Phoebe mirosise o sticlă și strănutase pentru următoarele zece minute, plângându-se în șoaptă de folosirea în exces a ambrei cenușii. Aceasta fusese o oprire destul de scurtă. Phoebe mai încercase câteva sticluțe și plecase șoptind că proprietarul nu avea nasul potrivit pentru parfumuri.

Acum se aflau la tutungiu în timp ce Phoebe cerceta recipiente diferite. În spatele borcanelor cu tutun fin măcinat se aflau frunze răsucite de tutun pentru fumat. Artemis își încreți nasul – nu-i plăcuse niciodată aroma fumului de tutun.

– Fratelui tău îi place tutunul?

– O, Maximus nu fumează niciodată pipă, zise Phoebe distrată. Susține că îi usucă gâtul.

Artemis clipi.

– Atunci pentru cine cumperi tutun?

– Pentru nimeni, răspunse Phoebe visătoare, inhalând. Știi că până și tutunul neparfumat are o aromă distinctă?

– Nu. Artemis privi ezitant peste umărul fetei mai mici. Deși putea vedea variații ușoare ale culorii pulberii de tutun din șirurile de borcane deschise, ei toate i se păreau la fel.

Proprietarul magazinului, un bărbat cu un chip prelung ca de cal și o burtă pe potrivă, zâmbi încântat.

– Milady are un simț deosebit pentru frunze.

– Mă flatați, zise Phoebe, imbujorându-se.

– Nu, deloc, răspunse bărbatul. Ați dori să mirosiți niște tutun de prizat? Tocmai am primit un transport nou de la Amsterdam. Vă vine să credeți că l-au parfumat cu aromă de lavandă?

– Nu!

Se părea că lavanda era o aromă neobișnuită. Phoebe părea foarte entuziasmată.

O jumătate de oră mai târziu ieșeau din magazin, cu Phoebe strângând o punguță cu tutun prețios de prizat. Artemis o privea, îndoită. Multe doamne în pas cu moda prizau tutun, dar Phoebe părea un pic cam tânără pentru un astfel de hobby sofisticat.

– Artemis!

Ea ridică privirea auzindu-și numele, la timp ca să o vadă pe Penelope grăbindu-se spre ele, urmată de o slujitoare cu brațele pline de pachete.

– Aici erai, exclamă verișoara ei când se apropie, de parcă s-ar fi rătăcit cumva de Artemis. Bună, Phoebe, ai ieșit la cumpărături?

Phoebe deschise gura să vorbească, însă Penelope continuă fără pauză.

– N-o să-ți vină să crezi cât de plictisită am fost pe drumul de întoarcere. Nu aveam nimic altceva de făcut decât să brodez, ba m-am mai și înțepat în deget de trei ori. Am încercat s-o pun pe Blackbourne să-mi citească, dar vocea ei e foarte seacă, nu ca a ta, Artemis dragă.

– Trebuie să fi fost foarte obositor pentru tine, zise Artemis ascunzându-și un zâmbet, simțind un val de tandrețe pentru verișoara ei.

– Ei bine, să știi că nu mă deranjează deloc că te-am împrumutat lui Phoebe, zise Penelope cu atenție și apoi strică efectul afirmației interesându-se: Ducele a observat cât de generoasă am fost?

Artemis dădu să zică ceva, dar nu reuși să scoată nici un sunet, căci mintea i se oprise. Ducele, Maximus. Penelope era încă hotărâtă să-l aibă ca soț – sigur că da! Nu știa... Pentru Penelope nu se schimbase nimic în ultimele două zile.

În schimb, pentru Artemis totul se schimbase.

Ea se culcase cu bărbatul pe care verișoara ei îl dorea de soț, și simțea brusc nevoia să plângă. Nu era cinstit nici față de ea, nici față de Penelope. Viața nu ar trebui să fie așa de complicată. Ar fi trebuit să stea departe, cât mai departe de duce. Însă dacă pe duce ar fi putut să-l țină la distanță, Maximus era o altă chestiune cu totul.

Și în ciuda vinovăției care i se scurgea prin vene ca o otravă, ea nu se putu abține să nu simtă că Maximus, dacă nu și ducele, îi aparținea ei, nu lui Penelope. Cel puțin așa ar fi trebuit să fie lumea.

– ... atât de recunoscătoare, zicea Phoebe când Artemis își dădu seama dintr-odată că celelalte femei încă mai vorbeau. Apreciez mult că mi-ai împrumutat-o.

– Ei bine, atâta vreme cât o s-o primesc înapoi până la urmă, zise Penelope pe un ton care te făcea să crezi că regreta excesul de bunăvoință, iar Artemis își dădu seama într-un moment oribil că s-ar putea să nu se mai întoarcă niciodată la Penelope. Ce intenționa să facă Maximus cu ea? Avea să devină amanta lui sau fusese interesat de o singură noapte?

Blackbourne se foi, iar una dintre cutiile din brațele ei începu să alunece.

– Mai bine am pleca, zise Penelope, studiindu-și cumpărăturile ca un vultur. Mulțimea e îngrozitoare azi, iar eu am fost obligată să-mi las trăsura la două străzi distanță.

Își luară rămas-bun, iar Artemis o privi pe Penelope îndepărtându-se și dojenind-o pe biata Blackbourne din pricina pachetelor.

– Ar fi bine să ne grăbim, zise Phoebe punându-și mâna pe brațul lui Artemis.

Artemis ridică din sprâncene în timp ce o conducea cu grijă pe tânăra femeie departe de strada gălăgioasă.

– Încotro?

– Nu ți-am spus? rânji Phoebe. Ne întâlnim cu Hero la ceai la Crutherby.

– Oh!

Artemis nu se putu abține să nu tresalte de bucurie. Îi plăcea mult de cea mai mare dintre surorile Batten, deşi nu o cunoştea atât de bine ca pe Phoebe. La încă o stradă distanță, dincolo de o galanterie elegantă, se vedea firma frumos decorată de la Crutherby. O slujnică zâmbitoare le deschise uşa, iar Artemis zări imediat părul roşu al femeii aşezate într-un colț al micului local.

– Domnişoară Greaves! Lady Hero Reading îşi ridică privirea la apropierea ei. Ce surpriză plăcută! N-am ştiut că o vei însoți astăzi pe Phoebe aici.

– Lady Penelope mi-a împrumutat-o, zise Phoebe în timp ce pipăia după scaun şi se aşeza. Am fost la cumpărături.

Hero îşi dădu ochii peste cap şi se uită la Artemis.

– Doar nu te-a dus la acel tutungiu îngrozitor?

– Ei bine...

Artemis încercă să se gândească în ce fel să răspundă.

– Nu e îngrozitor, zise Phoebe salvând-o. În afară de asta, cum altfel aş putea să-l surprind pe Maximus cu tutun de prizat?

– Maximus prizează destul şi aşa, zise Lady Hero în timp ce două fete tinere începură să aşeze ceşti de ceai şi ceainice pe măsuța dintre ele. Şi oricum, mi se pare că nu e respectabil ca o femeie necăsătorită să fie văzută într-un astfel de loc.

Phoebe se încruntă amenințător.

– Este acelaşi magazin de unde îi cumperi tutunul lui Lord Griffin.

Hero afişă un aer îngâmfat.

– Da, dar eu sunt căsătorită.

– Să torn? interveni iute Artemis.

– Te rog, zise Lady Hero distrasă. O, au brioşe, întotdeauna mi-au plăcut brioşele.

– Ți-am luat şi ție ceva, zise Phoebe şi scoase carnețelul cu bondari din buzunar.

– O, Phoebe, eşti o scumpă!

Lady Hero era cu adevărat încântată. Artemis simți că o cuprindea tristețea. Desigur că nu era pentru Phoebe – nu era sigură dacă fata mai vedea suficient cât să scrie sau să citească. Îşi plecă

ochii și se strădui să nu-i tremure mâna în timp ce turna. Nu era bine să verse ceaiul fierbinte.

– Arată exact ca aceea pe care o avea mama, murmură Hero, studiind carnețelul.

– Serios?

Phoebe se aplecă in față.

– Mmm. Sora ei mai mare își ridică privirea. Îți amintești? Ți-am arătat-o când erai în sala de clasă. Mama o folosea ca să-și amintească nume. Avea o memorie proastă a numelor și nu voia s-o admită, așa că ținea mereu carnetul și creionul la ea... Preț de o clipă, Lady Hero tăcu, și ea privi în zare, de parcă ar fi văzut ceva în depărtare, dincolo de ceainăria drăgălașă.

– A uitat-o în seara aceea, căci eu am găsit-o în camera ei, după câteva luni. Lady Hero se încruntă la carnețel. Probabil că s-a supărat. Mergeau la teatru, știi.

– N-am știut, zise Artemis, deși nu era sigură că Lady Hero vorbea cu ea. Am crezut că au fost uciși în St. Giles.

– Așa e, murmură Lady Hero, punând deoparte carnetul și acceptând o ceașcă de ceai. Dar nimeni nu știe de ce erau acolo. St. Giles e taman în cealaltă direcție față de teatrul la care se duceau. Mai mult, erau pe jos. Trăsura fusese lăsată la câteva străzi distanță. E un mister de ce au lăsat trăsura acolo și s-au dus în St. Giles.

Artemis își încruntă sprâncenele în timp ce turna într-a doua ceașcă.

– Ducele nu știe de ce s-au dus acolo pe jos?

Lady Hero se uită la Phoebe înainte să-și fixeze privirea în ceașca de ceai.

– Nu știu dacă își amintește.

– Ce? Phoebe ridică privirea.

Lady Phoebe ridică din umeri.

– Lui Maximus nu-i place să vorbească despre asta – știi prea bine –, dar în decursul anilor am mai smuls informații de ici, de colo. Din câte îmî pot da seama, el nu vrea să vorbească despre nimic din ce s-a petrecut în noaptea aceea, după ultimul act al piesei.

Preț de o clipă se lăsă tăcerea, și Artemis își turnă și ei o ceașcă de ceai.

– A văzut când au fost uciși, fără îndoială, șopti Lady Hero. Când i-au găsit vizitiul și valeții, Maximus era întins peste corpurile lor moarte.

Artemis clipi cu gândul la acea imagine ingrozitoare și își puse cu grijă ceașca de ceai jos.

– N-am știut că a fost rănit.

Lady Hero își ridică privirea, cu ochii triști.

– N-a fost.

– Oh!

Lui Artemis i se împăienjeniră ochii fără voia ei. Gândul că Maximus, atât de puternic, sigur pe el, fusese distrus în copilărîe și se ghemuise peste corpurîle părinților lui... era prea îngrozitor.

– Mi-aș dori să-i fi cunoscut, rupse Phoebe tăcerea. Și pe Maximus înainte... Ei bine, trebuie să fi fost diferit.

Lady Hero zâmbi, parcă unei amintiri plăcute.

– Îmi amintesc că avea un temperament îngrozitor și era foarte răsfățat. Maximus a aruncat o dată o farfurie cu porumbei prăjiți într-un valet, pentru că voia friptură de vită la cină. Farfuria l-a lovit pe valet în față, îl chema Jack, și i-a spart nasul. Nu cred că Maximus a vrut să-l rănească pe valet – pur și simplu nu s-a gândit înainte să facă gestul –, dar tata a fost furios. L-a făcut pe Maximus să-i ceară scuze bietului Jack și n-a avut voie să iasă călare cu armăsarul lui o lună întreagă.

Phoebe strâmbă dîn nas, adâncită în gânduri.

– Temperamentul îl cred – Maximus poate să fie destul de înspăimântător când își pierde cumpătul –, dar nu mi-l imaginez reacționând impulsiv. Trebuie să fi fost foarte diferit ca băiat.

– Era diferit înainte ca mama și tata să fie uciși, medită Lady Hero. După aceea a fost atât de tăcut – înainte să înceapă din nou să vorbească.

– E ciudat cum se schimbă oamenii, zise Phoebe. E destul de deconcertant, nu-i așa?

– Câteodată, admise Lady Hero ridicând din umeri. Eu cred că e mai ciudat cât de des nu se schimbă oamenii – indiferent ce se întâmplă în jurul lor.

Artemis ridică din sprâncene.

– Vă referiți la o anumită persoană?

Lady Hero pufni.

– Anumiți bărbați pot deveni ridicol de protectori. Vă puteți imagina? Griffin era de părere că ar fi trebuit să rămân în pat astăzi, doar pentru că de dimineață m-am simțit puțin rău. Ai fi zis că nu a mai văzut...

Lady Hero își înghiți restul propoziției, dar nu se putu abține să nu-și ducă mâna la abdomen. Artemis ridică din sprâncene.

– Ce n-a mai văzut?

– Ei bine...

Lady Hero chiar se îmbujoră. Artemis își drese glasul și un zâmbet i se ivi în colțul gurii.

– S-ar putea să mă înșel, dar cred că ești pe cale să devii din nou mătușă, Phoebe.

Izbucniră exclamații de încântare. Artemis îi făcu semn servitoarei să mai aducă ceai. După ce Phoebe se liniști în sfârșit și Artemis mai turnă tuturor o ceașcă de ceai proaspăt, Lady Hero se lăsă pe spate.

– Doar că devine așa o... cloșcă.

Artemis se gândi că Lord Griffin – un bărbat chipeș, mereu cu un zâmbet pe chip – nu putea atinge nivelul de cloșcă al fratelui ei, dar se abținu să zică asta cu voce tare.

– Sarcina ta cu drăguțul de William a mers bine, interveni Phoebe. Cu siguranță își amintește de asta.

– Cred că suferă de cine știe ce boală a creierului, zise Lady Hero sumbru. Mă pândește.

Phoebe își mușcă buza, de parcă încerca să-și rețină amuzamentul cu privire la grija cumnatului ei pentru starea soției sale.

– Ei bine, în orice caz, asta explică de ce ai insistat atât de mult să mergem în după-amiaza asta la modistă.

Lady Hero se lumină imediat.

– Da, comandasem o rochie înainte să aflu şi va trebui modificată, dar în afară de asta am văzut câteva rochii noi adorabile de la Paris, special pentru doamne în situaţia mea. Şi, desigur, va trebui să cumpărăm ceva pentru domnişoara Greaves.

Artemis clipi, aproape scăpând ceaşca de ceai.

– Cum?

Phoebe aprobă din cap, fără să pară surprinsă de decizia surorii ei.

– Maximus mi-a dat deja instrucţiuni în dimineaţa asta să mă asigur că va primi cel puţin trei rochii noi şi orice altceva mai are nevoie.

– Dar...

O doamnă nu putea accepta niciodată un cadou vestimentar de la un gentleman. Chiar şi cu educaţia ei cu lacune şi mediul în care crescuse, regula asta îi fusese inoculată cât se poate de bine. Doar o amantă accepta astfel de obligaţii financiare de la un gentleman. Dar oare ea nu era chiar asta?

– Mi se pare corect, zise Phoebe cu încăpăţânare. Ai venit să stai cu mine fără să te gândeşti la programul tău.

Artemis îşi strânse buzele, încercând să nu râdă. Ce program? Ea era mereu la dispoziţia lui Penelope. Nu avea planuri proprii.

– În afară de asta, zîse Phoebe cinstit, m-am săturat să mă tot uit la rochia asta maro.

Artemis îşi trecu mâna peste fuste.

– Ce nu-ţi place la rochia mea maro?

– E maro! exclamă Phoebe. Nu culoarea cafelei sau cafenie, ori acea nuanţă delicioasă de arămiu-închis, ci maro. Şi nu e o culoare care să ţi se potrivească.

– Nu, zise Lady Hero gânditoare. Cred că nişte nuanţe de albastru, poate verde, ar fi interesante.

Phoebe păru uimită, apoi căzu pe gânduri.

– Nu un roz pal?

– Categoric nu, scutură Lady Hero din cap cu hotărâre. Am văzut un model foarte drăguţ bej cu flori roşii, roz şi verde-închis brodate pe el la care ne-am putea uita, dar în general fără culori

pastelate. Culorile deschise o spălăcesc. Aș zice mai degrabă întunecate și dramatice.

Ambele femei se întoarseră s-o studieze, iar Artemis se simți deodată ca un boț de aluat luat la ochi de un brutar. Știa din acea dimineață că Phoebe avea probleme să discearnă formele, dar nu avea probleme cu culorile, cât timp obiectele erau suficient de mari.

– Îmi dau seama ce vrei să spui, zise Phoebe cu ochii mijiți.

Preț de o secundă, pe chipul lui Lady Hero se așternu o tristețe profundă, dar apoi se îndreptă de spate, hotărâtă.

– Ei bine, în cazul ăsta cred că ar trebui să purcedem.

Phoebe încuviință, își sorbi restul de ceai și puse ceașca jos. Artemis le privi pe femei cum se ridicau. Ele credeau că îi făceau un cadou prietenesc, dar banii pentru rochii aveau să vină de la Maximus, asta era clar. Ea se culcase cu Maximus.

Mintea îi rămăsese agățată de acest gând în această ceainărie respectabilă. Își trecuse mâinile peste spatele lui gol, își încolăcise picioarele în jurul șoldurilor sale și îl strânsese adânc înăuntrul ei, când el își înfipsese mădularul în ea. El era amantul ei.

Să accepte un cadou de la el însemna că nu era mai bună decât o femeie care se vindea pe bani. O femeie de felul acesta era de cea mai joasă speță. Un pic mai mult decât o târfă. Preț de o clipă rămase fără aer, într-un atac de panică. Devenise exact ce fusese avertizată să nu devină. Tot ce se străduise să nu devină în ultimii patru ani. Cedase atât slăbiciunii ei, cât și pericolelor poziției ei. Decăzuse.

Apoi trase din nou aer în piept, aproape cu disperare. Căci era ceva eliberator în a ajunge jos de tot. Era un loc straniu, adevărat, nou și străin, calea era plină de pericole ascunse, dar ea descoperi că acolo putea să respire. Se înșelaseră cu toții, cei care o avertizaseră cu privire la acest loc. Ar putea să trăiască foarte bine aici. Ba chiar să și înflorească.

Artemis își înălță bărbia în timp ce se ridica întâlnind privirile curioase ale prietenelor ei.

– Da, vă rog. Mi-ar plăcea o rochie nouă. Sau chiar trei.

Capitolul 13

În noaptea următoarei recolte de toamnă, Lin se aventură în pădurea întunecată, plină de mărăcini. Stătu într-un luminiş, tremurând, şi aşteptă să răsară luna enormă şi rotundă pe cer. Auzi un foşnet asemenea vaierului a o mie de voci, iar când se uită din nou, călăreţii fantomatici îşi mânau caii tăcuţi printre nori. În fruntea lor era un bărbat uriaş, hotărât, puternic, coroana lui strălucind argintie în lumina lunii. Abia avu timp să vadă licărirea ochilor săi palizi, când regele Herla îşi întinse mâna mare şi o prinse...

din *Legenda regelui Herla*

Luna plină răsărise pe cerul negru ca de catifea când Maximus se strecură în St. Giles deghizat în Fantomă. El se uită in sus şi o observă ascunzându-se după un pâlc de nori albi, misterioasă şi reţinută, şi tot ceea ce el nu putea avea vreodată.

El pufni disprețuitor către sine însuşi şi pătrunse pe o alee întunecată, cu ochii şi urechile atente la eventualele pericole. Ce fel de nebun tânjea după lună? Genul de nebun care-şi uita datoria, obligaţiile, lucrurile pe care *trebuia* să le facă pentru a continua să se considere bărbat.

Nu, nu doar un bărbat, ci ducele de Wakefield. Nebunii romantici nu erau calificaţi pentru această funcţie.

Mai bine să se preocupe de prezent. Când pornise la vânătoare în St. Giles. Trecuse prea multă vreme de când nu îşi mai făcuse datoria: să-l vâneze pe bărbatul care îi ucisese părinţii. Noapte după noapte, an după an, el bântuise aceste alei îngrozitoare, sperând să găsească o urmă, un indiciu cu privire la identitatea tâlharului care îi jefuise şi-i ucisese. Bărbatul era probabil mort de-acum, dar cu toate astea Maximus nu putea renunţa la urmărire. Era tot ce mai putea face pentru părinţii faţă de care greşise atât de mult.

Maximus încremeni când simți în nări mirosul de gin. Ieși de pe alee. Un bărbat zăcea în canalul de pe strada mai largă în care dădea aleea. Butoaiele sparte își vărsau lichidul grețos, în vreme ce bărbatul gemea lângă poneiul său obosit, cotiga răsturnată fiind încă legată de el.

Maximus făcu o grimasă. Un vânzător de gin – ori poate chiar un individ care se ocupa de distilare. Dădu să pornească, ținând în frâu vâltoarea din stomac provocată de miasma de gin, când îl văzu pe al doilea bărbat. Era călare pe un armăsar mare, negru, într-o altă alee asemănătoare cu aceea în care se afla Maximus, și acesta era motivul pentru care nu-l văzuse imediat. Avea o haină albastru-închis, decorată cu nasturi de argint care sclipeau în întuneric, iar în ambele mâini ținea pistoale. Când apăru Maximus, el întoarse capul și ducele văzu că purta un batic negru peste partea de jos a feței, tricornul ascunzându-i partea de sus. Tâlharul își înclină capul și cumva Maximus știu că rânjea pe sub baticul negru.

– Să vezi și să nu crezi. Fantoma din St. Giles. Sunt surprins că nu ne-am mai întâlnit până acum, domnule. Ridică indolent din umeri. Pe de altă parte, abia m-am întors prin părțile astea. Nu contează – chiar și dacă aș fi fost plecat zeci de ani, tot ar trebui să știi că eu fac legea în această parte a Londrei.

– Și tu cine ai fi? șopti Maximus cu o voce răgușită, pe același ton cu tâlharul.

Puteau să-și schimbe vocile, însă cadența din vorbirea unui gentleman era imposibil de ascuns.

– Nu mă recunoști? Tonul tâlharului era batjocoritor. Eu sunt Scaraoțchi.

Apoi trase cu unul din pistoale. Maximus se feri, cărămida de lângă capul lui explodă, iar calul de la cotiga cu gin țâșni in susul străzii, trăgând după el lemnăria ruptă.

Tâlharul își întoarse propriul cal și galopă în jos pe alee. Maximus dădu butoaiele sparte de gin din drum și alergă după Scaraoțchi, cu inima bubuindu-i în piept, în timp ce pașii îi răsunau pe pavajul alunecos. Aleea era mai întunecată decât strada de pe care fugise. Era posibil să intre cu capul înainte într-o capcană, dar

nu s-ar fi putut abține să nu-l urmărească, chiar dacă i-ar fi stat în cale adevăratul Scaraoțchi.

Zări o sclipire la gâtul tâlharului. Avea ceva prins de basmaua de la gât. Arăta aproape ca...

Maximus ajunse la capătul aleii la viteză maximă, aproape izbindu-se de flancul armăsarului călărit de căpitanului Trevillion.

Căpitanul se lupta să-l strunească, în timp ce calul lui încerca să se ridice pe picioarele din spate. Unul dintre dragonii lui era întins pe jos, cu sângele țâșnind dintr-o rană la stomac. Bărbatul rănit privea in jur cu ochii mari, fără să înțeleagă ce se petrecea. Un alt dragon, un băiat tânăr, era încă pe cal, cu chipul palid și șocat.

– După el, Elders! strigă Trevillion către băiat. Mă auzi, Elders?

Tânărul soldat ridică brusc capul la auzul tonului de comandă.

– Da, domnule! Dar Fantoma...

– Lasă-mă pe mine să mă ocup de Fantomă.

Trevillion reușise să-și stăpânească bidiviul, iar Maximus se pregăti pentru atac. În schimb, Trevillion îi aruncă o privire aspră și zise:

– Se îndrepta spre nord, în direcția aceea, spre Arnold's Yard.

Cu asta își îndemnă calul și înfipse zdravăn pintenii în burta animalului.

Maximus sări pe o casă părăginită, urcând pe acoperiș. Drumul spre Arnold's Yard era un labirint de alei răsucite și înguste, iar dacă Scaraoțchi chiar se îndrepta într-acolo, atunci Maximus se putea mișca mai iute pe acoperișuri.

Deasupra, luna binevoise să-și arate chipul palid, aruncându-i umbra înaintea lui in timp ce alerga peste țigle și stinghii putrede, în timp ce dedesubt... Maximus își ținu răsuflarea. Dedesubt, Trevillion călărea ca un demon, conducându-și calul cu îndemânare printre obstacole și sărind peste cele pe care nu le putea ocoli. Trecuse atâta vreme de când Maximus vânase în felul acesta, în tandem cu cineva. Odată, demult, fuseseră trei, tineri, unul dintre ei fiind doar un băiat. Se duelaseră și se luptaseră, glumiseră și se hârjoniseră. Dar cumva se îndepărtaseră, stând la pândă pe străzile din St. Giles singuri. În vânătoarea sa nu era loc pentru

alții. Era bine, își dădu el seama in timp ce alerga și gâfâia. Era bine că cineva îl ajuta, îi păzea spatele.

Auzi un strigăt de jos și alunecă la marginea acoperișului să se uite în jos. Trevillion ajunsese pe o alee care era blocată în totalitate de o cotigă goală.

Căpitanul de dragoni se uită în sus, o rază a lunii reflectându-se în metalul de pe pălăria sa înaltă, iluminându-i ovalul palid al chipului.

– Va trebui să găsesc un drum ocolitor. Poți să o iei înainte.

– Da, strigă Maximus în jos.

Trevillion încuviință scurt din cap și, fără un alt cuvânt, își dădu calul înapoi. Maximus alergă. Aici acoperișurile erau amestecate. Clădirile erau de dinainte de Marele Incendiu. Se înșirau, obosite și ponosite, așteptând încă un foc, ori un vânt puternic care să le pună la pământ. Sări peste două clădiri atât de apropiate, încât un bărbat în toată firea ar fi trebuit să meargă în lateral ca să se strecoare printre ele. Se aruncă pe al doilea acoperiș, dar cizma îi alunecă. Se prinse la timp, în timp ce picioarele îi fugeau de sub el. Auzi tropot de copite dedesubt. Trevillion nu se putea să fi găsit un drum ocolitor atât de repede. Trebuia să fie Scaraoțchi.

Maximus se răsuci, uitându-se dincolo de picioarele care îi atârnau și văzu o umbră care intră pe aleea de dedesubt. Nu-și lăsă timp să gândească. Se lăsă să cadă.

Fie că avusese un instinct extraordinar, fie că avusese noroc, el ateriză chiar pe Scaraoțchi. Tâlharul avu timp doar cât să-și ridice brațul să se ferească. Maximus fu lovit de un cot într-o parte a feței, iar apoi căzu pe crupa calului, acesta cabrându-se sub greutatea amândurora. Maximus alunecă, iar picioarele încălțate în cizme atinseră asfaltul, înainte să-și ia avânt ca să se suie la loc pe cal. Greutatea sa care îl trăgea pe tâlhar în jos, împreună cu mișcarea calului, ar fi trebuit să-l doboare pe Scaraoțchi din șa. Dar cumva tâlharul reuși să se țină pe poziție, cu o forță nemaipomenită și cu mare abilitate. Copitele din față ale calului atinseră iar pavajul cu o sforțare uriașă, aproape aruncându-l pe Maximus de pe prada lui. El dădu să-l lovească pe bărbat în cap, ratând în timp ce tâlharul se răsucea ca un șarpe. Maximus vru să-i smulgă

pălăria, încercând să ajungă la basma. Măcar dacă ar reuși să-i vadă trăsăturile.

Tâlharul se întoarse aproape complet în șa, la gâtul lui strălucind ceva auriu cu verde. Se zări sclipirea unui cuțit. Maximus lovi cu mâna înmănușată, simți o smucitură și cuțitul zăngăni pe cărămida clădirii din apropiere. Dar trebui să-i dea drumul ca să se apere. Calul se avântă înainte, în timp ce tâlharul îi înfigea pintenii în burtă, iar în același timp, Maximus simți că era îmbrâncit cu putere.

Căzu la pământ, copitele grele zburând peste capul lui. Se chirci din instinct și se rostogoli în timp ce se auzea tropot de copite îndepărtându-se. Preț de o clipă se sprijini de zid.

– L-ai lăsat să scape.

Trevillion abia vorbea, încercând să-și recapete răsuflarea. Maximus se uită în sus, încruntat.

– Te asigur că nu cu intenție.

Căpitanul de dragoni mârâi, părând obosit. Își conducea calul de căpăstru, căci intrase pe strada pe care se aflau venind de pe o alee foarte îngustă. Maximus se ridică, privind de la aleea îngustă la iapa înaltă a lui Trevillion.

– Mă mir că nu ai rămas înțepenit acolo.

– Cred că Primula se miră și ea, zise celălalt bărbat ridicând sardonic dintr-o sprânceană.

O bătu pe iapă pe gât cu afecțiune.

– Primula? clipi Maximus.

– Nu eu am botezat-o, se încruntă Trevillion.

Maximus mormăi evaziv. Nu prea avea de ce să comenteze, având în vedere numele pe care surorile lui le dăduseră câinilor. Se aplecă să cerceteze pământul de lângă zidul clădirii de vizavi.

– Ce cauți?

– Și-a pierdut pumnalul. Ah!

Maximus se aplecă și ridică lama cu satisfacție, apropiindu-se de dragon și de lumina mai bună a lunii.

Pumnalul avea lamă dublă, un triunghi simplu, aproape fără plăsele și un mâner învelit în piele. Maximus îl răsuci în mâini, căutând fără succes un semn de vreun fel.

– Îmi permiți?

Maximus se uită în sus și văzu mâna întinsă a căpitanului de dragoni. Ezită doar o clipă, dar văzu oricum privirea de cunoscător a lui Trevillion. Îi întinse pumnalul. Dragonul îl studie și oftă.

– Destul de banal, ar putea fi al oricui.

– Aproape.

Trevillion zâmbi strâmb.

– E un aristocrat. Pot să pariez pe Primula.

Maximus încuviință încet din cap. Trevillion era un ofițer inteligent, dar pe de altă parte, știuse asta dintotdeauna.

– Ai reușit să-i vezi fața? întrebă căpitanul, dându-i pumnalul înapoi.

– Nu, e alunecos ca un țipar, zise Maximus făcând o grimasă. S-a asigurat că nu pot să-i dau jos basmaua.

– Ai fost învins de un bărbat mai în vârstă decât tine?

Maximus ridică brusc privirea. Trevillion ridică din umeri.

– Avea un pic de burtă și ședea cam țeapăn în șa. E atletic, dar nu m-ar surprinde să fie trecut de patruzeci de ani. El rămase o clipă pe gânduri, de parcă s-ar fi gândit ce își mai amintea despre tâlhar, apoi dădu din cap ca pentru sine. Ba chiar s-ar putea să fie mai în vârstă de-atât. Am văzut bărbați trecuți de șaptezeci de ani călărind fără probleme la vânătoarea de vulpi.

– Cred că ai dreptate, încuviință Maximus.

– Ai observat altceva la Scaraoțchi?

Maximus se gândi la sclipirea de verde de la gâtul tâlharului și decise să păstreze această informație pentru sine.

– Nu. Ce știi despre el?

– Scaraoțchi nu cunoaște nici teama, nici scrupulele, din câte îmi pot da seama. Trevillion era destul de mohorât. Îi jefuiește pe bogați și pe săraci deopotrivă și nu ezită să își rănească sau să își ucidă victimele.

– Cât de mare e zona pe care o frecventează?

– Doar St. Gîles, răspunse Trevillion prompt. Poate pentru că aici întâmpină puțină rezistență sau pentru că oamenii sunt mai vulnerabili și mai puțin protejați.

Maximus mârâi, țintuind cu privirea pumnalul din mâinile lui. Un tâlhar care vâna în St. Giles și care spusese că nu se mai întorsese în zonă de mulți ani. Ar putea fi oare cel care îi ucisese părinții cu atât de multă vreme în urmă?

– Trebuie să mă întorc la oamenii mei.

Trevillion puse piciorul în scara Primului și se avântă în șa. Maximus dădu din cap, vârând pumnalul tâlharului în cizmă și se întoarse.

– Fantomă.

El se opri și se uită la căpitan. Chipul celuilalt bărbat era impenetrabil.

– Îți mulțumesc.

„Măcar dacă Apollo ar putea să vorbească." Artemis se încruntă în timp ce se furișa pe coridorul întunecat, cu Bon Bon pe urmele ei. Trecuse de miezul nopții, așa că toată lumea din Wakefield House ar fi trebuit să doarmă – mai puțin Craven, pe care îl lăsase veghindu-l pe fratele ei. Valetul nu părea să doarmă niciodată. Trebuia să presupună că omul își îndeplinea sarcinile față de Maximus, și cu toate astea reușea cumva să aibă grijă și de Apollo.

Artemis scutură din cap. Craven părea să fie un îngrijitor capabil – deși nu-i plăcea să se gândească la felul în care își căpătase experiența –, dar cu toate astea Apollo tot nu putea vorbi. Altminteri, fratele ei începea să se simtă mai bine, dar de fiecare dată când încerca să rostească un cuvânt, gâtlejul lui nu slobozea decât sunete gâtuite. Sunete care, în mod evident, îi provocau dureri mari. Își dorea mult ca el să-i poată *spune* că e mai bine, decât să scrijelească pe hârtie. Atunci poate că l-ar crede.

Coridorul dincolo de ușa lui Maximus era pustiu. Cu toate astea, ea se uită temătoare în jur, înainte să bată la ușă. Chiar dacă decisese să-și accepte calea de femeie căzută, se părea că era greu să scape de temerile adunate într-o viață întreagă.

Artemis așteptă, mișcându-se de pe un picior pe altul, dezamăgirea inundându-i sufletul când ușa rămase închisă. Poate că el nu intenționa să o mai vadă încă o dată. Poate că se plictisise deja de ea.

Ei bine, ea nu avea încă de gând să termine cu el. Încercă mânerul ușii și descoperi că era neîncuiată. Deschise iute și intră, închizând la fel de brusc în urma ei. Apoi privi în jur.

Nu avusese timp să îi studieze camerele seara trecută, fusese distrasă de alte lucruri. Se îndreptă spre ușa care dădea spre camera din care apăruse Maximus cu o seară înainte. Ducea spre un salon care servea drept cameră de lucru. Percy se ridică din locul unde se tolănise în fața focului și se întinse inainte să vină să-i salute pe ea și pe Bon Bon. Artemis îl mângâie distrată pe cap în timp ce examina salonul lui Maximus. Cărțile se aliniau pe perete și stăteau stivuite în teancuri pe jos; un birou enorm era complet acoperit de hârtii, puse de asemenea în teancuri ordonate. Singurul lucru care nu părea să fie în ordine era un glob pe un suport, care părea să fie acoperit de halatul lui Maximus. Artemis își mușcă buza ca să nu zâmbească la vederea lui. Se duse spre glob și îl învârti încetișor, cu halat cu tot înainte de a pune lumânarea pe birou și să-și treacă degetele peste hârtii. Văzu un jurnal de știri, o scrisoare a unui conte referitoare la o lege din Parlament, o misivă scrisă de o mână mult mai puțin rafinată care îi solicita fonduri pentru a trimite un băiat la școală, o bucată de hârtie pe care era ceva care părea începutul unui discurs, scris de o mână îndrăzneață – probabil chiar de Maximus. Preț de o clipă, ea studie discursul, urmărind cuvintele cu degetul și simțind aproape o senzație de căldură urmărind punctele clare pe care le enumerase el în argumentație.

Puse deoparte hârtia și văzu colțul unei cărți subțiri ieșind de sub un teanc. O scoase cu grijă și se uită la titlu. Era despre pescuit. Artemis ridică din sprâncene. Fără îndoială că Maximus avea numeroase pâraie și râuri pe proprietățile sale, dar oare avea vreodată timp să pescuiască? Gândul îi declanșă o stare de melancolie. Oare se mai uita din când în când în cartea de pescuit printre toate celelalte sarcini? Dacă da, asta arunca o lumină interesantă asupra ducelui de Wakefield.

Artemis luă cartea despre pescuit, se ghemui într-unul din fotoliile de lângă foc și începu să citească. Ceî doi câini veniră să se așeze la picioarele ei, și în încăpere se lăsă liniștea.

Cartea era surprinzător de interesantă şi ea pierdu noţiunea timpului. Când ridică din nou privirea îl văzu pe Maximus oprindu-se în uşa dormitorului, privind-o, iar ea nu ştia dacă de cinci minute sau de o jumătate de oră. Puse un deget în carte ca să nu uite pagina.

– Cât e ceasul?

El îşi înclină capul, uitându-se spre cămin, iar ea văzu ceasul care stătea deasupra.

– E ora unu noaptea.

– Ai fost plecat destul de mult.

– Asta fac adesea, ridică el din umeri.

Se întoarse şi se duse în dormitor, iar ea se ridică să-l urmeze, lăsând câinii adormiţi în salon. Purta aceeaşi haină şi aceeaşi vestă pe care le purtase la cina cu Phoebe. Ea găsi un alt scaun pe care să se aşeze.

– Ai fost plecat în calitate de Fantomă?

– Cum?

Ea se abţinu să nu-şi dea ochii peste cap. De parcă ea nu ar fi putut ghici unde fusese în tot acest răstimp.

– Te-ai plimbat pe afară în costumul de Fantoma din St. Giles?

El îşi scoase peruca şi o puse pe suport.

– Da.

Scoase un pumnal mic din cizmă şi il puse pe comodă.

– Ai întotdeauna aşa ceva la tine? ridică ea din sprâncene.

– Nu. El ezită. E un suvenir din noaptea asta.

Se luptase cumva? Salvase cine ştie ce biată femeie atacată în St. Giles? Ucisese în noaptea asta?

Ea îi studie expresia, dar constată că era imposibil de deslușit în acest moment. Chipul îi era mai ferecat decât o încăpere încuiată cu lacăt.

El îşi dădu jos şi vesta şi o aruncă neglijent pe scaunul de vizavi de Artemis. Se întrebă dacă de regulă Craven îl ajuta să se dezbrace – cei mai mulţi aristocraţi aveau nevoie de ajutor, dar el părea să se mişte degajat. Rămase tăcută şi, în cele din urmă, el se întoarse spre ea. Oftă.

– Am urmărit un tâlhar... pe cel care mi-a ucis părinții. Am crezut că l-am găsit în sfârșit... Se întrerupse scuturând amar din cap. Dar am eșuat. Am eșuat așa cum am făcut-o în fiecare noapte în care l-am vânat. Nu am fost nici măcar în stare să mă apropii îndeajuns pentru a constata dacă era cel pe care îl căutam.

Artemis îl văzu cum se dezbrăca de cămașă cu o mișcare violentă, dezvelindu-și umerii puternici. Câte nopți la rând se întorsese singur acasă, după ce pierduse ceea ce părea un indiciu promițător cu privire la asasinul părinților săi? El luă un urcior de pe servantă și turnă apă într-un lighean.

– Nici un cuvânt de compasiune?

Ea se uită la el cum se spăla cu apă pe față și pe gât.

– Orice aș spune eu ar schimba cumva situația?

El încremeni cu apa curgându-i de pe față deasupra ligheanului, cu spatele întors la ea.

– Ce vrei să spui?

Ea tremură. Își strânse picioarele sub ea, acoperindu-și gleznele goale cu halatul.

– Îl vânezi deja de ani intregi, singur și în secret. Ai făcut asta fără laude sau dojeni. Ești o forță în sine, Excelența Ta. Mă îndoiesc că orice aș spune sau aș face te-ar impresiona în vreun fel.

El se mișcă în cele din urmă, răsucindu-și capul să se uite la ea peste umăr.

– Nu-mi spune așa.

– Cum?

– Excelență.

Replica lui aproape că o făcu să plângă, iar ea nu știa de ce. Era... Însemna ceva pentru ea acum, dar totul era atât de complicat, din pricina titlului și a tot ce reprezenta el. Măcar dacă ar fi fost un bărbat plăcut de sărac – un avocat sau un negustor. Penelope nici măcar nu s-ar mai fi uitat la el. Artemis nu ar mai fi trebuit să poarte vina de a o fi rănit pe verișoara ei. S-ar fi putut căsători, iar ea i-ar fi îngrijit casa și i-ar fi gătit. Ar fi fost mult mai simplu. Și atunci l-ar fi avut numai pentru ea.

El se întoarse spre comodă fără vreun alt cuvânt, scoase un prosop din flanelă și îl frecă cu săpun. Ridică un braț, mușchii

spatelui său flexându-se într-un spectacol impresionant, şi se spălă pe o parte şi la subsuoară. Înmuie prosopul în lighean şi repetă operaţia şi pe partea dreaptă înainte să se uite iar la ea exact când pe ea o apucă din nou tremuratul.

Maximus se încruntă şi puse prosopul în apă. Se duse şi înteţi focul, făcându-l să ardă cu flăcări mari. Apoi se duse în garderobul lui, scoase o pătură, după care veni şi i-o aşeză pe genunchi.

– Ar fi trebuit să-mi spui că îţi era frig.

Mâinile lui erau deosebit de blânde.

– Apa ta e rece, murmură ea. Nu te deranjează?

– Mă căleşte, ridică el din umeri.

– Atunci adu cârpa aici.

El se uită curios la ea, dar făcu ce îi ceruse. Ea luă cârpa udă de la el.

– Întoarce-te şi lasă-te în jos.

El ridică dintr-o sprânceană, iar ea îşi aminti că îi poruncea unui duce să îngenuncheze în faţa ei. Dar el nu mai era duce acum, nu-i aşa? Era Maximus acum. Maximus, amantul ei.

El se întoarse şi se lăsă în jos. Focul îi lumina spatele lat, subliniind fiecare muşchi şi tendon. Încetişor, ea trecu cu prosopul ud peste omoplaţii lui. El îşi lăsă capul în jos şi îşi arcui spinarea. Ea înţelese şi frecă prosopul peste părul umed de la ceafă înainte să treacă cu el pe spinare în jos. El trase aer în piept.

– Aveam paisprezece ani când au murit.

Ea ezită doar o fracţiune de secundă înainte să urce cu prosopul la loc pe coloana lui.

– Eu – umerii i se mişcau, într-un gest de nelinişte – nu ştiam ce să fac. Cum să descopăr ucigaşul. Eram furios.

Ea se gândi la băiatul care rămăsese fără părinţi într-un mod atât de şocant. „Furios" era probabil un cuvânt frumos pentru ce simţise el.

– Mi-am petrecut următoarele două luni făcând ce trebuia să fac. Eram duce. El îşi întinse şi îşi flexă umerii. Dar în fiecare noapte mă gândeam la părinţii mei şi la ce i-aş face criminalului când l-aş găsi. Eram destul de înalt pentru vârsta mea, aveam

aproape un metru optzeci, și m-am gândit că aș putea să mă apăr. Am început să mă duc noaptea în St. Giles.

Artemis se cutremură la gândul că un copil – căci din punctul ei de vedere un băiat de paisprezece ani era tot un copil – se ducea noaptea în St. Giles, indiferent cât ar fi fost de înalt.

– Aveam un maestru de scrimă și mă credeam foarte bun, continuă Maximus. Cu toate astea, nu era de ajuns. Într-o noapte am fost bătut rău și jefuit de un tâlhar. M-am ales cu doi ochi vineți. Craven a fost chiar foarte furios.

– Îl aveai pe Craven și atunci?

El dădu din cap.

– Craven a fost valetul tatălui meu. Bănuiesc că a făcut investigații. A doua zi, în timp ce stăteam în pat, am avut un vizitator.

Ea trecu prosopul cu grijă peste umerii lui.

– Cine?

– Numele lui era Sir Stanley Gilpin. Era un partener de afaceri și un prieten al tatălui meu – nu foarte apropiat, de fapt, așa cum cum aflat ulterior.

– De ce te-a vizitat? Ea terminase să-i spele spatele, dar nu voia să se oprească din a-l atinge. Încetișor, își trecu degetul peste mușchii de la ceafă. Erau atât de încordați.

– Asta m-am întrebat și eu, zise el, tremurând un pic.

Ea nu-și putea da seama dacă lui îi displăcea atingerea ei sau nu, dar cum nu protestă, își lipi palma de pielea lui, simțindu-i căldura.

– Nu-l mai întâlnisem până atunci. În acea primă zi a stat cam o oră și am vorbit despre tata, despre una, despre alta, lucruri neimportante.

– Prima zi? întrebă ea blând, punându-și ambele mâini pe spatele lui. S-a întors?

– O, da. El își înclină capul și își arcui spatele în mâinile ei, ca o pisică uriașă care cerșea mângâiere. S-a întors în fiecare zi a săptămânii cât am stat în pat. Și apoi, la sfârșitul săptămânii mi-a spus că ar putea să mă antreneze în așa fel încât data viitoare când mă voi duce în St. Giles în căutarea ucigașului părinților mei să nu mai iau bătaie.

Mâinile ei se opriră preț de o clipă când auzi acele cuvinte. Pe de o parte era bucuroasă că îi păsase cuiva îndeajuns – că fusese suficient de puternic – încât să-l antreneze, ca să nu mai fie rănit. Pe de altă parte... nu avea decât paisprezece ani. Cumva nu părea în regulă.

El se împinse în mâinile ei, cu o poruncă tăcută, așa că ea începu să-i maseze umerii, simțind carnea tare de pe oasele puternice. El oftă și umerii i se relaxară puțin.

– M-am dus cu el și am descoperit că avea un fel de loc de antrenament – o încăpere mare în casa lui, unde era plin de manechine și de săbii. El mi-a arătat cum să folosesc sabia nu asemenea unui gentleman, ci așa cum ar face-o un tâlhar. M-a învățat să nu joc cinstit, ci să lupt ca să câștig.

– Cât timp? întrebă ea cu voce gâtuită.

– Cum?

El dădu să se uite peste umăr, dar ea își înfipse degetele în mușchii care îi flancau coloana. El gemu și își lăsă din nou capul să cadă.

– Cât timp te-ai antrenat cu Sir Stanley? șopti ea.

– Patru ani, zise el. De cele mai multe ori singur.

– De cele mai multe ori.

El ridică din umeri.

– La început, când am ajuns acolo, mai era un băiat, un fel de pupil al lui Sir Stanley. De fapt, era mai degrabă un tânăr – trebuie să fi avut în jur de optsprezece ani. Îmi amintesc că se lupta cu ferocitate – când nu citea – și avea un simț al umorului sec. Îmi plăcea de el.

Maximus recunoscu asta parcă doar pentru el, în șoaptă. Artemis simți cum i se adună lacrimile în colțurile ochilor. Avusese oare prieteni de vârsta lui după moartea părinților – sau își petrecuse tot timpul antrenându-se pentru răzbunare?

– Ce s-a întâmplat cu el?

Maximus rămase tăcut atât de mult, încât ea crezu că nu avea să mai răspundă, dar apoi el ridică iar din umeri.

– A plecat la universitate. Îmi amintesc că am primit o dată un pachet de la el – o carte. *Moll Flanders*. Destul de deocheată. Cred

că o mai am pe aici, pe undeva. Mai târziu, după ce am plecat, Sir Stanley a antrenat un al treilea băiat. L-am întâlnit o dată sau de două ori. Cred că, într-un fel, noi trei am fost un fel de moștenire lăsată de Sir Stanley. Ciudat. N-am mai vorbit cu nici unul dintre ei de ceva timp, n-am mai vorbit despre asta de ani întregi.

Părea tulburat. Ea își dădu jos picioarele de pe scaun și le puse de o parte și de alta a umerilor lui, stând cu ele desfăcute pentru a i putea masa mai bine brațele. Erau atât de puternice – pline de mușchi – și cu toate astea era doar un bărbat. Nu aveau nevoie toți bărbații de tovărășie? De prietenie? Dragoste?

El își sprijini capul de coapsa ei, o greutate care o făcu să-și dea seama că nu purta decât o cămășuță și un halat. Rămaseră așa pentru mai multă vreme in tăcere, în timp ce ea îi mângâia brațele și spatele, iar focul trosnea în cămin. Își plimba degetele în cerc pe umeriî lui.

– Când ai devenit Fantoma? îl întrebă ea.

Se gândi că el va refuza să mai vorbească, dar răspunsul veni destul de iute.

– Când am împlinit optsprezece ani. Sir Stanley s-a cam certat cu mine pe tema asta. Voiam să mă duc singur în St. Giles încă de mai înainte, dar el nu voia să mă lase. La optsprezece ani însă am decis singur.

Ea se încruntă. Lipsea ceva. Una era să se ducă în St. Giles...

– De ce te-ai îmbrăcat în costum de arlechin?

El izbucni în râs, lăsându-și capul pe spate ca să o poată privi în ochi.

– A fost ideea lui Sir Stanley. Avea un simț al umorului cam ciudat și era pasionat de teatru. A comandat un costum pentru mine și mi-a zis că un bărbat cu mască își poate ascunde nu doar identitatea proprie, ci și pe a familiei sale. Se poate mișca asemenea unei fantome.

Ea îl apucă cu mâinile de chipul neted.

– Dar ce idee ciudată!

– Mă întreb dacă nu cumva Sir Stanley fusese în tinerețile lui Fantoma din St. Giles, ridică el din umeri. Legenda e mai veche decât ocupația mea.

– Ocupația?

– Băieții care se antrenau cu mine. Toți trei am fost Fantome. Toți trei la intervale diferite și câteodată în același timp.

– Au fost? înghiți ea în sec. Au murit?

– Nu, răspunse el leneș. Doar că s-au retras. Eu am rămas singura Fantomă din St. Giles.

– Mmm.

Părea atât de singur. Se aplecă peste el, îndeajuns de aproape pentru un sărut.

– Maximus?

– Da? întrebă el, urmărindu-i buzele cu privirea.

– De ce erai în St. Giles când au murit părinții tăi?

Preț de o secundă, ea știu că îndrăznise prea mult. Când privirea lui se transformă în gheață și ochii lui întunecați deveniră reci. Apoi el o trase spre el.

– Nu-mi amintesc, murmură el cu gura lipită de a ei, înainte să o sărute.

Capitolul 14

Timp de un an, Lin a mers călare în spatele regelui Herla, în vânătoarea lui îngrozitoare. Calul-fantomă dintre picioarele ei galopa și se încorda, dar nu scotea nici un sunet. Îl văzu pe regele Herla doborând cerbi uriași și mistreți puternici, dar el nu-și sărbătorea niciodată succesul. Doar câteodată, când ea prindea câte un iepure sau un cerb mai mic, el își întorcea capul și ea simțea greutatea privirii lui asupra ei. Atunci constata că el o privea, cu ochii lui reci și palizi, și triști, și atât de singuratici...

din *Legenda regelui Herla*

Era ciudat să săruți un bărbat cu susul în jos – ciudat, dar și foarte erotic. Artemis simțea buzele lui Maximus peste ale ei,

barba lui zgâriindu-i ușor nasul. Din poziția asta, buzele lor nu se găseau chiar așa cum ar fi trebuit, așa că ea trebui să compenseze deschizând gura larg, la fel și el. Nu era elegantă această încolăcire ciudată a limbilor, acest amestec pasional al gurilor. Aceasta era pasiune pură, chiar dacă nu se grăbeau deloc.

Ea simți cum el întinse mâna ca s-o țină în loc în timp ce îi lua gura cu asalt. Se întrerupse doar pentru o secundă, iar ea văzu sclipirea hotărâtă a ochilor lui negri când el se întoarse spre ea. Se sprijini de picioarele ei desfăcute și o cuprinse de talie cu un braț în timp ce cu celălalt îi trăgea chipul spre el.

– Diana, i se păru ei că-l aude murmurând în timp ce o săruta din nou.

Încet, conștiincios. Ea își desfăcu buzele cu un oftat în vreme ce el îi cotropea gura cu limba. Nu se grăbea, de parcă ar fi avut tot timpul din lume să o țină așa și să-i exploreze adâncimile. Ea scoase un sunet, un fel de mârâit profund, de care în alte circumstanțe s-ar fi rușinat, dar era ametită, cu capul plin de vin și de sărutările lui, încât nici nu se gândi la asta. Nu exista nimic altceva în afară de gura lui, de buzele lui, de intruziunea limbii lui. Nu-și putea închipui că ar mai dori vreodată și altceva.

Dar el se desprinse de ea, retrăgându-și limba, buzele, deși ea scânci și făcu o mișcare să-l urmeze. Deschise ochii ca să-l descopere privind-o ca un prădător. Calculat, la pândă. Îi susținu privirea și ea văzu o umbră de zâmbet apărând în colțul gurii lui. Pătura îi dispăru brusc din poală, iar ea simți cum materialul veșmintelor îi era împins în sus pe picioare.

– Îți amintești dimineața aceea? întrebă el cu o voce imposibil de profundă. Ai ieșit din iaz ca o zeiță triumfătoare, îmi arătaseși gleznele cu o zi înainte – ea simți degetele lui fierbinți pe glezna stângă –, dar în dimineața aceea am văzut curbura gingașă din interiorul pulpelor, încheietura delicată a genunchilor, forma frumoasă a coapselor. Mi te-ai arătat feciorelnică asemenea unei sirene cântându-i unui bărbat până la moartea extatică și nici măcar nu ai știut, nu-i așa? Eram tare ca o stâncă până ai ieșit pe mal.

Ea roși la auzul vorbelor lui, amintindu-și de acea dimineață. Habar n-avusese că îl afectase atât de mult. Când se gândea

că ei vorbiseră calm, şi în tot acel timp mădularul lui era întărit de dorinţa stârnită de ea. Se umezi doar la gândul acesta.

Privirea ei alunecă spre mâinile lui pe pulpele ei şi înapoi, ca să se uite în acei ochi atenţi şi ştiutori. El zâmbi de parcă i-ar fi putut ghici gândurile. Îi strânse poalele halatului şi ale cămăşuţei subţiri în pumnii lui mari şi le ridică încet, dezvelindu-i picioarele, şi dacă ea nu protestă, chiar mai mult.

Şi de data asta ea ştia exact cum îl tulbura vederea picioarelor ei. El ridică încet o sprânceană in semn de provocare.

Dar dacă el era prădătorul, emanând pericol masculin, atunci ea era partenera potrivită pentru el. Ea bântuise pădurile singură în copilărie. Înotase în iazuri, pândise veverițe, se cățărase în copaci ca un copil neastâmpărat. Adânc în sinea ei, acoperită de masca banală a unei însoţitoare, era la fel de periculoasă ca şi el. La fel de îndrăzneaţă.

Aşa că îşi arcui gura într-un zâmbet în timp ce se lăsa pe spate pe scaun. Dacă el se aştepta ca ea să dea dovadă de o teamă fecioarelnică, avea să fie dezamăgit. Nu mai era fecioară.

Ochii lui sclipeau ca ai unui băiat pus pe şotii, iar gura lui de regulă atât de severă se arcui mult în sus. Îşi înclină capul doar puţin, în semn de aprobare. Apoi, el ii împinse fustele dintr-o singură mişcare dincolo de şolduri, dezvelind-o de la talie în jos, ca s-o privească.

Ea îşi reţinu o exclamaţie. Nu avea s-o facă să ţipe. El îi susţinu privirea, fără măcar să se uite la ce i se dezvăluia mai jos şi se întoarse complet, întinzându-şi picioarele lungi sub scaun, astfel încât el şedea pe podea, cu faţa spre ea, iar ea i se înfăţişa dinainte, ca un festin. Degetele lui descriau cercuri pe şoldurile ei, parcă pentru a o relaxa sau poate pentru a o menţine relaxată. Deşi dacă acesta era scopul lui, atunci nu funcţiona. Ea îi susţinea în continuare privirea, dar respiraţia i se accelera de parcă ar fi urcat o scară. Apoi, brusc, el se uită în jos.

Se opri, uitându-se pur şi simplu la ea. Nu făcu nici o mişcare, dar în privirea lui se vedea o dorinţă sălbatică de posesie care o făcea să se întindă şi să toarcă drept răspuns. O voia. Voia acea parte din ea. Se simţi dintr-odată geloasă pe oricare altă femeie la care

se uitase vreodată așa. El nu avea dreptul – ele nu aveau dreptul. Acea privire, acea expresie, acest *moment* trebuiau să existe numai între ei și cu nimeni altcineva. Erau un univers format din doi.

Era o intimitate aproape insuportabilă, dar ea se forță să privească în timp ce el își desfăcu larg degetele și își trecu mâna peste locul delicat unde piciorul întâlnea șoldul, până când degetul arătător ajunse la părul încrețit. Degetul mare își continuă drumul pe sub picior, până când îi cuprinse coapsa în mână. El împinse, încet, inexorabil, făcând-o să-și desfacă picioarele și mai mult, ajutând-o să treacă un picior peste brațul scaunului, până când ajunse să i se ofere în chip indecent.

El se aplecă dinaintea ei, ca un preot în fața altarului, iar ea privi, ținându-și răsuflarea până simți că-i plesnesc plămânii, cum el o gusta.

Atingerea limbii lui fierbinți și umede era atât de minunată încât începu să tremure și închise ochii. Era o senzație incredibilă, pe cât de ingrozitoare, pe atât de minunată, iar ea știu că nu avea să mai fie aceeași după acest moment. Aici și acum, el dărâma pereții fațadei, fărâmițând piatra, dizolvând mortarul. Pentru a dezveli femeia de dinăuntrul ei, iar lucrul cel mai înspăimântător era că ea nu era deloc sigură cine era acea femeie. N-o întâlnise niciodată.

El îi desfăcu pliurile cu degetele și o gustă până când ea își arcui spatele și gemu. Tare. Profund. Fără să poată opri sunetul.

Ea simți cum el își deschidea gura lângă carnea eî, de parcă ar fi vrut s-o inhaleze, iar inima îi bătea atât de tare, incât crezu că avea să moară. El își duse limba la năsturașul ei și apăsă, sărută, supse, iar ea ar fi putut să jure că inima avea să i se oprească în întregime. Trupul i se cutremura, iar ea îi ținu capul cu palmele ca să nu plece. Șoldurile i se mișcau încetișor, neliniștite sub gura lui, ridicându-se și lăsându-se ca să întâmpine sărutul său neîntrerupt. Își dădu capul pe spate, cu spatele arcuit, în timp ce el își mișca limba iute și tare, și obscen, sunetele umede umplând încăperea. Ea nu știa dacă avea să reziste dacă el continua, dar știa că ar muri dacă se oprea. Iar când atinse apogeul, ea se ridică.

Ca un vultur întinzându-şi aripile, pe un val percutant al exploziei de jos. Zbură şi renăscu.

Când deschise în cele din urmă ochii, ea îl văzu privind-o, cu gura în continuare între coapsele ei, dogoarea privirii lui arzându-i pielea renăscută. Înghiți în sec, mângâindu-i obrazul şi încercă să se gândească la un fel prin care să-şi exprime gratitudinea, dar se părea că uitase arta vorbirii.

El îşi înălță capul, iar ea nu mai avea nici măcar energia de a se supăra pe zâmbetul satisfăcut de pe buzele lui. El îşi puse mâinile în jurul taliei ei şi o trase spre el, ajutând-o cu grîjă să i se aşeze în poală, cu picioarele peste ale lui. O ținu cu mâna de cap şi o sărută, iar când ea simți o aromă puternică pe buzele lui, ştiu de unde venea.

Fără să rostească vreun cuvânt, el împînse scaunul deoparte, astfel încât se aflau împreună în fața focului. Se aplecă spre ea, sărutând-o tandru după ureche.

– Încolăceşte-ți picioarele în jurul meu, şopti el.

Ea se mişcă languros, pentru că nu exista nici un motiv, din câte îşi dădea ea seama, să se grăbească. Dar când moliciunea ei se deschise din nou, datorită poziției în care se aşezase, ea simți cât era el de tare. Cât de insistent. Probabil că avea o părere diferită referitor la urgența chestiunii.

Când el îşi strecură o mână între ei, Artemis se agăță de gâtul lui, ca să-şi mențină echilibrul, şi se aplecă să se uite. El îşi desfăcea pantalonii. Ea îşi înclină capul în timp ce el încerca să se descurce cu o mână, cealaltă fiind proptită în podea pentru a-i menține pe amândoi în echîlibru. Se uită la el printre gene.

– Ai vrea un pic de ajutor?

El o pedepsi pentru amuzamentul ei crâmpoțindu-i buza. Pentru un moment, ea se pierdu în joaca lor, în săruturile nerăbdătoare pe care el i le dădea. Apoi se aplecă şi îi desfăcu pantalonii cu un calm deliberat. Din păcate, el nu era la fel de calm.

– Dîana, mârâi el, întrerupându-şi vorbele cu o înjurătură când ea îi scoase mădularul din pantaloni.

Era pentru prima dată când ea il ținea – ținea un bărbat – şi se folosi de ocazie pentru a studia premiul din mâinile ei. Pielea

era moale și o surprinse că partea cea mai masculină a lui era atât de catifelată. Îl mângâie cu degetele, minunându-se de duritatea de sub piele, de venele groase care se întindeau pe toată lungimea lui. În despicătura mică din vârf apăruse o mărgea de lichid. Membrul din mâna ei se flexă la atingerea ei, și ea dădu să râdă. Să cânte, deși vocea ei nu era minunată. Era atât de special, de straniu, felul în care era construit. Faptul că o lăsa să se joace cu el. Îi aruncă o privire pe sub sprâncene și văzu o expresie extraordinară pe chipul lui – un fel de foame plină de tandrețe.

– Diana, șopti el, și îi prinse buzele cu ale lui.

Dintr-odată, ea nu mai voia să se joace. Înăuntrul ei simți arcul întinzându-se din nou, încordându-i trupul, adunându-se în ceea ce de-acum știa că avea să fie o plăcere aproape insuportabilă.

Se trase mai aproape, ridicându-și fustele și ducând vârful mădularului său întărit spre pliurile ei. Încă se mai sărutau când ea începu să-și rotească șoldurile, gâfâind în timp ce se folosea de el pentru a se stimula.

El deschise gura larg și o sărută adânc, împingându-și șoldurile în sus. Ea știa ce își dorea el – de ce avea nevoie de-acum – dar și ea avea nevoie de ceva. Încă puțin. Își ținu răsuflarea, zvârcolindu-se în timp ce îl conducea spre pliurile ei alunecoase. Era atât de tare, de lat, atât de perfect, încât parcă fusese făcut special pentru ea. Ei bine, într-un fel chiar fusese, nu?

Dar răbdarea lui ajunsese la capăt. O apucă de talie și o ridică, uitându-se cu ferocitate in ochii ei.

– Ține-mă acolo.

Ea îl potrivi aproape fără voie la intrarea ei, ținându-l acolo în timp ce el o trăgea în jos. În timp ce se unea cu el. El o privi chiar și când ea oftă din pricina intruziunii intime. Era încă sensibilă acolo din pricina serii de dinainte, așa că se încordă. El se opri, degetele lui mângâindu-i spatele, prin materialul subțire al cămășii și al halatului.

– Încet.

Ea încuviință, pe măsură ce corpul ei îl accepta și el luă asta drept o permisiune. Încetișor, o străpunse cu mădularul. Ea își dădea seama de bătăile iuți ale inimii, de respirația sacadată,

de felul în care se uita el şi cât de tare se controla ca să nu se implânte direct în ea.

Dar durerea începu să treacă, fiind înlocuită de senzaţia minunată de a fi umplută până la refuz. Ea îşi muşcă buza, arcuindu-şi spatele şi uitându-se la tavan în timp ce îşi rotea încet şoldurile, lăsându-se în jos deasupra lui până când îi simţi mătasea fină a pantalonîlor.

El gemu, profund şi foarte masculin, şi îşi aplecă pentru un moment capul spre ea, răsuflarea lui fierbinte, gâfâită, încălzindu-i sânii. Ea îşi trecu mâinile peste braţele lui şi simţi cum i se încordau muşchii sub degetele ei. Acesta fu singurul ei avertisment.

El o împinse în sus, iar ea simţi cum el alunecă afară în timp ce se retrăgea, apoi îşi întinse picioarele pe podea şi îşi înfipse şoldurile în ea. Iute şi tare, într-un ritm ameţitor.

Odinîoară, ea îşi închipuise actul dragostei ca pe o unire blândă a două suflete, un val uşor care se apropîa şi se depărta. Un act pe cât de plin de respect, pe atât de onorat.

Ce îi făcea Maximus era departe de a fi blând. El inspiră, pieptul luî mare gemând de parcă s-ar fi luptat cu demonî. Sudoarea i se adunase pe sprâncene şi în periî fini de pe pîept. Mîşcările lui erau aspre şi abrupte în timp ce el se înfigea iar şi iar în ea. Nu era deloc aristocratul sofisticat care se arăta celorlalţî. Un colţ al gurii era ridicat într-un rânjet, ochii lui străluceau ca un furnal. Îi folosea corpul pentru propria plăcere, pentru a-şi potolî proprîa nevoie, ridicând-o şi coborând-o pe membrul luî. Era un pic mai mult decât un animal acum.

Iar ea savura momentul. Ea – ea îl adusese în starea asta. Ea făcuse ca un bărbat, care captiva regi şi diplomaţi cu siguranţa elocvenţeî sale, să-şi iasă pur şi simplu din mînţi.

El o împînse cu toată puterea şi se înfipse adânc în ea, încremenind, cu capul pe spate în agonia plăcerii. Ea se aplecă şi linse cu delicateţe sudoarea sărată de pe buzele lui în timp ce sămânţa lui o inunda.

*

A doua zi dimineață, Craven se puse la dispoziția lui Maximus în încăperile lui și se arătă îngrozitor de corect până când Artemis se duse să se îmbrace în camera ei.

Abia apucase să se închidă ușa în urma spatelui ei minunat, când valetul se întoarse încet spre Maximus și îl țintui cu o privire care l-ar fi rușinat până și pe rege într-unul dintre momentele lui de supărare extremă.

– Mă iertați, Excelența Voastră, dar sper că nu vă veți supăra că vorbesc pe șleau...

– Ar conta? bombăni Maximus, dorindu-și să fi apucat să bea măcar o ceașcă de ceai de dimineață, înainte ca propriul valet să-l treacă prin furcile caudine.

Craven nici nu se obosi să ia în seamă întreruperea.

– ... dar mă întreb dacă nu ați luat-o razna de tot.

Maximus începu să se săpunească furios pe față.

– Dacă voiam să-ți știu părerea, aș fi...

– Oricât mă doare că trebuie să vorbesc, continuă Craven, mă tem că nu am de ales, Excelența Voastră.

Maximus închise gura și își luă briciul, asigurându-se că mâna îi era sigură, înainte să ducă lama la obraz. Îl simțea pe Craven in spatele lui și știa, fără să se întoarcă: Craven stătea în poziție de drepți, cu umerii trași spre spate, cu capul sus.

– Un gentleman nu siluiește o lady, zise Craven. Cu atât mai mult o lady care locuiește sub acoperișul său și se află astfel sub protecția lui.

Maximus își scutură briciul, lovindu-l de lighean și simțindu-se supărat atât pe Craven, cât și pe sine însuși.

– Nu am siluit în viața mea nici o femeie.

– Cum se numește altfel seducerea unei femei nemăritate, de origine nobilă?

Era o lovitură bine țintită și Maximus o simți din plin. Ea îi povestise deja că mai fusese rănită odată de nenorocitul acela de logodnic al eî – oare el era, până la urmă, mai bun decât acel idiot? Nu, sigur că nu. Cel puțin fiul doctorului nu se apucase să o seducă. Așa cum făcuse Maximus.

Oare îi făcea rău zeiței lui? Oare ea își ascundea inima rănită de acțiunile lui nepăsătoare? Numai gândindu-se la asta și simțea nevoia să dea în pereți. Nimeni nu ar trebui s-o rănească așa, cu atât mai puțin el. Craven avea dreptate: era un ticălos și un escroc, și dacă ar fi fost cât de cât un gentleman, ar fi renunțat la ea. Ar fi întrerupt idila și ar fi lăsat-o liberă. Și cu toate astea, nu avea s-o facă. Pur și simplu pentru că nu ar fi suportat s-o lase să plece. El trase aer în piept și zise cu greu:

– Craven, ce se petrece între domnișoara Greaves și mine nu te privește.

– Chiar așa? Vocea bărbatului mai în vârstă era aspră cum Maximus nu o auzise aproape niciodată. Dacă nu mă privește pe mine, atunci pe cine? Ascultați cumva de surorile dumneavoastră, de domnișoara Picklewood, de bărbații din Parlament pe care îi numiți prieteni?

Maximus se întoarse încet să se uite la valet. Nimeni nu-i mai vorbise așa până acum.

Chipul lui Craven părea brusc îmbătrânit, dezvăluindu-i dintr-odată vârsta.

– Sunteți legea în sine, Excelența Voastră, mereu ați fost. Asta v-a făcut un bărbat important în Parlament. Dar asta înseamnă și că, atunci când greșiți, nu există nimeni care să vă oprească.

– Și de ce m-aș opri? își miji Maximus ochii.

– Pentru că știți că ce ați făcut – ce faceți – nu e corect.

– Ea a venit în patul meu, nu invers, bombăni Maximus, simțind cum se înroșește la această scuză șubredă.

– Un gentleman își controlează mereu pornirile... toate pornirile, zise Craven cu doar o umbră de sarcasm. Ați da vina pe o lady pentru greșeala dumneavoastră?

– Nu dau vina pe nimeni.

Maximus se întoarse la comoda lui, nefiind în stare să-și privească valetul în ochi. Își dădu jos barba de pe obraji.

– Poate că ar trebui.

– Craven.

Când vorbi din nou, vocea lui Craven suna ca a unui om bătrân.

– Spuneți-mi că vă veți căsători cu domnișoara, și eu voi sărbători ocazia cu plăcere.

Maximus încremeni. Ce voia el și ce era mai bine pentru ducat erau două lucruri total diferite.

– Știi prea bine că nu pot. Intenționez să mă căsătoresc cu Lady Penelope Chadwicke.

– Și cu toate astea știți, Excelența Voastră, că Lady Penelope e o prostuță frivolă, care nu valorează nici cât jumătate din dumneavoastră. Nici cât jumătate din domnișoara Greaves, de fapt.

– Ai grijă, zise Maximus cu voce de gheață. O vorbești de rău pe viitoarea ducesă.

– Nu ați cerut-o de soție.

– Încă.

Craven își intinse mâinile într-un gest de implorare.

– De ce să nu faceți lucrurile corect? De ce să nu vă căsătoriți cu femeia cu care ați împărțit deja patul?

– Pentru că, așa cum știi, familia ei e atinsă de nebunie.

– La fel ca jumătate din familiile aristocratice din Anglia, pufni Craven. Mai bine de jumătate, dacă îi socotim și pe scoțieni. Penelope însăși e înrudită cu domnișoara Greaves și familia ei. După socoteala dumneavoastră, nici ea nu ar fi bună de ducesă.

Maximus scrâșni din dinți și respiră încetișor. Craven fusese de față la botezul lui. Îl învățase cum să se bărbierească. Stătuse în spatele lui când își coborâse părinții într-un mormânt rece. Craven nu era doar un servitor pentru el, motiv pentru care se strădui să-și mențină vocea calmă în timp ce discuta un subiect atât de intim cu el.

– Lady Penelope nu are un frate care e considerat un nebun ucigaș. Să o iau pe domnișoara Greaves de soție ar însemna să îmi întinez titlul. Am o datorie față de străbuni, față de tatăl meu...

– Tatăl dumneavoastră nu v-ar fi obligat niciodată să vă căsătoriți cu Lady Penelope! strigă Craven.

– Tocmai de asta o să mă și căsătoresc cu ea, șopti Maximus.

Craven rămase pur și simplu să-l privească. Era aceeași privire pe care i-o aruncase atunci când Maximus se răstise la una din

surorile lui în tinerețe, când băuse pentru prima oară prea mult vin, când refuzase să vorbească timp de două săptămâni după moartea părinților săi. Era privirea care spunea: „Acesta nu este un comportament potrivit pentru ducele de Wakefield". O privire care îl oprise mereu pe Maximus.

Dar nu de data asta. De data asta *el* avea dreptate, iar Craven greșea. Nu se putea căsători cu Artemis – nu i-o permitea amintirea tatălui său, aceea care-l obliga să se comporte ca un duce pentru a îndrepta răul –, dar putea să o aibă și să o păstreze, și să o transforme în cea mai tainică dorință a lui. Pentru că nu era sigur că mai putea trăi fără ea.

Se uită la Craven și știu că pe chipul lui se așternuse acea mască rece, împietrită, care îi făcea pe alți bărbați să-și ferească privirea.

– O să mă căsătoresc cu Lady Penelope și voi continua legătura cu domnișoara Greaves după cum cred de cuviință, iar dacă nu te poți împăca cu această idee, atunci ești liber să nu mai lucrezi pentru mine.

Preț de o clipă, Craven se uită la el, și Maximus își aminti de primul lucru pe care îl văzuse in dimineața în care se trezise după moartea părinților săi: chipul lui Craven, in timp ce dormea pe un scaun lângă patul său.

Craven se întoarse și ieși din dormitor, închizând încetișor ușa în urma lui. La fel de bine ar fi putut să trimită un glonț în sufletul lui Maximus.

Capitolul 15

Tam călărea acum lângă regele Herla și, deși Lin încercase să-i vorbească în tot anul, el nu îi adresă nici un cuvânt și nu dădu vreun semn că ar cunoaște-o. Cu toate astea, când veni din nou noaptea recoltei, Lin trase aer în piept și făcu așa cum îi spusese omulețul din munți: întinse mâna și îl trase pe fratele

ei de pe calul său fantomatic, apucându-l strâns. Imediat, Tam se transformă într-o pisică sălbatică uriașă...

din *Legenda regelui Herla*

Treptele spre pivnița lui Maximus erau ude. Artemis cobora cu grijă, pentru că ducea micul dejun pentru Apollo, ceai, pâine unsă din belşug cu unt şi gem, şi o farfurie uriaşă cu ouă moi. Slujnica se uitase ciudat la ea când ceruse un mic dejun atât de bogat, dar era prea bine educată ca să întrebe de ce avea un apetit atât de nepotrivît unei lady.

Artemis balansa tava de lemn pe un șold, în timp ce încerca să descuie uşa. Părea destul de ciudat să-l încuie aşa pe Apollo înăuntru, cu siguranță nimeni nu ar fi avut curajul să cerceteze pivnița ducelui, dar atât Maximus, cât şi Craven insistaseră că era mai bine aşa.

Înăuntru, nimic nu părea să se fi schimbat de când îi urase lui Apollo noapte bună, cu câteva ore mai devreme. Tava cu cărbuni încă mai arunca o lumină mocnită, iar Apollo era aşezat pe patul îngust. Dar când se apropie, văzu o diferență foarte mare: Apollo avea legat de o gleznă un lanț cu o bilă din fier. Se opri la câțiva paşi de el.

– Ce e asta?

Poate că era pe jumătate mort de foame, aproape ucis în bătaie şi încă incapabil să articuleze un cuvânt, dar fratele ei nu avusese niciodată probleme în a-şi exprima gândurile față de ea.

El îşi dădu ochii peste cap. Apoi se uită în jos şi privi teatral spre bilă de parcă nu ar mai fi văzut-o până atunci. Mişcarea jucăuşă era ridicolă pentru un bărbat atât de mare. Ea simți impulsul de a zâmbi, dar se abținu. Problema era serioasă.

– Apollo, zise ea pe un ton de avertisment, punând tava pe pat, lângă el.

Lanțul era destul de lung pentru ca el să ajungă uşor la o comodă şi la vasul cu cărbuni, dar cam atât.

– Cine a făcut asta? Maximus?

El nu se osteni să răspundă, în timp ce rupea pâinea, apoi se opri o clipă şi începu să mănânce aproape cu graţie. Artemis se încruntă văzând comportamentul lui ciudat, dar fu distrasă de lanţul care zornăi pe podeaua de piatră în timp ce el se aplecă să ia ceaşca de ceai.

– Apollo! Răspunde-mi, te rog. De ce te-au legat?

El se uită la ea peste marginea ceştii, înainte să ridice din umeri şi să pună ceaşca jos. Ridică încet carneţelul care fusese lăsat pe jos lângă pat şi mâzgăli ceva cu un creion înainte să i-l întindă.

Artemis se uită la ce scrisese.

Sunt nebun.

Ea pufni dispreţuitor, înainte să-i dea carnetul înapoi.

– Ştii prea bine că nu eşti.

El se opri cu degetele pe micuţul caiet, se uită la ea şi ea observă cum privirea i se îmblânzi. Apoi luă carnetul de la ea şi scrise altceva:

Doar tu, sora mea dragă, mă crezi întreg la minte, şi pentru asta te iubesc.

Ea înghiţi în sec şi se aplecă să-l sărute pe obraz. Cel puţin se bărbierise.

– Şi eu te iubesc, deşi mă scoţi din minţi.

El pufni şi se apucă să mănânce ouăle.

– Apollo? se interesă ea blând. Ce s-a întâmplat la Bedlam? De ce ai fost bătut atât de rău?

El luă încă o înghiţitură, refuzând să o privească în ochi. Ea oftă şi îl privi. Chiar dacă era prea încăpăţânat ca să povestească de ce îi fusese strivit gâtul, ea era bucuroasă că era în siguranţă şi că avea destulă mâncare. Privi din nou spre lanţul de la glezna lui. Era în siguranţă, dar era din nou legat ca un animal, iar asta era intolerabil.

– O să vorbesc cu Maximus. O să înţeleagă că ai fost acuzat pe nedrept şi că nu eşti deloc nebun.

Ea vorbi încrezătoare, deşi începea să se îndoiască de faptul că Maximus se va răzgândi vreodată. Şi dacă nu o făcea? Nu-şi putea lăsa fratele legat aici – era doar un pic mai bine decât la Bedlam.

El mestecă, privind-o cu ochii mijiți, şî dintr-un anume motiv, expresia lui o neliniști. Apollo luă caietul şi scrise un singur cuvânt:

MAXIMUS?

– E un prieten, zise ea simțind că începea să se îmbujoreze.

El ridică sardonic o sprânceană şi scrise, creionul lovind hârtia la fiecare literă cu o mică bufnitură.

Trebuie să te considere o prietenă foarte bună ca să mă salveze din Bedlam doar pentru că l-ai rugat.

– Presupun că a considerat că face o faptă bună.

El ridică din nou neîncrezător din sprâncene, înainte de a scrie:

Mi-am pierdut vocea, nu rațiunea.

– Ei, sigur că nu.

Dar el continuă să scrie.

Nu-mi place să fii atât de apropiată de un duce.

– Ți-ar fi plăcut mai degrabă să fiu apropiată de un conte sau de un viconte, atunci?

El se lovi cu umărul de ea înainte să răspundă în scris:

Foarte amuzant. Ştii la ce mă refer.

Pentru ea era cel mai drag om din lume, şi ura să-l mintă. Cu toate astea, adevărul nu ar fi făcut decât să-l înfurie.

– Dragule, nu-ți face griji pentru mine! Un duce nu ar fi niciodată interesat de însoțitoarea unei doamne. Ştii că Lady Phoebe e prietena mea. Am venit aîci ca să-i fiu însoțitoare cât e plecată verişoara ei, domnişoara Picklewood. Nimic mai mult.

El o privi suspicios până când ea îi atrase atenția că i se răcea ceaiul. După asta mai rămaseră împreună în tăcere, în timp ce ea îl privea mâncând.

Dar nu putea să scape de semnificația propriilor cuvinte, căci fără să vrea, ea rostise adevărul: un duce chiar nu avea nici un motiv să aibă o relație cu ea. Maximus nu spusese nimic despre intenția de a face din aranjamentul lor o relație permanentă. Dacă el nu voia decât să se culce cu ea câteva nopți şi nimic mai mult? Ce avea să facă atunci? Din pricina a ceea ce făcuseră, ea nu va mai putea să locuiască vreodată la Penelope ca însoțitoare – chiar dacă verişoara ei nu va afla niciodată adevărul. Artemis pur şi simplu

nu o putea păcăli pe Penelope într-un mod atât de ingrozitor. Acțiunile ei îi închiseseră calea spre fosta ei viață.

Maximus simți că inima începea să-i bată mai tare în timp ce își croia drum prin umbrele Londrei in costumul Fantomei din St. Giles. Era de parcă nu ar mai fi putut să țină înlănțuită bestia furioasă dinlăuntrul său. Trecuseră aproape douăzeci de ani – mai mult de jumătate din viața lui – de când ieșea la vânătoare. Nu se căsătorise, nu căutase prietenii sau iubite. În tot acest timp, toate gândurile sale, toată energia lui se îndreptaseră spre un singur scop: să-și răzbune părinții. Să le găsească ucigașul. Să reașeze lumea, măcar în parte, la loc în tiparele ei. Iar în seara asta, acum, se afla mai aproape ca niciodată de eșec.

Începuse să plouă de parcă cerurile înseși ar fi plâns din pricina neputinței lui. Se opri, ridicându-și chipul spre cerul nopții, simțind picăturile reci lovindu-l în față. Cât de mult? Doamne, cât de mult mai trebuia să caute? Oare Craven avusese dreptate? Făcuse destulă penitență sau va trebui să trudească mereu?

Din apropiere se auzi un strigăt și, fără să se întoarcă, începu să alerge în noapte. Piatra cubică era umedă și alunecoasă sub cizmele lui, iar capa scurtă flutura în urma lui de parcă și-ar fi bătut joc de tentativa sa de fugă. Ploaia era neîntreruptă, dar asta nu-i oprea pe locuitorii Londrei să iasă. El trecu pe lângă doi dandy care înaintau grăbiți, cu pelerinele deasupra capului. Maximus doar se aplecă într-o parte când unul din ei arătă spre el și țipă. Un cal se feri când trecu pe lângă el, de parcă animalul ar fi simțit intunericul aruncat asupra sufletului său. În față, erau și mai mulți oameni. Ieșise prea devreme.

Maximus țâșni spre dreapta și apucă un stâlp care susținea etajul superior. Se trase în sus doar ca să dea nas în nas cu o copilă blondă, în cămașă de noapte, aflată la fereastră. Se opri, uluit, în timp ce fetița își duse degetul in gură și se holbă la el, apoi își continuă urcușul. Acoperișul inclinat era alunecos, dar el se ridică peste margine și incepu să alerge. Ploaia cădea neindurătoare, udându-i tunica, făcând țiglele de pe casă alunecoase, transformând lumea într-un loc aflat în doliu permanent. Dedesubt,

oamenii umblau prin ploaie, deprimați și uzi, în vreme ce, deasupra, el sărea de pe acoperiș pe acoperiș, zburând prin aer, riscând la fiecare salt o căzătură fatală.

Se apropia de St. Giles. Știa pentru că simțea mirosul locului: putoarea canalului, putreziciunea trupurilor care trăiau doar cu disperare și gin – mereu gin. Își închipui că putea simți mirosul băuturii, fierbinte și pătrunzător, cu acel accent dulceag de ienupăr. Ginul se infiltrase în toată zona, înecând-o în boală și moarte. Doar gândul la asta îi dădea senzația de greață.

Umblă prin noapte, alergând prin ploaie, bântuind acoperișurile din St. Giles de minute, zile, o viață, poate chiar uitând de ce venise. Până când găsi ce căuta – îl găsi pe *el*.

Dedesubt, într-o curte atât de mică încât nu avea nume, el îl zări pe tâlharul care-și spunea Scaraoțchi. Bărbatul era călare și încolțise un tânăr speriat, ațintind pistolul spre capul băiatului. Maximus acționă din instinct și fără vreun plan. Pe jumătate alunecă, pe jumătate coborî pe marginea clădirii, aterizând între băiat și Scaraoțchi. Fără ezitare, acesta întoarse pistolul spre el și trase.

Sau mai bine zis încercă să tragă. Maximus rânji, cu ploaia șiroindu-i pe față.

– Praful e ud.

Băiatul se ridică în picioare și fugi.

– Așa se pare, zise Scaraoțchi, înclinându-și capul.

Vocea îi era înăbușită de eșarfa legată pe partea de jos a feței. Nu părea deloc să se teamă. Maximus păși mai aproape și, deși lumina era slabă, reuși în sfârșit să vadă clar smaraldul de la gâtul celuilalt bărbat. Îl văzu și îl recunoscu. Încremeni, cu nările fremătând. „În sfârșit." Doamne, Dumnezeule, în sfârșit. Privirea lui se mută la ochii adumbriți ai bărbatului de pe cal.

– Ai ceva care-mi aparține.

– Așa să fie?

– Asta, zise Maximus arătând spre bărbia lui. Smaraldul acela a fost al mamei mele. Ultimul din cele două care lipsesc. Îl mai ai și pe al doilea?

Se aştepta la orice de la Scaraoţchi, dar nu la aşa ceva: bărbatul îşi dădu capul pe spate şi izbucni în râs, sunetul reverberând în pereţii înclinaţi din cărămidă care îi înconjurau.

– O, Excelenţa Voastră, ar fi trebuit să vă recunosc. Dar pe de altă parte nu mai sunteţi băiatul smiorcăit de acum nouăsprezece ani, nu-i aşa?

– Nu, nu mai sunt, zise Maximus cu asprime.

– Dar eşti la fel de nesăbuit, îl tachină diavolul. Dacă vrei smaraldele mamei tale, îţi sugerez să cauţi chiar la tine acasă.

Maximus se săturase. Îşi trase sabia şi atacă. Scaraoţchi trase de frâie şi calul se ridică pe două picioare, potcoavele din fier sclipind în noapte. Maximus se feri, încercând să treacă de animal ca să ajungă la stăpânul său, dar tâlharul îşi întoarse calul şi îi dădu pinteni, galopând în josul aleii care ieşea din curte.

Maximus se răsuci şi sări spre colţul unde pereţii se întâlneau. Sări şi se căţără, degetele lui căutând frenetic puncte de susţinere în întuneric. Auzea zgomotul copitelor îndepărtându-se, sunetul estompându-se. Dacă nu ajungea iute pe acoperiş avea să-l piardă pe bărbatul călare în labirintul de străduţe înguste din care se compunea St. Giles.

Cu disperare, căută un punct de susţinere deasupra capului său. Cărămida cedă brusc, ieşind cu totul din perete şi el îşi pierdu echilibrul. Căzu pe spate, agitându-se ca un şobolan, zgâriind zidul cu unghiile.

Se lovi de pământul noroios cu o bufnitură care îl făcu să vadă stele verzi. Şi apoi rămase acolo, întins pe spate în curtea murdară, cu braţele şi spatele durându-l, şi ploaia lovindu-l rece în faţă. Luna dispăruse de pe cerul nopţii.

Artemis se trezi când braţe puternice o apucară strâns şi o ridicară din pat. Ar fi trebuit să fie speriată, dar nu avu decât un sentiment ciudat că lucrurile erau aşa cum trebuiau să fie. Ridică privirea în timp ce Maximus o căra pe coridorul din faţa camerei ei. Chîpul îi era aspru şi sumbru, privirea obosită şi bătrână, gura strânsă. Era îmbrăcat în halat, iar ea simţea mătasea netedă sub obraz. Îi auzea bătăile inimii, puternice şi constante.

Întinse mâna și îi urmări cu degetul ridurile de lângă gură. Privirea lui o întâlni pe a ei și sălbăticia pură pe care o văzu acolo o făcu să icnească, șocată. El deschise ușa cu umărul, se îndreptă spre pat și o depuse acolo ca pe un trofeu de război. Rămase deasupra ei și își smulse hainele de pe el.

– Scoate-le!

Ea se ridică să-și tragă cămașa peste cap. Exact la timp. Gol, el se târî peste ea cu trupul fierbinte și tare.

– Să nu mai dormi vreodată în altă parte decât în patul meu.

Ea ar fi protestat, dar el o întoarse brusc pe burtă, cu fața îngropată în perna lui. El se afla deasupra ei, sprijinit pe brațe, dar șoldurile și picioarele o țintuiau în loc. O țineau ca într-o capcană.

– Ești a mea, zise el și își lipi obrazul de al ei. A mea și a nimănui altcuiva.

– Maximus, îl avertiză ea.

– Predă-te, Diana, șopti el, desfăcându-i picioarele. Ea îi simțea bărbăția apăsându-i poruncitoare posteriorul. Predă-te, fecioară războinică.

– Nu mai sunt fecioară. Tu mi-ai luat asta.

– Și aș face-o din nou, mârâi el. Te-aș răpi și te-aș ține într-un castel departe de aici. Departe de orice alt bărbat. Te-aș păzi cu gelozie și aș veni în patul tău în fiecare noapte și mi-aș înfige mădularul în tine și te-aș silui până în zori.

Cuvintele dure, născute dintr-un sentiment apropiat nebuniei, ar fi trebuit s-o sperie. Poate că nu era ceva în regulă cu ea, căci nu făcură decât s-o încălzească. Nu, s-o înfierbânte. Era în flăcări. Abia dacă se putea abține să nu se zvârcolească sub el.

– Vrei asta, Diana? mormăi el în urechea ei, cu răsuflarea umedă pe pielea ei. Vrei să fii a mea și numai a mea, departe de lumea asta blestemată, într-un loc unde să fim doar noi doi?

– O, da, zise ea, cu voce hotărâtă.

El se ridică.

– Ziua m-aș duce să vânez un cerb frumos. L-aș aduce înapoi la castelul nostru ascuns și l-am găti la foc mocnit și apoi te-aș așeza

la mine în poală şi te-aş hrăni bucată cu bucată. Toată mâncarea a-i primi-o de la mine şi numai din mâna mea.

Ea râse, pentru că ştia că el nu-şi dorea o astfel de păpuşă obedientă. Se zvârcoli şi se întoarse dintr-o singură mişcare, ca să fie întinsă cu faţa spre el.

– Nu, aş vâna alături de tine, zise ea şi îi trase chipul spre ea. Eu sunt egala ta, milord. Egala şi tovarăşa ta.

– Asta eşti, şopti el şi o muşcă de buză.

Ea simţi gustul ploii pe buzele lui. Ploaie şi vin şi ceva mult mai întunecat. Ceva îl mâna, iar ea trebuia să vorbească cu el – despre viitorul ei şi despre eliberarea lui Apollo. Dar acum, în acest moment, nu voia să ştie de realitate. Realitatea era o cotoroanţă cu glas ascuţit, care nu putea fi niciodată mulţumită.

Dacă nu putea găsi fericirea, măcar putea avea asta. Deschise gura larg şî îşi muşcă partenerul, înfigându-şi unghiile în gâtul lui ca să-l ţină cu aceeaşi ferocitate cu care o ţinea el. Pieptul lui se frecă de sfârcurile ei, iar el se simţea cald şi masculin. Braţele lui de-o parte şi de alta a capului ei erau o cuşcă primitoare, iar el îşi plimba mădularul între picioarele ei, umezind-o. Se trase înapoi.

– Aşa.

Şi o răsuci din nou. Ea mârâi protestând, iar el chiar *râse*.

– Magnifică Diana, murmură el in urechea ei, frecându-se de ea ca un tigru uriaş. Acum o să ţi-o trag.

Ea se arcui spre el, în parte protestând că era folosită cu atâta uşurinţă, în parte excitată. Îi simţi membrul alunecând înăuntrul ei, căutând, cercetând. Într-o zi o să vrea să-l vadă, cu totul. Să-l atingă, să-l guste şi să-i exploreze corpul superb, dar deocamdată nu-şi dorea decât să-l simtă în ea.

Şi dorinţa îi fu îndeplinită. El se înfipse adânc, dintr-o singură mişcare violentă, odihnindu-şi şoldurile pe posteriorul ei. Ea gemu, muşcându-şi buza de jos.

Îl putea auzi gâfâind lângă urechea ei. În poziţia asta, apăsată în pat, aproape că nu se putea mişca, nici nu se punea problema să împingă înapoi.

El păru să-și dea seama de situația ei. Râse cu un sunet profund, din gât, care vibră pe spatele ei, și apoi se înfipse din nou în ea. Îl simțea, plin și tare ca piatra înăuntrul ei, iar mișcările lui mici, deliberate păreau să apese pe ceva adânc în ea. Simți că se umezea tot mai tare, umflându-se de tensiunea așteptării. Își mișcă șoldurile atât cât putu, iar ușoara mișcare smulse un mârâit de la el. O apucă de ureche cu dinții, continuând să se implânte în ea.

– Predă-te, dulce Diana, îi șopti el în ureche. Ești fierbinte și umedă pentru mine, aș sta așa cu tine pentru totdeauna, să te țin, să te oblig să îmi cedezi.

Ea încercă să-și vâre brațele sub ea, să se împingă într-un fel în el, dar el doar râse, retrăgându-se doar atât cât ea să simtă capul mădularului întinzându-i intrarea înainte să se înfigă la loc în ea. Dintr-odată, își vârî brațele sub ea, ținând-o strâns, găsind unul din sâni și apucându-l. Picioarele lui lungi o țineau de-o parte și de cealaltă, strângând-o și imobilizând-o.

– Diana, murmură el în urechea ei, lingând-o. Diana, ești tot ce mi-am dorit vreodată și nu voi avea niciodată.

Ea simți cum i se umplu ochii de lacrimi și suspină.

– Așa, zise el, plângi pentru mine. Rabdă-mi durerea. Ia-mi sămânța, pentru că nu pot să-ți dau nimic altceva.

Se implântă în ea cu lovituri puternice și iuți, fiecare mișcare lovind în locul sensibil din ea. Artemis strânse din dinți și își puse capul pe pernă. Era prea mult. Prea puțin. Un asalt continuu al simțurilor ei. Își lipi obrazul de al ei, iar ea simți ceva udându-i pielea.

– Haide, Diana, scaldă-mă în pasiunea ta.

Iar ea se încordă și apoi se cutremură. O dată. De două ori. De trei ori. Ca într-o crîză, ca o sfredelire a sufletului. Ca moartea speranței.

El căzu peste ea, greu ca plumbul, dar ea nu voia să-l facă să se miște. Ceva se petrecuse în noaptea asta care-l transformase într-o sălbăticiune. Ceva îngrozitor. Ea se întoarse atât cât să-i mângâie ceafa cu păr scurt.

– Ce este? Ce s-a întâmplat?

El se rostogoli de pe ea, dar își petrecu brațele în jurul ei de parcă nu ar fi putut suporta să nu o atingă.

– L-am întâlnit în seara asta pe bărbatul care mi-a ucis părinții. L-am întâlnit și l-am pierdut.

Ea simți că-i stă inima-n loc.

– O, Maximus...

El râse – un sunet sec, îngrozitor.

– Este un tâlhar care-și spune Scaraoțchi. Ea îl auzi înghițind în sec înainte să continue. Mama mea purta smaraldele Wakefield în noaptea în care a murit – un colier superb cu șapte lacrimi de smarald care atârnau de la un diamant central pe un lanț de smarald. Trebuie să-l fi dezmembrat când l-a furat, căci după mulți ani de la moarte ei am văzut prima lacrimă de smarald la gâtul unei curtezane. Mi-a luat ani întregi, dar am adunat piesele una câte una: lanțul central și cinci din cele șapte lacrimi. Noaptea trecută am văzut ceva ce semăna cu un smarald prins pe basmaua de la gâtul lui Scaraoțchi, dar nu m-am putut apropia suficient încât să văd ce era. În seara asta am reușit. Poartă unul dintre smaraldele mamei. L-am întrebat unde era al doilea și știi ce mi-a spus?

– Nu, șopti Artemis cu o senzație îngrozitoare de strângere în piept.

– Mi-a spus să caut în casa mea cealaltă lacrimă de smarald.

Artemis se ridică în capul oaselor.

– O, Doamne!

Capitolul 16

Lin îl ținu bine pe fratele ei, chiar dacă sălbăticiunea încerca să o zgârie cu ghearele, pentru că omulețul cel ciudat din munți îi spusese să nu-i dea drumul fratelui ei înainte de primul cântat al cocoșilor, altminteri vor fi amândoi blestemați să participe pentru totdeauna la sălbatica vânătoare. Așa că Lin îl ținea bine pe Tam, în timp ce călăreau pe cerul nopții, iar

regele Herla nu arăta niciodată că vedea lupta din spatele lui, deși pumnii lui se strânseră pe frâiele calului.

Apoi Tam se transformă într-un șarpe care se zvârcolea...

din *Legenda regelui Herla*

Maximus rămase privind lacrima solitară de smarald din palma lui Artemis. Ea se îmbrăcase repede în cămașa de noapte și fugise în camera ei fără să-i spună de ce, doar ca să apară câteva momente mai târziu strângând ceva în pumn.

Acum se întreba dacă ar trebui să se simtă trădat.

– De unde *naiba* ai tu așa ceva?

– Eu... mâna ei se strânse protectoare peste pandantiv. Ei bine, cu siguranță nu e ceea ce ai putea crede.

El clipi și îi privi chipul la auzul tonului indignat. Frumoșii ei ochi cenușii erau prevăzători. Făcuseră dragoste cu câteva minute mai devreme, cu toate astea, acum patul se simțea rece.

– Și ce cred eu?

Ea își ridică semeață sprâncenele.

– Că sunt implicată într-un fel în uciderea părinților tăi.

Spusă pe șleau, ideea era ridicolă.

– Îmi pare rău. Spune-mi.

Ea își drese glasul.

– Fratele meu mi l-a dăruit când am împlinit cincisprezece ani.

El îngheță.

– Kilbourne?

– Da.

Maximus se uită în jos, gândindu-se. Ucigașul fusese prevăzător. Maximus descoperise primul pandantiv abia după zece ani de la crimă. Cercetând din urmă tranzacția constatase că bijuteria fusese vândută abia cu câteva luni mai devreme. Din nefericire, pandantivul fusese o pistă moartă – de-a dreptul. Proprietarul magazinului unde fusese vândut inițial pandantivul de smarald fusese găsit mort, într-o baltă de sânge.

Maximus cumpărase ultimul pandantiv cu peste trei ani în urmă. Probabil că ucigaşul începuse să-şi dea seama că Maximus strângea bijuteriile – şi că acestea ar putea reprezenta o urmă care să îl conducă înapoi la el.

Dacă Artemis avea dreptate, atunci bijuteria pe care o purta intrase în posesia fratelui ei înainte ca toate pandantivele să fie vândute. Înaînte ca ucigaşul să-şi dea seama cât de periculoase erau bijuteriile pentru el. Kilbourne se putea să aibă cheia pentru a-l ajuta să găsească ucigaşul. Ba chiar era posibil să-l şi cunoască. Maximus ridică din nou capul.

– De unde l-a luat fratele tău?

– Nu ştiu, zise ea simplu. Nu mi-a spus niciodată. Nu mi-am dat seama că era un smarald adevărat până când nu am încercat să-l amanetez, acum câteva luni.

El se uită din nou fix la smarald preţ de un moment lung, înainte să se ridice din pat şi să se ducă la cutia de fier de lângă noptiera lui. Scoase cheia dintr-un sertar secret din noptieră şi deschise cutia. Partea de sus avea o tavă mică, potrivită perfect în interior. Fusese îmbrăcată în catifea neagră. Pe ea se aflau rămăşiţele colierului mamei sale: smaraldele Wakefield.

El o simţi pe Artemis venind lângă el să se uite, iar apoi ea îi luă mâna şi îi aşeză în palmă pandantivul ei de smarald. El îi cuprinse o clipă mâna înainte să-i dea drumul, înţelegând brusc ce îi dăduse ea: bucata lipsă care să-l conducă spre Scaraoţchi. Cu asta poate că va reuşi să afle cine era bărbatul acela în realitate. Maximus înghiţi în sec, nevrând să se uite la ea, pentru că în pieptul lui simţea acumulându-se nu doar sentimentul de recunoştinţă. Acesta reprezenta cea mai mică emoţie pe care o simţea cu privire la ea. Puse pandantivul lângă suratele sale.

– Mai lipseşte unul, zise ea sprijinindu-şi capul de braţul lui.

Pandantivele erau puse in semicerc în jurul lanţului central, cu un spaţiu lipsă evident.

– Da. Cel pe care Scaraoţchi îl poartă la gât. El închise cutia şi o încuie. Când o să-l găsesc o să refac colierul.

– Iar apoi i-l vei da lui Penelope, zise ea încetişor.

El tresări. Cu siguranță nu se gândise atât de departe. Găsirea și restaurarea colîerului, aducerea ucigașului părinților săi în fața justiției și obținerea răzbunării îi ocupaseră toate gândurile. Nu meditase la ce va veni după aceea.

Dar ea avea perfectă dreptate. Colierul îi aparținea ducesei de Wakefield.

El se intoarse să se uite la ea, la femeia care îi dăruise trupul și probabil și sufletul. Această femeie care îl cunoștea mai bine decât oricine pe lumea asta. Această femeie pe care n-avea s-o poată onora niciodată așa cum ar fi trebuit. Așa cum ar fi vrut.

– Da.

– Lui Penelope o să-i placă, zise Artemis cu o voce foarte calmă, privindu-l cu ochii ei frumoși și mari fără să clipească.

Diana lui era foarte curajoasă.

– Îi plac bijuteriile, și smaraldele sunt superbe. O să arate minunat cu ele.

Curajul ei făcu să se frângă ceva în el. Ea nu arăta nici umbră de gelozie, nici un pic de furie la gândul că el avea să se culce cu o altă femeie, și cumva asta il făcu să dorească să o frângă și pe ea. Să o oblige să rostească cât de obscen era totul. Să o facă să-și ceară dreptul asupra lui.

– Da, va fi magnifică, zise el cu cruzime. Părul ei negru va face smaraldele să strălucească. Poate că o să-i cumpăr niște cercei asortați.

– O vei face?

Ea nu-și luă prîvirea din ochii lui. Iar el știu cumva că, indiferent de ce avea să se întâmple, el nu-i va cumpăra niciodată lui Penelope Chadwicke cercei de smarald.

– Nu.

El își închise ochii și trase aer în piept. Dacă ea putea rezista, atunci putea și el. Cel puțin o va *avea* pe ea, chiar dacă va fi doar parțial și prost. Nu putea renunța la ea, așa că jură să ia ce putea de la ea.

Maximus puse cutia la loc și o luă pe Artemis de mână, trăgând-o cu blândețe în pat lângă el. O acoperi tandru cu cuvertura, de parcă ea ar fi fost o regină, iar el un simplu cavaler.

– O să-l întreb pe fratele tău mâine-dimineață.

Ea pufni și își puse capul pe umărul lui.

– Știu că tu crezi că Apollo e un ucigaș, dar el nu ar fi putut fi implicat în uciderea părinților tăi. Era mult prea tânăr.

El se întoarse să stingă lumânarea.

– Știu. Dar s-ar putea să-l știe pe criminal – sau pe cineva care îl cunoaște. În orice caz, trebuie să-l chestionez.

– Mmm, murmură ea somnoroasă. Maximus?

– Da?

– Tu ai poruncit să-mi fie cercetată camera la Pelham House?

El își înălță capul și se uită la ea în întuneric. Părea foarte serioasă.

– Cum?

Ea trasă cercuri pe pieptul lui.

– În dimineața în care ai trimis mesagerul să-mi transmită că l-ai salvat pe Apollo, cineva mi-a scotocit prin cameră. Se încruntă și se uită la el. Când mi-am dat seama că smaraldul era real, am început să-l port tot timpul. Nu știam ce altceva să fac cu el, era prea scump. Iar când am avut și inelul tău cu pecete, l-am agățat pe același lanț.

El își aminti de lanțul pe care ea îl purta când îi dăduse inelul. Se încruntă.

– Atunci de ce n-am mai văzut smaraldul la gâtul tău?

Ea se îmbujoră.

– L-am dat jos înainte să... În fine. Când am ieșit din pădure la abație, după ce tu plecaseși deja, am uitat să-mi pun șalul la loc. Lanțul a fost vizibil pentru câteva minute, atât cu pandantivul, cât și cu inelul tău.

El înțelese pe dată.

– Oricare dintre oaspeți ar fi putut să-l vadă.

– Da, aprobă ea.

– Dacă vreunul dintre ei a văzut smaraldul la tine, zise el încet, privind în întunericul camerei, și apoi ți-a cercetat camera în căutarea lui, atunci criminalul ar fi putut să fie la Pelham. Ar fi putut mânca la masa mea.

Doar gândul la asta îl umplea de furie. Ea il mângâie pe piept, ca să-l liniștească.

– Atunci ar fi putut fi oricare dintre bărbați?

El rămase un pic pe gânduri.

– Watts e mai tânăr decât mine.

– Atunci el iese din discuție.

– Da, aprobă el. Mai rămân Oddershaw, Noakes, Barclay și Scarborough.

Scarborough fusese prietenul părinților săi. Rămaseră tăcuți preț de o clipă, contemplând posibilitățile. Apoi el se mișcă.

– Mulțumesc.

– Pentru ce?

El scutură din cap, pentru un moment nefiind în stare să zică nimic. În cele din urmă, își drese vocea și rosti răgușit:

– Pentru că ai crezut în mine. Pentru că mi-ai spus toate astea, chiar dacă eu m-am purtat urât la început. Pentru că ești aici.

Ea nu răspunse, dar mâna ei se mișcă până când ajunse în dreptul inimii lui. Și rămase acolo.

Maximus deschise ochii a doua zi dimineață simțind parfumul cald al lui Artemis care dormea în brațele lui. Pentru prima dată după foarte multă vreme nici nu visase și nici nu se trezise peste noapte, și se simțea în trup și suflet... mulțumit.

Se aplecă să o sărute pe gât pe femeia adormită din brațele lui. Era așa de caldă, de plăcută în somn, fără toți acei țepi de fecioară războinică pe care îi arăta când era trează și vigilentă. O iubea pe fecioara războinică – femeia care îl privea în ochi și îi spunea că erau egali –, dar această femeie blândă și vulnerabilă îi îndurera inima. Așa își închipui că i-ar ceda, să vină blândă în brațele lui și să aprobe orice avea el de spus. Doar ideea asta și îl făcu să pufnească în râs în părul ei. Ea se mișcă, scoțând un sunet somnoros.

– Cât e ceasul?

El se uită spre fereastră – la lumina puternică și proaspătă a zilei – și estimă:

– Nu mai mult de ora șapte.

Ea scoase o exclamație și încercă să se îndepărteze de el. El o strânse și mai tare.

– Maximus, zise ea cu o voce încă răgușită de somn. Trebuie să plec de-ndată. Servitorii vor începe să vină.

El se aplecă și o linse pe gât.

– Lasă-i să vină.

Ea se opri, cu chipul intors de la el, astfel încât nu-i putea vedea expresia.

– O să mă vadă, o să fim descoperiți.

El o trase puțin înapoi, încercând să-i vadă fața, dar părul îi căzuse peste chip, făcând-o să arate ca o naiadă în doliu.

– Contează?

Ea se intinse din nou pe spate, ca să se uite la el.

Buclele ei închise îi încadrau chipul serios și un sfârc îndrăzneț se ivea de sub cearșaf. El observă că avea un triunghi de trei alunițe chiar sub clavicula dreaptă. Ochii ei cenușii erau superbi, privindu-l de pe pernă.

– Atunci nu-ți pasă dacă află toată lumea?

El se aplecă să sărute alunițele.

– Maximus.

El înghiți în sec și își ridică privirea.

– O să-ți cumpăr o casă.

Ea își plecă privirea astfel încât el să nu mai privească în adâncimea lor cenușie, dar nu zise nimic. Mulțumirea lui se topea, înlocuită de nevoia urgentă ca ea să fie de acord. Ceva care aducea a teamă ii înghețа inima.

– Ori aici, la Londra, ori la țară, deși dacă ești la țară, n-o să te pot vedea atât de des.

Dincolo de ușă, el putea auzi forfota servitorilor. Își lăsă capul în jos, ca să îi prindă privirea.

– Sau pot cumpăra două.

Liniște. Simțea cum începea să transpire. Mulți membri din Parlament ar fi putut învăța despre arta negocierii de la ea. El nu ezitase niciodată in Parlament, dar ezita aici, în propriul pat cu ea.

– Artemis...

Ea își ridică ochii, uscați și lipsiți de orice emoție.

– Foarte bine.

Ar fi trebuit să fie un moment de triumf – își prinsese zeița –, dar în schimb avea un sentiment straniu de tristețe, de pierdere. Dintr-odată știu: nu o va avea niciodată. Nu cu adevărat. Nu așa.

Poate că din cauza asta o sărută atât de aspru, aproape cu disperare. Dar buzele ei se desfăcură la fel de ușor, de parcă ar fi fost o femeie ușoară, aflată acolo doar pentru plăcerea lui. Pasivitatea ei îl făcu mai agitat, pentru că știa că nu era reală. El se rostogoli pe ea, corpul lui prinzându-l pe al ei ca într-o cușcă, de parcă așa ar fi putut să-i prindă și inima. Această femeie, femeia lui. Avea să îi dea tot ce voia, doar ca să nu-l părăsească.

În spatele lui se deschise ușa de la dormitor.

– Ieși afară imediat! mârâi el spre servitorul care îndrăznise să-l deranjeze.

Se auzi un chițăit și ușa fu închisă iute. Sub el, Artemis ridică o sprânceană.

– A fost o idee proastă.

El se încruntă.

– Ai fi vrut mai degrabă să asiste la cum ne-o tragem?

– Nu fi vulgar! Ea îl împinse cu mâinile în piept și el cedă fără voie, doar pentru că știa că se purta ca un bădăran.

Ea se ridică din pat, superbă în goliciunea ei.

– În afară de asta, vor ști în curând, nu-i așa? Că sunt amanta ta?

El pufni, lovind patul cu un braț când se întinse. Ea ridică delicat din sprânceană.

– Nu asta dorești?

– Nu pot să am ce-mi doresc.

– Nu poți? Vocea ei era ușoară, aproape nepăsătoare. Dar tu ești ducele de Wakefield, unul dintre cei mai puternici bărbați din Anglia. Ai un loc în Parlament, numeroase moșii, ai atâția bani încât ai putea să te scalzi în ei și, dacă asta nu ar fi de ajuns, noaptea te duci in St. Giles riscându-ți viața.

Ea se aplecă să-și ridice cămașa, iar când se îndreptă de spate, îl fixă cu o privire provocatoare.

– Nu am dreptate?

El pufni.

– Știi că așa e.

– Atunci, Excelență, deduc că poți avea orice și pe oricine îți place, chiar și, se pare, pe mine. Te rog să nu mă insulți spunându-mi altceva.

El închise ochii. Nu așa ar fi trebuit să se desfășoare lucrurile. Nu ar trebui să simtă bucurie că era a lui?

– Ce vrei?

Se lăsă liniștea, întreruptă doar de un foșnet ușor. Când deschise ochii, ea își încheia halatul lui peste cămașă.

– Nimic, cred, zise ea privindu-și mâinile. Poate doar libertatea.

„Libertate." El făcu ochii mari. Ce însemna libertatea pentru o astfel de creatură sălbatică? Voia să scape complet de el?

– N-o să-ți dau drumul, se răsti el.

Ea se uită la el cu o privire sardonică.

– Ți-am cerut eu asta?

– Artemis...

– În momentul acesta, zise ea destul de aspru, singurul lucru pe care îl vreau e eliberarea fratelui meu. L-ai pus în lanțuri.

– Sigur că l-am pus în lanțuri – se reface repede și e foarte puternic. El se încruntă, gândindu-se la asta. Nu ar trebui să-l vizitezi acum că se poate mișca. Ar putea să te atace.

Ea se uită la el fără să-i vină a crede. El făcu o grimasă.

– Pot să găsesc un loc potrivit pentru el, poate o cameră cu o ușă cu gratii...

– Vrei să spui o cușcă.

– Am mai discutat asta. N-o să las un nebun să se apropie de tine.

Ea oftă și veni să se așeze pe pat, lângă el.

– S-a trezit acum patru ani într-o tavernă, cu trupurile prietenilor săi morți lângă el. Nu el i-a ucis. Nu poate fi condamnat decât că a băut prea mult.

Maximus ridică din sprânceană.

– Atunci de ce a fost internat la Bedlam?

Ea se întinse și îl mângâie pe sprânceana ridicată.

– Pentru că nimeni nu l-a crezut când a spus că nu-și amintea ce se întâmplase sau cum fuseseră omorâți prietenii lui. Pentru că unchiul meu a crezut că era mai bine să îl vâre repede la Bedlam decât să rişte un proces.

– Cu toate astea, te aştepți să cred că e nevinovat?

– Da. Buzele ei tresăriră. Sau mai degrabă mă aştept să mă crezi când îți spun că îmi cunosc fratele şi că el nu ar omorî niciodată pe nimeni, cu atât mai puțin pe prietenii lui, într-o criză de furie provocată de alcool.

El se uită la ea – atât de înfocată, atât de curajoasă în a-şi apăra fratele – şi simți un acces de gelozie că avea sentimente atât de puternice pentru oricine altcineva în afară de el.

– O să mă gândesc la asta.

Ea se încruntă.

– Nu poți să-l ții legat...

– Ba pot şi o s-o fac până când voi fi convins că nu va face rău nimănui. Am promis să mă gândesc. Nu-mi cere mai mult.

Văzu că era supărată şi încercă să o ia de mână, însă ea se ridică şi degetele ei îi alunecară din mână.

– Sper că nu îmi vei interzice să-l văd pe Apollo, acum că e mai bine, zise ea cu spinarea rigidă.

Nu-i plăcea să ştie nimic care i-ar fi putut face rău în preajma ei, iar ea trebuie să-i fi citit ezitarea pe față.

– Ştii că l-am vizitat singură la Bedlam timp de ani întregi?

– Prea bine, oftă el.

Ea îşi înclină bărbia, la fel de semeață ca o regină.

– Eşti prea bun.

– Artemis... oftă el exasperat, dar ea ieşise deja pe uşă.

Iar el tot aruncă o pernă după ea. Oftă şi se îmbrăcă iute înainte să iasă pe uşă şi să se îndrepte spre pivniță în căutarea unui răspuns.

Kilbourne era întins pe pat când Maximus intră în pivniță, iar la început nu-şi dădu seama dacă bărbatul era treaz sau nu. Doar când se apropie văzu sclipirea ochilor deschişi.

– Milord, zise el, asigurându-se că se oprea în zona sigură garantată de lanțul pe care-l ataşase de glezna omului. De unde

ai luat pandantivul de smarald pe care i l-ai dat surorii tale la a cincisprezecea aniversare?

Kilbourne îl privi doar. Maximus oftă. Poate că bărbatul era nebun, dar el nu îl credea prost.

– Artemis spune că...

Aici obținu o reacție – un mârâit. Kilbourne se ridică, un monolit de stâncă mișcătoare, și apucă iute carnetul și creionul aflate pe jos, lângă pat. Scrise ceva și îi intinse caietul. Maximus ezită. Celălalt bărbat făcu o grimasă, de parcă și-ar fi dat seama de ezitarea lui, provocându-l din priviri să se apropie. Maximus făcu un pas în față, luă carnetul și făcu pasul la loc inainte să citească.

Nu ai dreptul să-i spui surorii mele pe numele mic.

Maximus îl privi pe celălalt bărbat în ochi.

– Ea însăși mi-a dat această permisiune.

Kilbourne pufni și se așeză la loc pe pat, privindu-l sfidător. Maximus se încruntă nerăbdător.

– Nu am timp să stau să te văd bosumflat. Trebuie să știu de la cine ai luat pandantivul. Te-am scos din Bedlam? Nu e acesta un preț mic pentru libertatea ta?

Kilbourne ridică din sprâncene și se uită anume la lanțul legat de glezna lui. Maximus rămase nemișcat.

– Ai omorât trei oameni. Să nu te aștepți să te las să umbli liber prin casă cu sora mea – sau cu a ta, că tot veni vorba.

Vicontele îi aruncă o privire supărată, dar luă carnetul și incepu să scrie. Apoi își întinse din nou brațul. Maximus se uită la pagina oferită. Acest bărbat fusese acuzat de o crimă oribilă, fusese încarcerat în Bedlam timp de patru ani și nu îi arătase prietenie. Pe de altă parte, Kilbourne nu fusese violent. Și era fratele lui Artemis. Făcu un pas și luă carnețelul, iar de data asta nu se mai dădu înapoi ca să citească.

Nu i-aș face niciodată rău surorii mele. Mă insulți insinuând asta. Am făcut rost de pandantiv pe când eram la școală. Un alt băiat, din aceeași clasă cu mine, l-a pus drept miză într-un joc de zaruri, iar eu l-am câștigat. Numele băiatului era John Alderney. Nu știu de unde îl avea. Deși credeam că pandantivul era fals, era drăguț, așa că i l-am dat lui Artemis de ziua ei. Mi-ai sedus sora?

Maximus ridică privirea și descoperi că bărbatul se aplecase spre el, ochii lui căprui sclipind a amenințare. Maximus îi susținu privirea și începu să se dea înapoi. Ceva se schimbă în ochii lui Kilbourne.

Se năpusti înainte, rapid pentru un bărbat așa de mare, toată greutatea lui lovindu-l pe Maximus în mijloc. Căzu, cu Kilbourne deasupra lui, lanțul zgâriind podeaua. Maximus lovi în același timp cu palma și piciorul. Nu reuși să-l lovească în vintre, dar il nimeri în burtă. Kilbourne expiră șuierat, iar Maximus îl impinse cât de tare putu. Se trase în spate, să nu mai poată fi atins.

Preț de o clipă, în pivniță nu se auzi decât gâfâitul celor doi bărbați. Maximus ridică privirea. Kilbourne se uită furios la el, și nu era nevoie de cuvinte ca să știe la ce se referea. Preț de o clipă, Maximus se intrebă dacă asta era ceea ce văzuseră acei trei bărbați în noaptea aceea: Lord Kilbourne cu o privire sălbatică, plină de violență pe chip. Se ridică.

– Orice s-ar întâmpla, te asigur că voi avea grijă de sora ta.

Kilbourne atacă din nou. Ajunsese aproape la capătul lanțului, așa că aterizâ in patru labe și cu toate astea îl privea furios pe Maximus, iar acesta știu că, dacă adversarul lui ar fi fost liber, acum s-ar fi luptat pentru viața lui.

Se întoarse să plece. Nu-l putea învinovăți pe viconte. Dacă ar fi fost vorba de Phoebe și cineva ar fi sedus-o... Strânse pumnii. Ar fi trebuit să se simtă vinovat acum, știa asta, dar nu simțea decât o tristețe ciudată, amară. Dacă lucrurile ar fi stat altfel. Dacă nu ar fi fost ducele de Wakefield...

Își îndreptă umerii. Dar el era ducele de Wakefield. Titlul era al lui din pricina propriei prostii și lașități. Să renunțe la sarcinile lui, la standardele lui, ca duce, ar fi însemnat că tatăl său murise degeaba. Dar tatăl lui murise pentru el, iar el îi datora să aibă grijă cât mai bine de ducat. Maximus scutură din cap și se concentră asupra chestiunii prezente. Kilbourne susținea că Alderney pierduse pandantivul la zaruri. Desigur, trebuia să-l chestioneze pe Alderney.

*

Artemis nu-l mai văzuse pe Maximus de când plecase din camera lui, în dimineața aceea. Nu se putea gândi la asta în timp ce se îndrepta spre masa încărcată cu ceai și prăjituri în acea după-amiază. Deasupra lor, soarele strălucea vesel în timp ce doamnele se plimbau și beau ceai în grădina lui Lady Young. Lady Young dădea o mică petrecere, probabil pentru a se lăuda cu grădina ei de toamnă – deși singurele flori pe care Artemis le văzu erau niște margarete cam amărâte.

Trist era că nu prea existau motive pentru ca ea și Maximus să fie împreună pe timpul zilei. Nu dacă nu voiau să dea naștere la suspiciuni. Presupunea că dacă devenea metresa lui oficială, atunci el ar fi putut petrece mai multe ore pe lumină cu ea. Poate. În schimb, ea nu va mai trebui să frecventeze astfel de locuri. Iar asta era deprimant.

– Domnișoară Greaves!

Vocea voioasă a ducelui de Scarborough o făcu să se întoarcă. El se îndrepta spre ea cu Penelope la braț.

– Bine v-am regăsit, bine v-am regăsit!

– Excelența Voastră.

Artemis făcu o reverență adâncă.

– Ce faci aici, Artemis? întrebă Penelope privind în jur nerăbdătoare. E și Wakefield aici?

– Nu. Artemis simți cum se îmbujorează din pricina sentimentului de vină care o inunda. Am venit doar cu Phoebe.

– O, se îmbufnă Penelope, se pare fără să bage de seamă că ducele bătrâior de lângă ea se ofili un pic.

– Tocmai voiam să aduc o ceașcă de ceai pentru Lady Penelope, zise Scarborough. Ați dori și dumneavoastră una?

Artemis îi zâmbi bărbatului.

– E foarte amabil din partea dumneavoastră, însă mă duceam să aduc două cești pentru mine și pentru Phoebe. Sunt sigură că nu puteți duce atâtea.

– Dar sigur că pot. Scarborough își umflă pieptul. Așteptați aici, vă rog, doamnelor.

Și plecă la fel de nerăbdător ca un cavaler în misiune. Penelope îl privi cu tandrețe îndepărtându-se.

– E chiar un domn foarte șarmant. E păcat numai...

Artemis oftă. Măcar dacă Penelope l-ar vedea pe Scarborough ca pe un curtezan demn de ea. Părea perfect pentru verișoara ei în toate privințele, mai puțin vârsta. Dacă Penelope și-ar fi întors atenția spre Scarborough, atunci poate că n-ar mai fi fost foarte jignită dacă se afla de legătura ei cu Wakefield. Desigur, asta nu ar rezolva problema lui Artemis, Maximus ar găsi o altă moștenitoare de viță nobilă și cu familie fără membri afectați de nebunie, cu care să se căsătorească.

Apoi Penelope se aplecă spre ea ca să-i comunice ceva în secret și îi alungă iute gândurile negre.

– Nu știu ce a tot făcut ducele de Wakefield. Nimeni nu pare să-l mai fi văzut de când s-a întors la Londra. Știu că nu are treburi parlamentare plicticoase, dar omul are și îndatoriri în înalta societate. Penelope își mușcă buza, părând vulnerabilă. Crezi că și-a pierdut interesul pentru mine? Poate că ar trebui să fac iarăși ceva îndrăzneț. Am auzit că Lady Fells a călărit într-o cursă săptămâna trecută, încălecând ca un bărbat.

– Nu, draga mea, zise Artemis cu vocea gâtuită de lacrimi. Înghiți în sec. Nu avea să și-o ierte niciodată dacă o lăsa pe Penelope să-și rupă gâtul într-o cursă sălbatică doar ca să câștige interesul lui Maximus. Sunt sigură că e la fel de interesat. Doar că a fost foarte ocupat. Îi zâmbi tremurat. Trebuie să te obișnuiești cu asta după ce te căsătorești – îndatoririle lui în Parlament și multe altele. Va fi plecat adesea.

O, Doamne, își ura propria perfidie în momentul acesta! Penelope se lumină în timpul acestui discurs dureros, radiind de bucurie.

– Ei bine, asta nu va fi greu, pur și simplu o să mă duc la cumpărături cu banii lui. Ea puse o mână pe brațul lui Artemis, aproape timidă. Îți mulțumesc că mi-ai spus asta, nu știu ce m-aș face fără sfatul tău.

Declarația ei simplă îi înmuie lui Artemis genunchii. Cum putuse să se poarte atât de îngrozitor cu Penelope? În lumina strălucitoare a soarelui, părea un păcat de neiertat: să-și pună propriile dorințe în fața viitorului fetei care îi oferise adăpost într-o vreme

când Artemis era disperată. Indiferent cât de ridicol se purta uneori Penelope, Artemis ştia, în sinea ei, că verişoara ei avea inima bună. Iar trădarea lui Artemis urma să-i frângă inima.

Artemis se uită la mâinile ei, inspirând adânc ca să se calmeze. Se temea că, dacă rămânea cu Maximus, această pată îngrozitoare – această decizie teribil de greşită – o va măcina în fiecare zi, în fiecare an până când nu va mai fi decât o umbră a fiinţei de dinainte. Vedea nevoia, dorinţa lui, când îl privea în ochi, dar era oare şi iubire acolo? Renunţase oare la prietenia lui Penelope pentru un bărbat care, până la urmă, nu ţinea la ea?

Pentru că ea îl iubea, înţelese ea acum, în această grădină inundată de soare, cu viitoarea lui soţie, verişoara ei, alături. Îl iubea pe Maximus complet şi total, cu toată inima ei frântă şi plină de amărăciune, şi nu ştia dacă iubirea ei ajungea pentru amândoi.

Scarborough apăru chiar în acel moment, cu mâinile pline de ceşti de ceai aburinde. Artemis îi luă iute două dintre ele şi îi mulţumi ducelui înainte să se ducă să-i ducă lui Phoebe ceaiul. Ajunsese aproape de ea când fu strigată din nou.

– Nu credeam că o să ne revedem atât de curând, domnişoară Greaves.

Artemis se întoarse la auzul vocii şi fu surprinsă să o vadă pe doamna Jellett studiind-o cu interes.

– Ce plăcere să ne întâlnim din nou, răspunse Artemis, întrebându-se dacă ar trebui să facă o reverenţă, deşi avea câte o ceaşcă de ceai în fiecare mână. Se uită în dreapta, unde Phoebe era aşezată sub un umbrar, aşteptând întoarcerea lui Artemis. Prietena ei îşi ridicase faţa ca să simtă soarele.

– Plecarea ta de la Pelham House a fost atât de precipitată, continuă doamna Jellett, luând-o de braţ pe Artemis înainte ca aceasta să se poată apăra.

Artemis se uită la ceaşca plină de ceai cu lapte legănându-se deasupra dantelei galbene cu care era decorată mâneca rochiei doamnei Jellett şi speră ca aceasta să nu dea vina pe ea dacă se alegea cu o pată de ceai în curând.

– De fapt, imediat după plecarea lui Wakefield la Londra. Ce păcat! Draga mea prietenă Lady Noakes a fost foarte şocată

de terminarea bruscă a petrecerii. Are așa de puține ocazii să mănânce bine. De când Noakes i-a irosit toată zestrea. El era destul de sărac înainte să se căsătorească cu Charlotte. Toată averea lui venea de la ea, și acum s-a irosit. Doamna Jellett se aplecă spre ea să-i șoptească: Jocuri de noroc, știi. Un necaz așa de mare...

Artemis se uită prudentă la femeia mai în vârstă.

– Eu tocmai îi duceam această ceașcă de ceai lui Lady Phoebe, dacă nu vă...

– O, e și Phoebe aici? exclamă doamna Jellett.

Ea se uită în direcția în care se îndrepta Artemis și zâmbi. Iar lui Artemis nu-i plăcu zâmbetul ei.

– Ei bine, n-ar trebui să o lăsăm să aștepte, decretă doamna Jellett, iar Artemis se trezi stând în fața lui Phoebe încă la brat cu cealaltă femeie.

– Nici nu știam că erai aici, draga mea, zise doamna Jellett cu voce puternică, de parcă vederea slabă a lui Phoebe i-ar fi afectat și auzul.

– E o zi minunată pentru o petrecere în grădină, nu-i așa? întrebă Phoebe.

– Uite, aici e ceaiul, zise Artemis și îi puse fetei cu grijă ceașca în mână. Tocmai discutam despre petrecerea fratelui tău cu doamna Jellett.

Ochii lui Phoebe se limpeziră la menționarea numelui doamnei Jellett și Artemis bănui că ea nu știuse prea bine pe cine salutase.

– Vreți să stați cu noi, doamnă?

– O, îți mulțumesc, draga mea. Doamna mai în vârstă se așeză imediat lângă Phoebe, obligând-o pe Artemis să se așeze lângă ea. Tocmai îi spuneam lui Artemis că ne-a lipsit când a plecat cu atâta grabă de la petrecere.

– Dar a plecat cu mine, zise Phoebe drăgălaș. Așa că, dacă Artemis a plecat în grabă, atunci cred că și eu am făcut la fel.

Doamna Jellett păru puțin încurcată de această afirmație simplă înainte ca expresia ei să se schimbe și să se aplece spre ea.

– Dar, dragă Phoebe, tu nu ai dispărut în pădure cu un gentleman burlac înainte să pleci. Ea țâțâi cu veselie prefăcută. Ne-am

tot întrebat, domnişoară Greaves, ce ai făcut cu Excelenţa Sa în pădure.

– Aşa cum am mai spus, Excelenţa Sa a venit să se uite la o pasăre pe care o zărisem, rosti Artemis, cu grijă să-şi menţină vocea calmă.

– Într-adevăr? Ei bine, mi-aş dori să fiu aşa de îndrăzneaţă ca tine, domnişoară Greaves! Nu e de mirare că imediat după aceea te-a instalat în casa lui de la oraş.

– De fapt, Artemis este aici în calitate de însoţitoare a mea, zise Phoebe încetişor.

Doamna Jellett o bătu pe mână.

– Da, dragă. Sunt sigură că aşa e.

Artemis trase aer în piept, dar Phoebe fu mai rapidă decât ea.

– Cred că vom face o plimbare prin grădină. Vă rog să ne scuzaţi, doamnă.

Ea se ridică, iar Artemis se grăbi să-i ofere braţul. Rămaseră tăcute cât Artemis o conduse pe una dintre aleile mai puţin aglomerate.

– Îmi pare rău pentru asta, vorbi Artemis.

– Să nu îndrăzneşti să te scuzi, zise Phoebe cu îndârjire. Ce vrăjitoare plină de venin! Nu ştiu cum se suportă. Îmi pare doar rău că ajutându-mă pe mine te-ai expus unor astfel de bârfe.

Artemis îşi feri privirea, simţind un nod în gât. În curând, foarte curând, dacă atitudinea doamnei Jellett era un indicator, secretul ei şi al lui Maximus va fi dezvăluit. Ştiuse de la bun început că nu aveau cum să-l păstreze prea mult, dar nu se aşteptase să se întâmple atât de brusc. Era pe cale să intre într-un alt nivel al societăţii. Unul rezervat doamnelor căzute.

Capitolul 17

Lui Lin nu-i plăcuseră niciodată şerpii, iar cel din mâna ei era mare, dar îl ţinu ferm, pentru că ştia că era dragul ei frate Tam. Şarpele se ridică şi îşi înfipse colţii în carnea moale

a brațului ei, și cu toate astea Lin îl ținea strâns. Regele Herla își întoarse capul privind-o cu ochi goi, atenția sa fiind în sfârșit distrasă de la vânătoare.

Apoi Tam se transformă într-un tăciune aprins...

din *Legenda regelui Herla*

John Alderney era un bărbat slab cu ochi mari, albaștri, și o sclipire nervoasă care părea să se accentueze în prezența ducelui de Wakefield in salonul lui.

– Am cerut să ni se aducă ceai, zise Alderney, dând să se așeze, după care se îndreptă din nou. E în regulă, nu-i așa? Ceai? Sau... sau cred că am niște coniac pe undeva.

El privi prin salonașul său, de parcă s-ar fi așteptat ca băutura să apară de la sine.

– Franțuzesc, desigur, dar presupun că în general cele mai multe coniacuri sunt franțuzești.

Clipi iute și se uită la Maximus. Acesta oftă și se așeză.

– E ora zece.

– Da?

Fură salvați amândoi de sosirea ceaiului. O slujnică năucită se holbă la Maximus tot timpul cât turnă ceaiul, iar el găsi că era un miracol că nu vărsase nici o picătură pe covor. Ea ieși cu spatele din cameră, iar când deschise ușa, dezvălui un cârd de servitori în hol, impreună cu soția mică și rozalie a lui Alderney.

Să țină în mână o ceașcă cu ceai aburind păru să-l calmeze pe Alderney suficient încât măcar fu în stare să se așeze și să formeze un gând coerent.

– Desigur, e o mare onoare – nu se intâmplă prea des să primesc vizita unui duce înainte de prânz – și sunt foarte recunoscător, dar mă întrebam...

Curajul lui Alderney păru să se sfârșească aici. Se întrerupse ca să ia o înghițitură zdravănă de ceai, după care scânci, căci, în mod evident, se arsese. Maximus scoase pandantivul de smarald din buzunar și îl așeză pe masă, între ei.

– Mi s-a spus că acesta a fost al dumitale. De unde l-ai obținut?

Alderney rămase cu gura căscată. Clipi de câteva ori, holbându-se la Maximus de parcă s-ar fi aşteptat la o explicaţie suplimentară, iar când aceasta nu veni, el întinse mâna să ia pandantivul. Maximus mârâi. Alderney îşi retrase mâna iute.

– Eu... ăăă... cum?

Maximus trase aer în piept şi-l slobozi încet, încercând să mai scape din încordarea în care se afla – o mişcare care păru să-l alarmeze pe Alderney.

– Îţi aminteşti de acest pandantiv?

Alderney îşi încreţi nasul.

– Ă... nu?

– S-a întâmplat cu ceva ani în urmă, zise Maximus străduindu-se să nu-şi piardă răbdarea. Acum treisprezece ani sau cam aşa.

Alderney calculă, buzele mişcându-i-se în tăcere, apoi se luminează dintr-odată.

– O, Harrow! Acolo eram acum treisprezece ani. Tata nu avea bani, desigur, dar vărul Robert a fost suficient de amabil să mă trimită acolo. Grozav loc, Harrow. Am întâlnit o sumedenie de băieţi cumsecade acolo. Mâncarea nu era chiar elegantă, dar era îndestulătoare şi îmi amintesc de un cârnat care era pur şi simplu...

Alderney ridică la un moment dat privirea şi trebuie să fi văzut ceva pe chipul lui Maximus care îl sperie, pentru că zise:

– O, dar cred că nu asta doriţi să ştiţi.

Maximus oftă.

– Lord Kilbourne spune că are acest pandantiv de la dumneata.

– Kilbourne... râse Alderney agitat şi nervos. Dar toată lumea ştie că e nebun. A avut nu ştiu ce criză şi a omorât trei oameni.

Alderney se cutremură.

– Am auzit că trupul unui bărbat era aproape desprins de cap. Sângeroasă treabă. Nu m-aş fi aşteptat niciodată din partea lui Kilbourne. La şcoală părea un tip destul de în regulă. Îmi amintesc că a mâncat o plăcintă întreagă de anghilă. Nu era ceva ce vedeai în fiecare zi, pot să vă spun. Plăcintele de anghilă erau foarte mari la Harrow şi de regulă...

– Deci l-ai cunoscut pe Kilbourne la Harrow? întrebă Maximus ca să se lămurească.

– Da, desigur, era în clasa mea, zise Alderney pe dată. Dar mai erau și mulți alții întregi la minte în clasa mea. Lord Plimpton, bunăoară. Acum e mare prin Parlament, dacă am înțeles bine. Deși... – Alderney ridică o sprânceană – nu era un tip prea prietenos la școală. Se îmbuiba cu biftec și mânca cu gura deschisă. Alderney se cutremură. Mă mir că nu a ajuns un nebun turbat, acum că mă gândesc bine. Dar uite cum se întâmplă lucrurile: nu poți prezice lucrurile astea. Poate că i se trage de la toate acele plăcinte de anghilă.

Maximus se holbă la Alderney preț de o clipă, încercând să decidă dacă bărbatul mințea sau era doar la fel de prost cum îl arătau vorbele sale. Alderney păru să se lumineze văzându-i confuzia.

– Mai era și altceva?

– Da, scrâșni Maximus, făcându-l pe bărbat să se tragă înapoi. Gândește-te: când ai fi putut să-i dai acest pandantiv lui Kilbourne?

– Ei bine... Alderney se încruntă. Niciodată, din câte știu eu. Nu-mi amintesc să fi schimbat prea multe vorbe cu Kilbourne, în afară de salutul de dimineață sau „Mănânci porția aia de cârnați?" Nu eram chiar prieteni. Nu că eu nu eram prietenos, se grăbi Alderney să adauge la mârâitul supărat al lui Maximus, dar el era genul care chiar citea chestii în latină, iar eu eram interesat mai degrabă de dulciuri și să aduc pe ascuns tutun în clasă.

Alderney se opri brusc și îl privi neajutorat pe Maximus. Acesta închise ochii. Fusese atât de sigur că aflase în sfârșit un indiciu care să-l ajute să-l găsească pe ucigaș – doar ca să se împiedice de memoria proastă a unui idiot. Sigur, asta presupunând că vicontele îi spusese adevărul. La urma urmelor era nebun. Maximus deschise ochii, luă pandantivul și se ridică.

– Mulțumesc, Alderney.

– Asta e tot? Celălalt bărbat nu-și putea ascunde ușurarea. O, atunci mă bucur că v-am ajutat. Nu prîmesc vizitatori atât de iluștri, după cum spuneam, doar vărul Robert, dar el n-a mai fost pe-aici de anul trecut, de la Sfântul Mihail.

Maximus se opri în drum spre uşă şi se întoarse încet, venindu-i brusc o idee.

– Cine e vărul tău Robert, Alderney?

Gazda lui rânji, căpătând o expresie destul de stupidă.

– O, am crezut că ştiţi. E ducele de Scarborough.

Artemis tocmai se aşezase la cină in seara aceea, cu Phoebe şi Maximus la Wakefield House, când lumea ei se prăbuşi. Abia dacă apucase să savureze priveliştea iubitului ei Maximus încruntându-se la peştele din farfurie când se auzi agitaţie. Se auziră voci pe coridor, dincolo de sufragerie şi paşii grăbiţi ai servitorilor. Phoebe îşi înălţă capul.

– Cine ar putea fi la ora asta din noapte?

Nu trebuiră să ghicească prea mult. Uşa se dădu de perete şi apăru Bathilda Pîcklewood.

– Dragii mei, să fi văzut drumurile! Absolut îngrozitoare unele dintre ele! Am crezut că vom rămâne înţepeniţi pentru totdeauna într-o groapă cu noroi lângă Tyburn. Wilson a trebuit să coboare de pe capră şi să conducă bieţii cai de căpăstru, şi nici nu vreau să repet cuvintele pe care le-a folosit.

Belle, Starling, Percy şi Bon Bon se năpustiră toţi să o salute pe domnişoara Picklewood, în vreme ce Mignon mârâia din braţele ei la ceilalţi câini.

– Taci, Mignon, o certă domnişoara Picklewood. Doamne, parcă eşti un bondar! De unde au venit toţi câinii ăştia? Doar nu i-aţi adus de la Pelham?

– Ne-am gândit că le-ar plăcea o schimbare de peisaj, zise Phoebe veselă. Mă bucur aşa de tare că ai sosit! Nu ne aşteptam să te întorci decât peste vreo două săptămâni.

– Ei bine, am zis să vin să văd ce face toată lumea, zise domnişoara Picklewood şi schimbă cu Maximus o privire pe care Artemis nu reuşi s-o citească.

Expresia ducelui se înăsprise la fel de sigur ca o uşă care se închidea.

– Sper că prietena ta se simte mai bine.

– O, da, mult mai bine, rosti Bathilda aşezându-se.

Servitorii se grăbiră să mai pună o farfurie pentru ea, supravegheați de ochiul de vultur al valetului.

– Iar draga doamnă White e așa de drăguță. Ea mi-a spus să vin pe dată, doar pentru o vizită scurtă, așa ca să nu mă plictisesc de Bath.

– Cât de amabil, răspunse Maximus sec.

– Ei bine, draga mea, zise domnișoara Picklewood întorcându-se spre Phoebe. Trebuie să-mi spui tot ce ai făcut azi.

Artemis rămase tăcută, răscolind încet mâncarea cu pește din farfurie și ascultând-o pe Phoebe turuind. O dată se uită și îl surprinse pe Maximus privind-o cercetător. Nu se putu abține să nu se cutremure din pricina unei premoniții. Părea foarte ciudat ca domnișoara Picklewood să-și părăsească prietena, doar ca să vină într-o vizită scurtă.

Abia după tarta cu mere din care Artemis abia dacă ciuguli un pic își dădu seama de adevăratele intenții ale domnișoarei Picklewood. Ea și Phoebe tocmai se ridicau ca să se retragă în salon pentru ceai, când femeia mai în vârstă li se adresă, oprindu-le.

– Artemis, draga mea, nu vrei să mai stai un pic? Am ceva de discutat cu tine și cu Excelența Sa.

Phoebe se încruntă, iar domnișoara Picklewood îi spuse:

– Phoebe, Agnes te poate ajuta să ajungi în salon. O să venim și noi imediat.

Phoebe ezită, dar până la urmă acceptă brațul servitoarei Agnes și ieși din cameră. Artemis se așeză încetișor înapoi.

– Panders, i se adresă domnișoara Picklewood valetului, poți să lași coniacul Excelenței Sale? Nu o să avem nevoie de serviciile tale cel puțin o jumătate de oră, aș crede.

– Da, doamnă, zise Panders fără nici o umbră de curiozitate.

– Și... Panders? Sunt sigură că te vei asigura că nu ne ascultă nimeni.

La această sugestie subtilă la servitorii care trăgeau cu urechea, Panders se încordă imperceptibil.

– Desigur, doamnă.

Apoi plecă și el.

Maximus se lăsă pe spate în scaun, cu un aer de felină periculoasă.

– Despre ce vrei să vorbeşti, Bathilda?

Artemis chiar o admira pe domnişoara Picklewood pentru curaj. Nici măcar nu ezitase, privindu-l drept în faţă pe puternicul duce.

– Ai sedus-o pe domnişoara Greaves.

Maximus nu se clinti.

– De unde ai auzit asta?

Domnişoara Picklewood flutură din mână şi se întinse spre sticla de coniac. Vorbi în timp ce îşi turnă un deget de licoare într-un pahar gol de vin din faţa ei.

– Nu are importanţă de unde am aflat. Ce contează este că este adevărat şi că este deja sau va fi în curând ceva ştiut de toată lumea.

– Ce fac eu în casa mea nu interesează pe nimeni în afară de mine, zise Maximus cu toată aroganţa unui bărbat cu un mileniu de strămoşi aristocratici în spatele său.

Bathilda luă o înghiţitură delicată din coniac.

– Îmi pare rău că trebuie să te contrazic, Excelenţă. Ce faci chiar şi în casa ta afectează multă lume, inclusiv pe Phoebe. Puse paharul jos. Nu poţi să-ţi ţii metresa în aceeaşi casă cu sora ta necăsătorită. Chiar şi tu trebui să accepţi regulile societăţii.

Maximus flutură din mână de parcă ar fi alungat o muscă.

– Artemis nu o va corupe pe Phoebe, iar tu ştii asta prea bine.

– Şi tu ştii la fel de bine ca şi mine că reputaţia este bazată mai degrabă pe zvonuri decât pe realitate. Ai făcut din domnişoara Greaves o femeie decăzută. Simpla ei prezenţă întinează toate doamnele din preajma ei.

– Bathilda! mârâi Maximus avertizând-o.

Artemis nu se putu abţine să nu scoată o mică exclamaţie. Ea ştia ce era acum, dar era şocant să i se spună pe şleau, de către o persoană pe care o considera prietenă. Domnişoara Picklewood se întoarse pentru prima dată spre Artemis. Chipul îi era hotărât, însă privirea înţelegătoare.

– Îmi pare rău, dar te-am avertizat, draga mea.

Artemis aprobă din cap, ignorând privirea încruntată a lui Maximus.

– Într-adevăr.

– Trebuie să pleci.

Artemis îi susținu privirea celeilalte femei.

– Și o să plec. Dar mâine Phoebe e foarte dornică să vadă opera de la Harte's Folly cu celelalte doamne din Sindicatul Doamnelor. Va fi supărată dacă nu o să vin.

Domnișoara Picklewood se încruntă.

– O, Doamne sfinte, Bathilda, se răsti Maximus. O zi în plus n-o s-o întineze pe Phoebe.

Domnișoara Picklewood strânse din buze.

– Foarte bine. Nu cred că încă o zi va mai conta. Mergeți la Harte's Folly, draga mea, dar apoi trebuie să se termine.

Artemis se uită la Maximus. El avea chipul întors, iar dinții atât de încleștați, încât îi putea vedea mușchii maxilarului încordându-se. Relația lor nu avea să se termine – el îi oferise o casă –, dar probabil că în ceea ce o privea pe domnișoara Picklewood, nu conta, câtă vreme era ascunsă în altă parte.

Artemis se ridică de la masă, fără să se uite la Maximus.

– Nu trebuie să mai spuneți nimic altceva, domnișoară Picklewood. Aveți dreptate. Nu pot să mai stau aici cu Phoebe. Vă rog să mă scuzați, cred că mă voi duce să împachetez.

Ea ieși pe ușă cu capul ridicat și mândră, dar nu-și putu reține un suspin când închise ușa în urma ei fără ca nimeni să protesteze.

Era târziu când se deschise ușa de la pivniță. Apollo nu se osteni să se întoarcă. Primise deja de mâncare de la valet. Acum pur și simplu stătea întins pe spate, cu brațul peste ochi și moțăia. Dar pașii care se apropiau erau mai ușori decât ai unui bărbat.

– Apollo.

Artemis stătea deasupra lui cu un săculeț din pânză în mână. El se ridică.

– Trebuie să ne grăbim, zise ea și puse săculețul pe jos, lângă pat. Se aplecă și scoase un ciocan și o daltă.

– Nici nu știi cât a durat ca să găsesc astea. Până la urmă am întrebat un băiat de la grajduri și iată.

Ea părea nelalocul ei de mulțumită pentru o femeie care își risca existența pentru el. El se încruntă și își dori să poată înjura. La naiba! Wakefield o sedusese – știa asta – iar acum ea risca furia ducelui. Unde avea să ajungă, dacă acel ticălos se hotăra s-o arunce în stradă?

– Ei bine? zise ea cu mâinile în șolduri. Eu sigur nu am cum s-o fac.

El luă carnețelul și scrise în el, înainte să i-l întindă. Ea îl luă, iar el ridică dalta și o puse pe prima za a lanțului care atingea pământul, lângă glezna sa.

– *Ducele n-o să te pedepsească?* citi Artemis cu voce tare.

El lovi dalta, în aer răsunând un sunet metalic puternic. Artemis lăsă carnețelul ca să-i arunce o privire exasperată.

– Nu, sigur că nu. Ai citit prea multe dintre pamfletele acelea îngrozitoare pe care ți le aduceam la Bedlam. Nici măcar nu sunt sigură că poveștile de acolo erau adevărate. În orice caz, Maximus s-ar putea să se supere foarte tare pe mine, dar n-o să mă pedepsească. Serios. Ce idee?!

El mai lovi dalta o dată și se uită la ea mimând tăcut cuvântul: „Maximus?"

– Ți-am mai spus că e un prieten.

El își dădu ochii peste cap. Artemis îl mințea de dragul acelui ticălos. Și-ar fi dorit ca sub ciocan să fie craniul ducelui. Lovi dalta a treia oară cât de tare putu. Lanțul se rupse.

– O, foarte bine! exclamă Artemis și se aplecă să-l ajute să desprindă zaua ruptă de celelalte două încă atașate de mânerul de la gleznă. Va trebui să înveleşti asta cu o cârpă ca să nu zornăie. Am adus haine. Ea făcu semn către săculeț.

De ce acum? scrise el în carnețel.

Ea citi cuvintele, și pe chip i se așternu o expresie prevăzător de neutră, apoi zâmbi și se uită la el.

– Voi pleca în curând din Wakefield House și voiam să mă asigur că vei fi liber înainte să plec.

De ce pleca? Ce altceva se mai întâmpla?

– Artemis? rosti el fără sunet.

Ea se prefăcu a nu observa.

– Grăbește-te să te îmbraci.

Tulburat de graba eî și de întrebări fără răspunsuri, el o ascultă. Primise pantaloni și o cămașă de la valet. Se schimbă în haine curate, care includeau o vestă, o haină și pantofi. Totul era o idee prea mic, inclusiv pantofii. Artemis îl privi jenată, parcă cerându-și scuze.

– Le-am luat de la unul dintre valeți. El avea picioarele cele mai mari din toată casa.

Apollo scutură din cap, zâmbindu-i și se aplecă să-și sărute sora. Nu avea altceva în afară de ce îi dăduse ea. Luă carnețelul și scrise:

Cum o să iau legătura cu tine?

Ea se uită la carnețel și, judecând după expresia de pe chipul ei, el își dădu seama că nu se gândise la asta. Luă carnețelul înapoi.

Artemis, trebuie să păstrăm legătura. Tu ești tot ce am pe lumea asta și nu am deloc încredere în duce. Deloc.

– Ei, partea despre Maximus e ridicolă, zise ea când citi ce-i scrisese. Dar ai dreptate, nu trebuie să ne pierdem. Știi unde ai putea să te duci de-aici?

El se gândise destul la chestiunea asta în timp ce stătea întins pe pat și avea pregătit un răspuns. Scrise cu grijă.

Am un prieten care se numește Asa Makepeace. Poți să lași o scrisoare pentru el la Harte's Folly.

El îi dădu carnețelul și văzu cum ea făcea ochii mari de uimire.

– Harte's Folly? Nu înțeleg. Acolo o să te duci?

El scutură din cap, luându-i cu blândețe carnețelul din mână.

Mai bine să nu știi.

– Dar... protestă ea, citind peste umărul lui.

Ai grijă de tine!

Lui i se păru că îi văzu zâmbetul tremurând când citi asta, dar apoi îl îmbrățișă strâns.

– Tu trebuie să ai grijă de tine. Evadarea ta e încă un subiect discutat. Probabil că te caută. Ea se dădu înapoi să se uite la el,

şi spre consternarea lui, văzu că avea lacrimi în ochi. Nu cred că aş suporta să te mai pierd încă o dată.

El se aplecă şi o sărută pe frunte. Chiar dacă ar fi putut vorbi, tot nu ar fi ştiut ce să spună ca să o consoleze. Se întoarse să plece.

–Aşteaptă! Ea puse o mână pe braţul lui, oprindu-l. Uite! Îi întinse o punguţă. Sunt trei lire şi şase pence. Este tot ce am. Şi nişte pâine şi brânză. O, Apollo! Discursul ei curajos se termină cu un suspin. Pleacă!

Ea îl împinse tocmai când el era pe cale să se aplece din nou spre ea. Aşa că se întoarse, fără să se mai uite la ea, şi se lăsă pe vine să intre în tunelul pe unde îl văzuse pe Wakefield plecând mai devreme în seara aceea.

Nu avea idee unde ducea.

Maximus nu ştia de când cerceta străzile din St. Giles in noaptea asta, când auzi un foc de pistol. Coti repede şi alergă pe o alee, în direcţia din care venise sunetul. Deasupra sa, luna îi lumina calea, frumoasa lui amantă, iubita lui inaccesibilă.

Strigătele răguşite ale unor bărbaţi şi tropotul copitelor pe piatra cubică se auzeau din faţă.

Ajunse într-o intersecţie şi îl văzu pe Trevillion călărind ca un turbat spre el.

–Se îndreaptă spre Seven Dials!

Maximus alergă în faţa calului atât de aproape, încât i se păru că-i simte răsuflarea pe obraz când trecu pe lângă el. Pe jos se putea strecura pe una dintre multele alei prea înguste pentru un bărbat călare, ca să-i taie calea lui Scaraoţchi. Pentru că ştia, în sinea sa, că Trevillion îl vâna pe Scaraoţchi în seara asta. Scaraoţchi, bărbatul care purta la gât pandantivul mamei lui. Scaraoţchi, care îi omorâse părinţii cu nouăsprezece ani în urmă, într-o noapte ploioasă, în St. Giles.

Alergă spre stânga, se aplecă în dreapta. Picioarele îl dureau, aerul îi ieşea şi îi intra cu un şuier în plămâni. Pilastrul de la Seven Dials se vedea în faţă, în intersecţia circulară a şapte străzi. Scaraoţchi şedea călare sub pilastru, de parcă l-ar fi aşteptat.

Maximus încetini și se ascunse în umbre. Tâlharul nu avea pistoalele scoase, dar probabil că era înarmat.

– Excelență, strigă Scaraoțchi. Țțț. Credeam că ai renunțat de mult să te mai ascunzi.

Maximus simți răceala invadându-i pieptul, teama că era prea mic, prea slab. Neputința din momentul în care îl văzuse pe acest bărbat împușcându-i mama. Pe pieptul ei era sânge care se întindea pe pielea ei ca de marmură, scurgându-se prin ploaie în părul ei despletit. Simți că-i vine să verse.

– Cine ești?

Scaraoțchi înclină din cap.

– Nu știi? Părinții tăi știau – de asta a trebuit să-i omor. Mama ta m-a recunoscut, chiar și cu basmaua peste față, mă tem. Păcat! Era o femeie frumoasă.

– Deci ești un aristocrat. Maximus refuză să prindă momeala. Și cu toate astea ai ajuns la furtișaguri în St. Giles.

– Tâlhării. Dacă nu te superi. Scaraoțchi părea iritat, de parcă tâlhăriile erau cumva ceva mai bune decât furtișagurile. Și e un hobby plăcut. Îți stimulează sângele și-l face să-ți curgă mai iute prin vene.

– Te aștepți să cred că faci asta pentru că e palpitant? se răsti Maximus. Nu mă lua de prost. Ce ești, un fiu mai tânăr și sărac? Sau părintele ți-a pierdut toată moștenirea la jocuri de noroc?

– Greșit și iar greșit. Scaraoțchi scutură batjocoritor din cap. Încep să obosesc, Excelență. Nu fi așa de laș! Arată-te și hai să ne jucăm!

Maximus ieși din umbră. Nu mai era un băiat speriat.

– Le-am găsit pe toate, mai puțin una, să știi.

Scaraoțchi chicoti în timp ce calul lui mare se foia de pe un picior pe celălalt.

– Restul lacrimilor de smarald, ca acesta? întrebă el și își duse mâna înmănușată spre broșa de smarald de la gât. Probabil că te-a costat destul, căci știu cu cât le-am vândut eu. Colierul mamei tale mi-a plătit vinul și femeile timp de mulți ani.

Maximus simți cum îl apuca furia și se stăpâni. Nu avea să fie scos din pepeni prea ușor.

– Nu-mi mai trebuie decât asta, ca să refac colierul.

Scaraoțchi îi făcu semn cu degetul.

– Atunci haide s-o iei.

– Asta am de gând, zise Maximus dând târcoale calului și călărețului. Și cu ocazia asta îți voi lua și viața.

Tâlharul își lăsă capul pe spate și râse.

– Pentru mine te-ai îmbrăcat așa? Făcu semn spre costumul lui Maximus. Vai, domnule, mărturisesc că mă simt flatat. Să-l împing spre nebunie pe ducele de Wakefield până într-acolo încât să ajungă să se costumeze ca un actor ordinar și să bântuie străzile din St. Giles. Ei bine...

Se petrecu atât de repede, încât Maximus nu avu timp nici să gândească, darămite să reacționeze. Auzi tropot de copite în spatele lui, văzu strălucirea metalului când Scaraoțchi ridică mâna stângă pe care o avusese ascunsă sub haină. Urmă o scânteie groaznică și un bubuit. Acel îngrozitor, îngrozitor bubuît.

Nechezatul disperat al unui cal. Maximus se răsuci. În spatele lui, un cal căzuse și se zbătea la pământ. Se întoarse spre Scaraoțchi. Tâlharul dăduse pinteni calului spre una dintre cele șapte străzi. Maximus porni după el. Calul necheză din nou.

Se uită încă o dată și văzu un bărbat prins sub cal. Doamne sfinte! Calul căzuse pe călăreț. Alergă înapoi spre calul rănit. Picioarele acestuia erau țepene și întreg corpul i se cutremura.

Sosi un alt dragon călare și se opri holbându-se la întreaga scenă.

– Ajută-mă să-l scot de acolo! strigă Maximus.

Se uită la chipul însângerat al bărbatului de pe jos și văzu că era Trevillîon. Acoperită de sânge, fața lui era palidă ca moartea. Căpitanul de dragoni era tăcut, avea dinții încleștați, buzele schimonosite într-o grimasă de durere.

– Apucă-l de celălalt braț, îi porunci Maximus tânărului soldat.

Bărbatul își apucă superiorul de braț și traseră împreună.

Trevillion gemu groaznic în clipa în care picioarele îi fură eliberate de sub cal. Maximus văzu că vajnicul căpitan de dragoni avea buza însângerată acolo unde și-o mușcase. Îngenunche lângă Trevillion și tresări când îi observă piciorul drept – cel cu care

șchiopăta de la o altă rană mai veche. Era îndoit într-un unghi nefiresc, osul era în mod evident fracturat rău.

Trevillion întinse mâna și îl apucă pe Maximus de haină cu o forță surprinzătoare, trăgându-l spre el îndeajuns încât celălalt soldat să nu audă ce șoptea.

– Wakefield, n-o lăsa să sufere.

Maximus se uită la iapă – Primula îșI aminti el. Un nume ridicol pentru calul unui soldat. Se uită iar la Trevillion, care avea bărbia însângerată de la efortul de a-și ascunde durerea.

– Fă-o, mârâi căpitanul cu ochii strălucitori. La naiba, fă-o odată!

Maximus se ridică și se duse spre iapă. Aceasta încetase să se mai zbată și zăcea, gâfâind. Piciorul din față îi atârna nefiresc, fie rupt, fie rănit rău. În pieptul ciocolatiu al iepei se vedea o gaură urâtă, iar coama ei zăcea udă de sânge pe pavaj. Preț de o clipă zări părul mamei lui, despletit și plin de sânge în canalul ud al străzii.

El scutură din cap și se apropie. Primula îșI roti ochiul când ajunse lângă ea, temătoare și îndurerată. Își scoase sabia scurtă. Apoi îngenunche, ii acoperi ochiul și îi tăie gâtul.

Capitolul 18

Lin țipă când tăciunele roșu și încins îi arse palmele, dar nu-i dădu drumul lui Tam. Regele Herla tresări la țipătul ei și dădu să-i ia tăciunele fierbinte din mână.

– Nu! strigă Lin, ținând tăciunele departe de rege. El e fratele meu și trebuie să fim salvați amândoi.

La auzul cuvintelor ei, ochii lui se întristară, dar el aprobă din cap și își retrase mâna.

Iar cocoșul cântă...

din *Legenda regelui Herla*

Artemis se trezi la primele ore ale dimineții în clipocit de apă. Se întoarse în patul mare al lui Maximus și îl văzu stând lângă

comodă, luminat de o singură lumânare. Era gol până la brâu şi se stropea cu apă pe piept şi pe mâini... apă care îi curgea pe piept în şiroaie roşiatice. Ea se ridică brusc.

– Eşti rănit.

El se opri, dar continuă să se spele, aparent fără să-i pese de covor.

– Nu.

Ea se încruntă. Se întâmplase ceva, era prea tăcut.

– Atunci al cui e sângele?

El se uită la mâinile sale ude.

– Al căpitanului Trevillion şi al unui cal numit Primula.

Ea clipi, întrebându-se dacă înţelesese bine. Dar în timp ce ea se zgâia la el, Maximus rămase tăcut. Ea îşi strânse genunchii la piept. Îşi aminti vag că îl întâlnise pe căpitanul de dragoni cu ani în urmă, în St. Giles. Părea un bărbat sever. Se cutremură.

– Căpitanul Trevillion e mort?

– Nu, şopti el, dar e rănit foarte grav.

– Ce s-a întâmplat?

– L-am găsit.

– Pe cine?

El ridică până la urmă privirea şi, deşi chipul îi era palid, ochii îi ardeau.

– Scaraoţchi. Bărbatul care mi-a omorât părinţii.

Ea slobozi un oftat.

– Atunci l-ai prins?

– Nu. El aruncă prosopul pe care îl folosea şi îşi propti braţele pe comodă. L-am fugărit până la pilastrul Seven Dials din St. Giles. Acolo a tras în calul lui Trevillion şi calul a căzut peste căpitan.

Artemis trase aer în piept. Astfel de accidente se mai întâmplau şi puteau fi cu uşurinţă fatale pentru călăreţ.

– Dar ai zis că trăieşte.

Maximus se uită in cele din urmă la ea.

– Are piciorul fracturat urât. A trebuit să omor calul şi apoi l-am adus pe Trevillion aici.

Artemis dădu să se ridice.

– Are nevoie de îngrijire?

– Da, dar am aranjat asta, zise Maximus, oprind-o cu un gest. Am trimis după doctor de indată ce am ajuns. I-a fixat piciorul cât de bine a putut. Voia să i-l taie, dar i-am interzis. Maximus se cutremură. Piciorul e bandajat, iar doctorul spune că, dacă nu face cangrenă, Trevillion s-ar putea să trăiască. Am pus pe unul dintre servitori să stea cu el. Nu mai e nimic de făcut acum.

Artemis se holba la el. Era pe jumătate coborâtă din pat, căci se oprise la porunca lui.

– Dar căpitanul tot s-ar putea să moară?

– Da, zise Maximus întorcându-se cu spatele.

– Îmi pare rău, şopti ea.

El dădu din cap şi işi scoase pantalonii.

– Mi-am pierdut singurul aliat.

Ea se uită atentă la el.

– Şi un prieten, cred.

El se opri pentru o secundă, apoi începu să-şi dea jos lenjeria.

– Şi asta.

– O să trimiți mai mulți soldați ca să-l prindă pe Scaraoțchi?

El aruncă lenjeria într-o parte şi rămase gol în fața ei.

– O să mă duc singur în căutarea lui.

– Dar... ea se încruntă, ferindu-şi privirea de trupul lui atrăgător. Nu ar fi mai bine dacă ai avea ajutoare?

El îşi dădu capul pe spate şi slobozi un hohot de râs amar, care suna ca un lătrat.

– Da, ar fi mai bine, dar nu am cui să-i cer ajutorul.

Ea se holbă la el.

– De ce nu? Ai vorbit de ceilalți doi băieți – bărbați acum – care s-au antrenat cu tine. Cu siguranță unul din ei...

El făcu un gest de negație, fluturând din mână.

– Au renunțat să se mai deghizeze în Fantomă.

– Atunci altcineva. Tu eşti ducele de Wakefield.

– Este o urmărire foarte periculoasă, zise el scuturând din cap nerăbdător.

– Da, este, interveni ea. Pot să văd vânătăile pe coastele tale şi ai o tăietură pe umăr.

– Cu atât mai mult va trebui s-o fac singur, zise el. Nu vreau ca altcineva să fie rănit în serviciul meu.

– Maximus, zise ea încet, încercând să înțeleagă, încercând să găsească o cale de a ajunge la el. De ce trebuie să faci asta? Dacă este un tâlhar, soldații o să-l prindă și îl vor spânzura mai devreme sau...

El se răsuci brusc și violent și trase un șut într-un scaun din fața șemineului. Scaunul zbură prin cameră și se lovi de perete, zdrobindu-se. El se ridică gâfâind și se uită la scaunul distrus, deși ea se îndoia că îl vedea.

– Maximus?

– Eu i-am ucis.

Vocea lui era răgușită, aspră și vulnerabilă.

– Nu înțeleg.

– În noaptea în care au fost uciși. Din cauza mea erau în St. Giles.

El ridică în sfârșit privirea, cu ochii atât de triști și severi, atât de vulnerabili, încât ea simți nevoia să plângă lacrimile pe care el nu le putea slobozi. În schimb își ridică bărbia și îi porunci:

– Spune-mi!

– Eram la teatru în seara aceea. El îi susținu privirea, parcă temându-se să se uite în altă parte. Tata, mama și eu, căci Hero era prea mică, iar Phoebe, încă bebeluș. Era ca un fel de privilegiu pentru mine – nu ieșisem decât de puțină vreme de sub îngrijirea unei guvernante. Îmi amintesc că am văzut *Regele Lear* și eram îngrozitor de plictisit, dar nu voiam să arăt asta, pentru că știam că aș fi părut naiv și tânăr. După aceea ne-am suit în trăsură, și nu știu cum sau de ce, deși am tot analizat asta în minte, dar tata vorbea despre pistoale. Primisem o pereche de pistoale pentru păsări de ziua mea, iar eu le luasem în grădina din Londra și împușcasem niște păsări, iar el se supărase foarte tare. Credeam că terminase să mă certe, dar discuția a revenit și el mi-a spus că o să mi le confiște până când învățam să le folosesc cum trebuie. Am fost surprins și furios și am țipat la el.

Maximus trase brusc aer în piept, de parcă s-ar fi sufocat.

– Am strigat la tatăl meu. I-am zis că era un ticălos și mama a început să plângă și apoi, spre oroarea mea, am simțit lacrimi în ochi. Aveam paisprezece ani și gândul de a plânge în fața tatălui meu era de nesuportat. Am deschis ușa trăsurii și am fugit. Tata trebuie să fi oprit trăsura și a plecat după mine, și apoi cred că l-a urmat și mama. Am alergat și am alergat. Nu știam unde eram, și nici nu-mi păsa, dar casele erau ponosite și puteam să simt izul de gin și de corupție. Am auzit strigătele tatălui meu când se apropia, iar într-o clipă de prostie rău voitoare m-am ascuns după un colț, în spatele unor butoaie cu gin. Mirosul era copleșitor, îmi umplea nările, plămânii, capul și simțeam că-mi vine să vărs. Am auzit o împușcătură.

El se opri cu gura larg deschisă, de parcă ar fi țipat, dar nu se auzi nici un sunet. Își dezveli dinții și își dădu capul pe spate, susținându-i în continuare privirea cu acei ochi sălbatici.

– M-am uitat pe după butoi, și tatăl meu... tatăl meu... Închise ochii, dar îi deschise la loc, pentru că nu putea privi în altă parte. M-a văzut când zăcea acolo cu sângele pe piept. M-a văzut ascunzându-mă și... a scuturat din cap și mi-a zâmbit. Iar apoi tâlharul a împușcat-o și pe mama. El înghiți în sec. Nu-mi amintesc ce s-a întâmplat după aceea. Mi s-a spus că am fost găsit peste trupurile părinților mei. Nu-mi amintesc decât miasma ginului. Asta și sângele din părul mamei mele.

El se uită la mâinile lui, pe care le strângea și le desfăcea de parcă ar fi fost membrele altcuiva.

Ridică privirea spre ea și, cumva, se regăsi, își domoli acea durere groaznică și furia, și teama, îndeajuns de puternice pentru a distruge zece bărbați. Maximus le ținea înlăuntrul său și se îndreptă de spate și de umeri, cu bărbia mândră, iar Artemis nu înțelegea de unde avea puterea de a ascunde acea rană îngrozitoare și însângerată din sufletul său – dar îl admira pentru asta. Îl admira și îl iubea.

Ea simți că și în sufletul ei apăruse aceeași rană, o reflexie slabă a durerii pe care o îndura el, doar pentru că ținea la el.

– Așa că vezi tu, zise el încetișor, stăpânindu-se perfect, chiar dacă era complet gol. El era ducele de Wakefield acum, la fel

de mult ca atunci când ținea discursuri în Camera Lorzilor. Trebuie să fac asta singur. Pentru că eu le-am provocat moartea, eu trebuie să-i răzbun pe ei și onoarea mea.

Ea întinse mâinile spre el, iar el se apropie de ea și se lăsă într-un genunchi în fața ei.

– Poți să mă mai privești acum, știind cât de laș sunt?

– Dragul meu, zise ea, cuprinzându-i fața cu mâinile, ești cel mai curajos bărbat pe care îl cunosc. Nu erai decât un băiat, cu siguranță cineva ți-a spus asta până acum!

– Chiar și atunci eram marchizul de Brayston.

– Erai un copil, zise ea. Un copil încăpățânat, prostuț, care a făcut o criză de furie. Tatăl tău nu a dat vina pe tine. Ba chiar te-a protejat în timp ce zăcea pe moarte, făcându-ți semn să nu ieși din ascunzătoare. Gândește-te, Maximus! Dacă tu ai avea un copil – un fiu – nu ți-ai da viața pentru el? Nu te-ai bucura să știi că, dacă tu mori, el va trăi?

El închise ochii și își așeză capul în poala ei. Ea își trecu mâinile peste părul lui, simțind firele moi sub palmă. După o vreme, se aplecă și îl sărută blând pe frunte.

– Haide în pat!

El se ridică și se vârî în pat, trăgând-o aproape de el. Ea se întoarse cu spatele, cu brațul lui greu în jurul taliei și rămase privind în întuneric, așteptând să-i vină somnul.

– Excelența Voastră!

Pentru o clipă, în timp ce Maximus se trezea, i se păru că aude vocea lui Craven. Clipi. Craven stătea in dreptul patului său.

– Craven, zise el prostește, te-ai întors!

Craven ridică dintr-o sprânceană, părând deranjat.

– N-am plecat nici o clipă, Excelența Voastră.

Maximus tresări. După cât i se tot adresase cu „Excelența Voastră", era limpede că valetul lui încă era supărat.

– Nu te-am văzut prin casă.

– Excelența Voastră nu știe tot ce se petrece in casă, replică ironic Craven. Este un domn care așteaptă jos. Zice că se numește Alderney.

– Alderney? La ora asta?

Craven ridică ambele sprâncene odată.

– E aproape ora prânzului, Excelența Voastră.

– O, Maximus se ridică cu grijă ca să n-o deranjeze pe Artemis.

Avea mintea începețoșată, dar indiferent ce venise Alderney să-i spună, părea important.

– I-am servit vizitatorului dumneavoastră prânzul, iar el pare destul de mulțumit, așa că sunt sigur că aveți timp să vă spălați și să vă faceți prezentabil înainte de a-l primi.

– Mulțumesc, Craven, zise Maximus ușor crispat, în timp ce se ridica gol din pat. Știi despre căpitanul Trevillion.

– Într-adevăr, replică valetul întors cu spatele. L-am vizitat pe căpitan și pare să se odihnească liniștit. Doctorul a trimis vorbă că se va întoarce după-amiază să-și consulte pacientul.

– Bine. Maximus se simțea mai bine știind că Trevillion supraviețuise nopții.

Craven își drese glasul.

– N-am putut să nu observ că vicontele Kilbourne nu se mai află în pivniță.

Maximus se opri cu apa șiroindu-i pe față.

– Cum?

– Pare să se fi eliberat cumva de lanț cu ajutorul unui ciocan și al unei dălți și a scăpat.

Craven avu grijă să nu privească spre Artemis, care era încă ascunsă sub cuvertură. Maximus nu avu asemenea rețineri și observă că respirația ei era prea ușoară ca să mai doarmă încă.

– Nu te supăra, te rog, Craven, crezi că ne-ai putea lăsa singuri un moment?

– Desigur, Excelența Voastră.

Maximus se uită la valet în timp ce se îndrepta spre ușă.

– Ai aflat că Bathilda *s-a întors pe neașteptate* de la țară? Pare să fi aflat anumite informații pe care nu le putea primi decât de la cineva din casă. Nu știi întâmplător ceva în sensul ăsta?

Craven făcu ochii mari.

– Dar ce vreți să insinuați, Excelența Voastră?

Maximus îi aruncă o privire piezişă şi închise uşa în urma lui. Când se întoarse, Artemis îl privea. O făcea cu o tristeţe atât de inevitabilă, încât simţi cum îl cuprind fiori reci. Poate că din pricina asta tonul lui fu mult prea ridicat când o întrebă:

– Tu l-ai eliberat, nu-i aşa?

– Da, zise ea şi se ridică. Chiar te aşteptai la altceva?

– Mă aştept să mă asculţi când îţi spun că trebuie să rămână închis.

– Să te ascult. Ea se făcuse palidă, cu chipul golit de expresie. Doar ochii îi aruncau flăcări.

Ea se retrăgea, iar el nu putea permite aşa ceva.

– Da. Aş fi găsit un loc sigur pentru el. Un loc unde nu ar putea răni pe nimeni. Tu...

Ea scoase un sunet supărat şi dădu cuvertura la o parte. Era goală, cu pielea rozalîe şi delicioasă de la somn.

– Vrei să te ascult ca orice alt servitor. Să mă potrivesc perfect în cutiuţa pe care mi-ai rezervat-o. Chiar nu-ţi dai seama? O să putrezesc acolo. Nu pot să fiu înghesuită în cuşca pe care o reprezintă aşteptările tale în legătură cu mine.

El simţi că această ceartă îi scăpa de sub control. El se pricepea la dezbateri în Camera Lorzilor, dar aici nu era vorba de argumente politice logice – aici era vorba despre emoţii pure între un bărbat şi o femeie. Se uită neajutorat la ea, ştiind cumva că această ceartă includea mult mai multe decât dificultatea de a hotărî ce să facă cu fratele ei.

– Artemis...

– Nu. Ea se ridică, la fel de impunătoare ca o zeiţă antică şi îşi luă cămaşa. Vorbim de fratele meu, Maximus.

– O să-i ţii partea în defavoarea mea?

O, îşi dădu seama că fusese o greşeală, chiar înainte să rostească întrebarea. Ea se îndreptă de spate.

– Dacă sunt obligată. Am împărţit acelaşi pântec. Avem acelaşi sânge, suntem legaţi unul de altul pentru totdeauna, atât fizic, cât şi psihic. Îmi iubesc fratele.

– Şi pe mine nu?

Ea se opri, ținând cămașa în mâini. Preț de o clipă, umerii i se lăsară, dar apoi ridică din nou capul. Zeița lui. Diana a lui.

– Când te vei fi săturat de mine, zise ea încet și fără ezitare, Apollo tot va mai fi fratele meu. Tot va mai fi acolo pentru mine.

– N-o să mă satur niciodată de tine, zise el, știind cu fiecare fibră a sufletului că rostea adevărul.

– Atunci dovedește-o!

El știu ce îi cerea ea cu un chip atât de sincer și de vulnerabil. Ceva în adâncul lui se uscă și muri. Ea merita asta. Merita un soț, un cămin și copii. Copiii lui. Dar el pierduse prea mult timp pentru o penitență pe care nu era sigur că putea vreodată s-o îndeplinească în întregime. Ducatul... tatăl lui.

– Știi... rosti el cu voce răgușită, ca unui om aflat pe moarte. Își umezi buzele. Știi de ce nu pot. Îi datorez viața, existența mea, datoria de a fi duce.

Ea ridică delicat dintr-un umăr dezgolit.

– Ei bine, eu nu datorez nimic memoriei tatălui tău.

El se clătină de parcă l-ar fi pălmuit.

– Nu poți...

– Nu, zise ea. Nu pot. Am crezut că pot face asta, chiar am crezut, dar nu sunt destul de curajoasă. Nu pot să rănesc pe toată lumea în jurul meu, nu pot să o rănesc pe Penelope, nu mă mai pot răni pe mine. Întinse o mână tremurătoare. Nu mă potrivesc în cutiuța drăgălașă pe care ai făcut-o pentru mine. Nu pot să te privesc cum te ridici din patul meu ca să te duci în al alteia. Nu sunt o sfântă.

– Te rog!

El o implora. El care nu se plecase niciodată în fața nimănui. Ea scutură din cap, iar el se frânse, apucând-o de mână și lipindu-i trupul de al lui.

– Te rog, Diana mea, te rog să nu pleci!

Ea nu rosti nici un răspuns, dar își lăsă capul pe spate, deschizându-și buzele când el își lipi gura de a ei. El îi cuprinse fața cu palmele, ținând-o ca pe un lucru prețios în timp ce îi sorbea buzele. Ea era a lui, în această lume și în cealaltă, un fapt incontestabil,

şi dacă reuşea să o convingă de asta, atunci mai putea salva situaţia. Mai putea trăi şi respira alături de ea.

Aşa că îşi lăsă degetele să alunece în părul ei, fixându-i tâmplele cu degetele mari în timp ce o săruta cu pasiune. O cucerea, încet, cu şiretenie, folosindu-se de toate şiretlicurile seducătoare pe care le învăţase vreodată.

Ea gemu şi îşi arcui gâtul, iar el începu să o sărute, simţind gustul femeii şi al dorinţei. Ea încercă să se desprindă, să-şi întoarcă faţa, gemând.

– Maximus, nu pot...

– Şşşt, şopti el cu mâinile tremurând în timp ce îi cuprindea talia. Te rog! Te rog, dă-mi voie!

El păşi cu spatele, fără să facă vreo mişcare bruscă, trăgând-o după el, până când găsi un scaun pe care să se aşeze.

– O, Maximus, oftă ea, când el o trase în poala lui.

– Da, dulceaţă, murmură el, cuprinzându-i un sfârc în gură.

– Dragul meu, zise ea şi îi cuprinse faţa în mâini, făcându-l să se uite la ea.

El nu voia. Nu-i plăcea expresia din privirea ei – aceea de hotărâre încrâncenată.

– Te iubesc, şopti ea, iar sufletul lui se înălţă fericit până când auzi restul vorbelor. Dar trebuie să te părăsesc.

– Nu. El o apucă de şolduri, de parcă ar fi fost un copil care refuza să-i dea şi altuia sabia lui de jucărie. Nu.

– Da, răspunse ea.

Un fel de cruzime se trezi în el, născută din durere şi furie. Îi prinse ceafa şi îi aduse gura aproape de a sa. Putea nega *asta?* Cum credea ea că era cu putinţă?

Ea îşi împreună braţele în jurul gâtului său şi îl lăsă să-i chinuie gura, gemu când el îi desfăcu picioarele, proptindu-le pe şoldurile sale. Mădularul lui zvâcnea între ei, simbolul crud al dorinţei sale. Prinse vârful şi începu să-i mângâie deschizătura minunată. O simţi umedă pe dosul degetelor sale, fierbinte şi pregătită să-l primească, iar în sufletul său, un cânt răutăcios izbucni atunci când ea gemu, neajutorată. Va avea asta, pe toţi dumnezeii, chiar şi dacă nu va mai avea nimic altceva de la ea. Ea se arcui cât

se poate de erotic și își lipi șoldurile de ale lui. El își plimbă palma peste pântecele ei moale și sânii ei încântători, frământându-i pe rând, atent să o ducă prîn orice mijloace spre culme. Dar ea îi ghicise intențiile. Se ridică peste el și deschise ochii cenușii înainte să-și împletească degetele cu ale lui pe mădular. Chiar și această mică atingere îl făcu să strângă din dinți. O privea cu pleoapele întredeschise în timp ce îl conducea către ea, cu vârful său umed și sensibil, pe care îl lăsă să alunece în strâmtoarea ei.

– Maximus, șopti ea, te iubesc. Nu uita niciodată asta! Și se lăsă străpunsă.

„Ah!" El închise ochii. Era atât de bîne, încât îl ducea pe culmile agoniei. O apucă de șolduri, nelăsând-o să se miște, pentru ca totul să nu se sfârșească prea curând. Adâncimile ei erau fierbinți, strâmte și se simțea *acasă*. Deschise ochii.

– Să nu mă părăsești niciodată!

Ea clătină din cap, se eliberă dîn strânsoarea sa și se ridică asemenea femeii-vânător care era. Lăsă mădularul să alunece până aproape de ieșire, după care se năpusti înapoi, în jos. Îl călărea. Coapsele ei erau puternice și mlădîoase, sprâncenele încruntate cu înverșunare, iar buzele deschise larg ca și cum s-ar fi minunat mereu și mereu. Asta îl făcu să se miște până la urmă. Dumnezeule mare, dacă nu putea avea nimic altceva, dacă ea era hotărâtă să-l golească lăuntric, lăsându-l apoi ca pe o păstaie goală, atunci măcar avea să-și amintească asta: Artemis îl călărea precum zeița vânătorii.

Îi trase fața spre a lui și îi acoperi acea gură minunată, căutându-i cu limba miezul fierbinte, încercând să nu termine prea repede, ca un puștan neisprăvit. Se stăpâni până când ritmul ei începu să devină dezordonat și buzele ei gâfâiau lângă ale lui, până când se strânse în jurul mădularului său în spasmele eliberării. Atunci își găsi și el eliberarea, strângându-i trupul nădușit și moale în îmbrățișarea sa, ținându-i șoldurile în timp ce se năpusti o dată, de două ori cât de adânc putea. De parcă ar fi putut sta în ea pentru totdeauna. Apoi își vărsă sămânța. Ea se lipi de el cu greutatea ei atât de dulce, până când întoarse capul puțin.

Atunci el se ridică, cu ea ghemuită în brațele lui și o puse jos, în pat, cu tandrețe.

– Trebuie să văd de ce a venit Alderney, îi șopti el. O să mă întorc imediat. Așteaptă-mă aici!

Ea doar închise ochii, iar el luă gestul drept confirmare, și se îmbrăcă repede, alergând în jos pe scări. Alderney se indoise de mijloc, examinând o antichitate italiană din marmură, dar se îndreptă brusc când Maximus intră încăpere.

– O, bună dimineața, Excelența Voastră.

– Bună dimineața. Maximus făcu semn spre canapea. Nu vrei să iei loc?

Alderney se așeză pe canapea și rămase acolo, foindu-se. Maximus ridică nerăbdător din sprâncene.

– Ai vrut să mă vezi?

– O! O, da, zise Alderney, de parcă ar fi fost smuls dintr-o reverie. Mai bine să trec direct la subiect și să vă spun pe dată, căci părea să fie important mai înainte.

El se opri și clipi în așteptare spre Maximus.

– Să-mi spui ce?

– Că mi-am amintit, replică Alderney, cine mi-a dat pandantivul pe care mi l-ați arătat. Ei bine, nu mi l-a dat cu adevărat. Mai degrabă l-am câștigat de la el. Vedeți, el a zis că pisica care venea pe la bucătăria casei noastre avea să facă trei pui, iar eu am susținut că era o prostîe și că va avea cel puțin șase, iar când pisîca ne-a lăsat în sfârșit să vedem pisoii – era destul de temătoare, îi ascunsese sub verandă – s-a dovedit că am avut dreptate, erau șase, așa că a trebuit să-mi dea pandantivul.

Alderney trase aer în piept la finalul discursului, părând încântat. Maximus inspiră cu mare grijă.

– Cine ți-a dat pandantivul?

Alderney clipi, parcă surprins că Maximus nu dedusese singur asta.

– William Illingsworth, desigur. Acum, nu știu de unde îl avea el. S-a întors din vacanță cu el și îl arăta tuturor băieților, iar în noaptea de după ce l-am câștigat de la Illingsworth, ei bine, am jucat un joc de zaruri cu băieții și Kilbourne l-a câștigat. Alderney

părea trist. Bietul Kilbourne! Îmi plăcea de el la școală, știți că îi spuneam Greaves pe atunci, căci tatăl lui mai trăia și încă nu moștenise titlul.

Maximus se holba la el.

– Illingsworth.

– Da, zise Alderney vesel. Mi-am amintit abia aseară, pentru că soția mea mi-a zis că pisica roșcată pe care o au copiii o să aibă pui și așa m-am gândit la pariul pe care l-am făcut cu Illingsworth.

– Știi unde e William Illingsworth acum? întrebă Maximus, fără să spere la un răspuns pozitiv.

– Chiar acum, nu, zise Alderney scuturând din cap. Dar dacă mergeți la el acasă, servitorii ar putea să știe.

– Casa lui, repetă Maximus.

– Da, replică Alderney. Locuiește în Havers Square. Nu e cea mai bună adresă, dar are un venit limitat. Tatăl lui a fost un mare cartofor.

– Mulțumesc, zise Maximus ridicându-se pe dată.

– Ce? Ce? Alderney părea uimit.

– Valetul meu te va conduce. Eu am o întâlnire.

Maximus abia dacă așteptă ca bărbatul să iasă din încăpere înainte să se năpustească pe scări în sus. Mai avea timp. Dacă ar putea s-o facă să-l asculte...

Deschise ușa către dormitorul lui și văzu pe dată că rămăsese fără timp, până la urmă. Artemis plecase.

Capitolul 19

Tăciunele aprins din palma lui Lin se transformă în iubitul ei frate Tam. El sări de pe calul fantomatic pe care îl călărea, iar când picioarele îi atinseră pământul, deveni din nou muritor.

Tam îi zâmbi lui Lin.

– Surioara mea, m-ai salvat, dar acum și tu trebuie să părăsești sălbatica vânătoare, ca să poți trăi din nou.

Lin se uită de la chipul fericit al fratelui său la cel al regelui Herla, dar el își feri privirea, cu ochii îndreptați deja spre orizont, resemnat în vânătoarea lui eternă...

din *Legenda regelui Herla*

Artemis se strecură pe ușa din spate de la Wakefield House, cu cele câteva lucrușoare adunate în săculețul din pânză pe care îl strângea în mâini. Ea ezită, panica urcându-i în piept. Trebuia să plece, să plece chiar acum cât mai putea, cât Maximus nu se afla în fața ei, tentând-o cu tot ce sperase și nu putea avea, dar nu știa încotro să se îndrepte.

Nu i se părea corect să apeleze la Penelope – nu după ce făcuse cu Maximus. Și cu siguranță nu putea să ceară ajutor de la Lady Hero sau de la Lady Phoebe. Ușa se deschise în spatele ei, iar ea se încordă.

Nu iar. O, sfinte Dumnezeule, nu era sigură că putea să mai treacă încă o dată prin asta cu Maximus. Se simțea de parcă cineva i-ar fi smuls o parte din suflet, în urmă rămânând o rană sângerândă, căreia nu i se găsea vindecare. Dar vocea care i se adresă era feminină.

– Draga mea.

Ea se întoarse, văzând-o pe domnișoara Picklewood privind-o cu compasiune.

– Pot să te ajut?

Și pentru prima dată în viața ei, Artemis Greaves izbucni în lacrimi.

Maximus ieși în fața casei și ceru un cal. Se părea că asta era tot ce-i mai rămăsese: răzbunarea. Ei bine, dacă era așa, atunci intenționa să își îndeplinească sarcina rapid și cu cât mai mult sânge posibil. În câteva minute pornise la trap pe stradă.

Havers Square nu era, într-adevăr, într-o zonă prea bună a Londrei. Casa era o construcție pe jumătate din lemn, deși nu la fel de dărăpănată ca acelea pe care le văzuse în St. Giles. Maximus descălecă și îi dădu unui băiețaș un șiling ca să aibă grijă de cal.

Se părea că Illingsworth închiria doar cele două etaje superioare ale casei şi, din ferîcire, era acasă. Maximus fu condus pe scări în sus, într-un salonaş înghesuit, de o slujnică bătrână care îl lăsă acolo fără vreun cuvânt. Privi în jur, inspectând camera. Fusese mobilată cu un amestec de mobile, dintre care unele fuseseră scumpe pe vremuri. Căminul cu grilajul murdar nu era aprins, probabil din economie, iar cele două gravuri de pe perete erau ieftine.

Uşa salonului se deschise. Maximus se întoarse şi văzu un bărbat într-un halat galben, zdrenţuit, pătat în faţă cu ceva ce aducea a gălbenuş de ou. Purta un fes moale pe cap şi era nebărbierit, barba roşcată întinzându-se pe un chip cu pomeţi atât de ascuţiţi, încât ai fi zis că faţa îi fusese întinsă prea tare pe oase.

– Da? întrebă Illingsworth obosit.

Maximus îi întînse mâna.

– Eu sunt Wakefield. Dacă nu te deranjează, aş avea să-ţi pun nişte întrebări.

Illingsworth se uită perplex la mâna întinsă inainte să o scuture. Avea palma umedă.

– Da? repetă el.

Evident, gazda lui nu avea să-l invite să ia loc. Maximus vârî mâna în buzunar şi scoase pandantivul.

– Cu treisprezece ani în urmă ai pierdut acest pandantiv într-un pariu cu John Alderney. De unde il aveai?

– Ce...? Illingsworth se aplecă să se uite la pandantiv. Întinse mâna după el, însă Maximus îşi strânse pumnul peste el fără să se gândească.

– De ce vreţi să ştiţi? întrebă Illingsworth ridicând privirea.

– Pentru că, răspunse Maximus, acest pandantiv era parte dintr-un colîer care i-a aparţinut mamei mele.

– Aha. Illingsworth avea o expresie cunoscătoare care lui Maximus nu-i plăcu. L-a amanetat, nu-i aşa?

– Nu. I-a fost furat în noaptea în care a fost ucisă.

Dacă nu s-ar fi uitat, Maximus ar fi ratat momentul: o foială discretă, o uşoară mărire a ochilor. Dar toate dispărură într-o secundă, iar chipul lui Illingsworth deveni precaut.

– Aveam cincisprezece ani pe atunci şi eram la şcoală. Vă asigur, Excelenţa Voastră, că nu am avut nimic de-a face cu moartea regretabilă a mamei dumneavoastră.

– Nici n-am zis că ai fi avut, răspunse Maximus. Vreau doar să ştiu cine e bărbatul de la care ai luat pandantivul.

Dar Illingsworth scutură din cap, îndreptându-se iute spre şemineu.

– N-am văzut bijuteria asta niciodată în viaţa mea.

Era prea degajat – bărbatul mintea.

– John Alderney susţine altceva.

Illingsworth râse, dar era un sunet sec şi cavernos.

– Alderney era un prost în şcoală. Nu-mi imaginez că s-a făcut mai deştept cu trecerea anilor.

Se întoarse şi se uită la Maximus cu o privire fermă şi decisă. Acesta îl studie. Illingsworth ştia ceva – Maximus simţea asta –, dar dacă omul refuza să-i spună, nu prea avea ce face. Luă o decizie şi vârî pandantivul în buzunar.

– Minţi.

Illingsworth dădu să protesteze.

Maximus îi tăie vorba cu o mişcare bruscă a braţului.

– Aş putea să te bat până îmi zici numele bărbatului care ţi l-a dat, dar am o anumită reţinere faţă de violenţă. Aşa că o să facem un târg: te las o zi şi o noapte să îmi spui cine e. Dacă, la sfârşitul acestui interval, nu mi-ai dat ce vreau, o să te distrug. O să iau puţinul pe care-l ai. Casa asta, hainele şi orice altceva ţi-ar mai fi drag. La sfârşitul săptămânii vei dormi în şanţ dacă nu-mi spui ce trebuie să ştiu.

Maximus se întoarse fără să mai asculte protestele agitate despre inocenţă şi revoltă. Erau o pierdere de vreme. Coborî scările fără să mai fie condus de slujnica bătrână. Afară, băieţelul îl aştepta răbdător cu calul lui.

– Bun băiat, îi zise Maximus. Ţi-ar plăcea să mai câştigi azi nişte bani? O să te rog să duci un mesaj pentru mine.

Maximus îi dădu băiatului adresa sa şi ii spuse un mesaj pentru Craven, punându-l să-l repete cuvânt cu cuvânt, până când

fu sigur că îl reținuse. După ce îl trimise la drum, Maximus încălecă și avu grijă să arate că pleca.

Când nu mai putea fi zărit din casa lui Illingsworth, descălecă și își conduse calul pe o alee de unde avea o vedere bună asupra intrării din față. Rămase să aștepte și să vadă ce va face Illingsworth cu ultimatumul său.

– Știam eu că nuanța asta de verde vânătoresc o să ți se potrivească, zise Lady Hero în seara aceea, în timp ce mergeau spre teatru la Harte's Folly.

– Mulțumesc, zîse Artemîs.

Privi distrată în jur prin grădini, dându-și seama că Apollo nu avea cum să umble la vedere. Fără îndoială că găsise o ascunzătoare în spatele scenei.

Ea își netezi tristă fustele noii rochii. Fusese inițial începută pentru Lady Hero, însă Hero aflase că în curând avea să aibă nevoie de rochii complet diferite, așa că insistase să i-o dăruiască lui Artemis. Modista o livrase la Căminul pentru Orfani și Copii Abandonați în acea după-amiază, împreună cu alte două rochii croite special pentru ea. Domnișoara Picklewood decisese că orfelinatul era locul perfect unde Artemis putea să stea până când avea să se ducă să locuiască cu prietena Bathildei, domnișoara White, care se părea că avea nevoie de o însoțitoare.

Artemis oftă. Era recunoscătoare – chiar era, dar ideea de a se întoarce la vechea ei viață, chiar și cu o altă stăpână, pur și simplu o deprima. Sau poate că o deprima faptul că trebuia să-l părăsească pe Maximus.

Se uită în jos la minunata rochie. Unde avea să poarte ea așa ceva, însoțind o doamnă în vârstă prin Bath? Ar putea s-o vândă. O mângâie din nou, întristată. Era din mătase de damasc, cu un decolteu bogat, cu paspoal din dantelă deosebit de fină. Dantela decora și volanele bogate de pe mânecile lungi până la cot. Totul era sublim, iar Artemis se gândi crispată că nu mai purtase niciodată în viața ei ceva atât de frumos. Își dorea ca Maximus să o poată vedea.

Se uită în jur prin parcul strălucitor cu disperare în suflet. Tufele și copacii aranjați în forme magice erau plini de globuri de sticlă, creând un efect magic. Auzea deja acordurile instrumentelor cu coarde plutind prin aer. Servitorii erau îmbrăcați vesel în costume galbene cu purpuriu, unii aveau flori de lavandă la butonieră sau panglici în perucile bogat ornamentate. Era un loc minunat Harte's Folly, iar după seara asta ea nu va mai avea ce căuta aici.

Alături de ea, Phoebe, Lady Hero, soțul ei Lord Griffin Reading și domnișoara Picklewood, mai veniseră și Isabel și Winter Makepeace, gazdele ei de la orfelinat, Lady Margaret și soțul ei Godric St. John. Nu-i știa pe domni prea bine, dar pe doamne le considera prietene. Erau toate membre ale Sindicatului Doamnelor întru Ajutorarea Căminului pentru Orfani și Copii Abandonați. Penelope era și ea membră, desigur, deși ea nu sosise încă. Dar Penelope întârzia întotdeauna, se gândi Artemis puțin nostalgică.

Phoebe povestea cu sora ei când ajunseră la teatru și așteptară ca toată lumea să urce de pe chei, căci Harte's Folly era pe malul sudic al Tamisei, iar cel mai bun mod de a ajunge acolo era pe barje închiriate. Domnișoara Picklewood îi surprinse privirea lui Artemis și păru să-și dea seama de starea ei de spirit, pentru că pe chip îi apăru o expresie înțelegătoare și înclină ușor din cap.

Dintr-un impuls, Artemis se aplecă spre femeia mai bătrână în timp ce intrau pe ușile largi ale teatrului.

– Mulțumesc.

– O, draga mea, nu trebuie să-mi mulțumești, se imbujoră domnișoara Picklewood. Sper că nu crezi că îți condamn alegerea. Cunosc prea bine singurătatea îngrozitoare care le apasă pe femeile ca noi.

– Da, zise Artemis uitându-se în altă parte. Mi-aș dori să poată fi altfel.

– Ar putea să fie dacă Maximus ar decide asta, pufni domnișoara Picklewood.

Artemis tocmai era pe cale să răspundă când fură strigate de Lord Noakes.

– Domnișoară Greaves, domnișoară Picklewood, bine v-am regăsit. N-am știut că v-ați întors deja de la țară, domnișoară Picklewood.

El se uită întrebător la Phoebe. Chipul palid și subțire al lui Lady Noakes avea o expresie agitată în timp ce se agăța de brațul soțului ei. Domnișoara Picklewood, versată în privința diverselor aluzii răutăcioase din înalta societate, zâmbi.

– Am trecut un pic pe-aici, înainte să mă întorc la prietena mea. Îmi place mult Harte's Folly. Nu credeți că este frumos, milord, milady?

– O, într-adevăr, ciripi Lady Noakes înainte să se uite la soțul ei și să tacă brusc.

Lord Noakes aprobă din cap.

– Dar ducele nu a venit să le escorteze pe doamne în seara asta?

– Nu avem nevoie de escortă, zise domnișoara Picklewood, arătând spre Lord Griffin și spre ceilalți domni care acum li se alăturau, împreună cu doamnele lor. Mă tem că ducele are alte lucruri de rezolvat în seara asta.

Pe chipul lui Lord Noakes se așternu un zâmbet ciudat, răutăcios.

– Sper că nu a plecat la vânătoare de fantome.

Artemis se uită cercetător la el. Se referea cumva la Fantomă? Cu siguranță nu avea de unde să cunoască secretul lui Maximus.

– Ce vorbe stranii, murmură domnișoara Picklewood, încruntată. Ce crezi că a vrut să spună prin „vânătoare de fantome"?

– N-am idee, răspunse Artemis, dregându-și glasul.

– O, a venit în sfârșit și Lady Penelope, zise amuzată Isabel Makepeace. Ce ființă egoistă să ne lase să așteptăm!

Penelope își făcea intrarea, desigur. Purta o rochie aurie și era însoțită de ducele de Scarborough. Când intră în teatrul aglomerat, ea își deschise evantaiul și privi blazată în jur.

Artemis simți un val de afecțiune pentru verișoara ei. Era așa de vanitoasă, atât de manierată, dar sub toate astea putea să fie uneori foarte drăgălașă. Iar Artemis o rănise atât de mult fără ca Penelope să știe. Ei bine, măcar se hotărâse să-l părăsească

pe Maximus. Se rugă ca Penelope să nu descopere niciodată adevărul. Artemis zâmbi şi îi întinse mâna lui Penelope când aceasta se apropie. Nu se mai văzuseră de zile întregi. Dar Penelope îşi adună fustele şi grăbi pasul, aproape atacând-o. Cu toate astea, Artemis fu surprinsă când simţi palma.

– Târfă! strigă Penelope, vocea ei răsunând în tot teatrul, în vreme ce Artemis se dezechilibră cu o exclamaţie şocată.

Lady Hero şi Isabel Makepeace o susţinură. Domnişoara Picklewood se interpuse curajoasă între ea şi Penelope, dar nu fu nevoie. Ducele de Scarborough se mişcase foarte iute să o prindă pe Penelope. O apucă dur de braţ şi o trase înapoi. Chipul său de obicei atât de senin era acum încruntat.

– Despre ce e vorba?

– Ştiai că îl voiam pe Wakefield şi cu toate astea ţi-ai desfăcut picioarele pentru el ca o târfă ieftină, zise Penelope ţintuind-o pe Artemis cu privirea. N-aveai nici un drept, strigă Penelope cu lacrimi în ochi. Nici un drept. N-o să se însoare niciodată cu tine, nu cu nebunia lui Apollo. O să fii aruncată în stradă o şi să mă bucur. O să mă bucur, să ştii...

Fu întreruptă brusc din diatriba ei de Scarborough, care o întoarse şi o scutură. Cât timp urlase Penelope, chipul i se albise. Acum era negru de furie.

– Opreşte-te! Opreşte-te de îndată! se răsti Scarborough.

Penelope se uită la el cu o exclamaţie şocată.

– Dar...

– Nu. Oricare ar fi dispreţul pe care îl ai pentru cineva, nu te apuci să urli despre asta în public, ca o nevastă nebună de pescar. Şi să îţi loveşti verişoara lipsită de apărare! Te-ai purtat groaznic, Penelope! Groaznic!

El se întoarse spre Artemis şi făcu o plecăciune.

– Domnişoară Greaves, sper că nu sunteţi rănită. Vă rog să mă scuzaţi, dar o voi conduce pe Lady Penelope acasă.

Artemis clipi, dar reuşi să dea iute din cap. Penelope făcu ochii mari şi îi dădură lacrimile.

– Dar, Robert...

– Nu. Ducele se încruntă sever. Am multă răbdare, draga mea, și cred că mi-am demonstrat afecțiunea, însă am și eu mândria mea. Pur și simplu nu pot să-ți permit să te cerți astfel pentru un alt bărbat. Mă tem că va trebui să-mi reevaluez sentimentele față de tine.

– O, zise Penelope cu voce mică și, pentru prima dată, Artemis citi îngrijorare pe chipul ei.

– Haide, zise Scarborough și o luă de braț, ieșind cu Penelope din teatru.

Pentru o clipă, se lăsă liniștea. Artemis își simțea inima mică și rănită. Se desprinse cu grijă de Isabel și Hero și se întoarse să-și privească foștii prieteni.

Când Illingsworth ajunse la Harte's Folly, Maximus fu dezamăgit. O zi întreagă de pândă, doar ca să-l urmeze până la teatru în seara asta. Se părea că era o pierdere de vreme. Dintr-odată își dădu seama că dacă ar fi renunțat măcar pentru o seară la vânătoarea lui, ar fi putut să-și petreacă timpul cu Artemis și cu surorile lui. Probabil că erau deja la teatru. Poate că Artemis l-ar lăsa chiar să-i vorbească.

Rămase în spate, în vreme ce Illingsworth îi șopti ceva unuia dintre valeții îmbrăcați în straie colorate, apoi debarcă abia când omul o luă înainte.

– Ce a vrut domnul Illingsworth? îl întrebă Maximus pe același valet, în timp ce îi îndesa în mână o monedă.

– A întrebat dacă a venit și Lord Noakes astă-seară, veni răspunsul.

– Și? ridică Maximus din sprânceană. A venit?

– Da, Excelența Voastră, răspunse valetul. Și Lady, și Lord Noakes participă astă-seară. Sunt la teatru acum, așa cum i-am spus domnului Illingsworth.

Maximus se uită la valet – un tânăr cu privirea ageră. Scoase o monedă mai mare, din aur.

– Îl cunoști pe Lord Noakes?

– O, da, Excelența Voastră. Valetul se uita la moneda de aur. El și nepotul său vin adesea la teatru.

– Nepotul său?

Valetul ridică din sprâncene.

– Excelența Voastră nu știa? Domnul Illingsworth e nepotul lui Lord Noakes.

Maximus îi întinse distrat moneda băiatului. Nu, nu știuse. Noakes nu era o cunoștință foarte apropiată. Fusese doar prieten cu tatăl său, deși Maximus își amintea că mamei ei nu-i plăcea prea mult și o auzise vorbind disprețuitor despre pasiunea lui Noakes pentru jocurile de noroc. Își aminti brusc de Noakes la înmormântarea părinților săi, îmbrăcat într-un costum nou.

Maximus se răsuci pe călcâie și o luă pe aleea care ducea spre parc și spre teatru. Până acum îl suspectase mai ales pe Scarborough, dar atât Noakes, cât și Scarborough erau de aceeași vârstă. Amândoi aveau – acum că se gândea la asta – aceeași conformație. Înălțime medie, un pic de burtă, dar atletici pentru vârsta lor. Aceeași statură ca Scaraoțchi. Cu siguranță nu putea fi așa de simplu.

Maximus începu să alerge. Cineva strigă. El se opri și ascultă. Din depărtare se auzeau muzică, murmur de voci și râsete. Locul era un labirint de alei, luminate artistic astfel încât locurile întunecoase să fie perfecte pentru escapade romantice. Te puteai rătăci ușor aici.

Ceva se lovi în tufele din dreapta lui. Maximus alergă în direcția aceea. Un bărbat țâșni de acolo, cu capul plecat și se grăbi să treacă, fără să-l vadă pe Maximus. Ducele mai alergă câțiva pași când fu oprit de un strigăt.

– Ajutor!

Se întoarse să cerceteze și aproape se împiedică de cineva. Se aplecă și pipăi, găsind un bărbat. Pieptul îi era umed de un lichid cald.

– M-a ucis, zise Illingsworth. M-a ucis.

– Cine? ceru Maximus să știe.

– Eu... tuși Illingsworth cu un sunet îngrozitor, tocmai când Maximus descoperi cuțitul care îi ieșea din piept.

– I-am spus să vină să mă vadă, că o să vă spun despre pandantivul pe care l-am găsit în sertarul lui când eram mic. Nu aveam nevoie decât de niște bani. Nu e drep...

– Illingsworth, cine a fost? ceru Maximus.

Bărbatul începu să respire șuierat.

– Nu e drept. Suntem rude... Îmi datora...

Illingsworth se cutremură și rămase nemișcat. Maximus înjură și îi puse palma peste nasul omului. Nu simțea nimic.

Se rîdică, privind în jur. Illingsworth nu spusese direct, dar unchiul lui îl omorâse cu siguranță. Dacă fusese Noakes, oare va fugi din parc sau se va întoarce în loja de la teatru de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic?

Maximus porni spre chei. În spatele lui se auzi un pocnet. Se întoarse. O femeie țipă. Alerga deja spre teatru când simți mirosul. Fum! „Artemis."

Capitolul 20

Sălbatica vânătoare era gata să înceapă, ceata era pregătită să gonească printre nori, dar Lin se hotărâse. Se întinse spre regele Herla și apucă bine câinele alb care stătea pe șa, în fața lui. Regele Herla întinse mâna după ea și după cățel, dar degetele lui prinseră doar văzduhul. Lin se avânta deja spre pământ, cu cățelușul strâns la pieptul ei...

din *Legenda regelui Herla*

– E adevărat? o întrebă Phoebe pe Artemis, cu ochii ei căprui plini de îngrijorare.

Phoebe reușise cumva s-o scoată pe Artemis dintre ceilalți, în ciuda privirii de vultur a domnișoarei Picklewood. Erau acum pe coridorul de jos al teatrului.

Artemis fusese şocată când celelalte doamne, în loc s-o respingă, păreau să fi ajuns la o înţelegere tacită să uite pur şi simplu toată scena cu Penelope. Într-adevăr, Isabel Makepeace îi oferise chiar braţul lui Artemis când se îndreptaseră spre loja teatrului. Deşi, acum când se gândea mai bine, Lady Hero avea un licăr anume în privire.

Asemănător cu licărul de pe chipul lui Phoebe. Multă vreme, cele două surori păreau a nu semăna între ele. Însă acum, oricine putea vedea că erau înrudite.

– Ştiam eu, exclamă Phoebe când Artemis nu-i răspunse imediat la întrebare. Fratele meu te-a sedus.

– N-ar trebui să discut lucruri din astea cu tine, spuse Artemis grăbită. De fapt, după seara asta, mă îndoiesc că voi mai avea voie să am vreo discuţie privată cu tine.

– Prostii! Phoebe arăta acum ca un sticlete mic şi fioros. N-are de ce să-ţi fie ruşine. Este numai vina lui Maximus.

– Păi... începu Artemis, pentru că adevărul adevărat era că ea fusese cea care se dusese în patul lui Maximus, nu invers. Nu că ar fi putut să-i spună asta surorii lui.

– Îmi vine să-l strâng de gât, zău aşa, spuse Phoebe. Şi nu te-a cerut niciodată în căsătorie, nu?

– Nu, răspunse Artemis hotărât. N-a făcut-o. Dar nici nu aşteptam asta de la el. Eu am ales aşa, draga mea, eu însămi.

– Chiar aşa? Phoebe ridică privirea încercând – fără să reuşească – să prindă expresia de pe faţa lui Artemis. Chiar aşa? Deci l-ai refuza pe fratele meu dacă te-ar cere în căsătorie, asta vrei să mă faci să cred?

– E totul atât de încurcat, şopti Artemis.

– Îl iubeşti?

– Cum? Artemis făcu ochii mari. Da, bineînţeles. Da, îl iubesc.

– Atunci chiar nu văd unde e problema, spuse Phoebe cu hotărâre. Pentru că e clar că şi el te iubeşte.

– Eu... Artemis ridică din sprâncene, încercând să pară nepăsătoare. Cum îţi dai seama?

Phoebe o privi de parcă ar fi fost o şcolăriţă cam nătângă.

– Fratele meu este cel mai liniștit om pe care îl cunosc. Își ține cărțile din bibliotecă aranjate după limbă, epocă, autor, apoi în ordine alfabetică. Își pregătește discursurile din Parlament cu săptămâni înainte și are grijă să afle dinainte care dintre lorzi vor fi prezenți și cum vor vota. Din câte știu eu, n-a avut niciodată vreo amantă – și înainte să faci vreun comentariu, află că și o soră mai mică virgină are felul ei de a afla asemenea lucruri. E fanatic în ceea ce privește familia și este atât de grijuliu ca să mă știe în siguranță, că a pus gratii la ferestrele dormitorului meu, probabil ca să nu cumva să cad pe geam, într-un moment de zăpăceală. Phoebe trase adânc aer în piept și o fixă pe Artemis cu o privire sfredelitoare. Și totuși te-a târât în pădure de față cu toți oaspeții, își iese din fire cu tine și te-a sedus în casa lui – casă pe care o împarte cu mine. Așa că fratele meu fie a înnebunit, fie este foarte îndrăgostit de tine.

Artemis nu-și putu înăbuși un zâmbet, deși nu conta deloc. Oricum, Maximus nu urma să se căsătorească din dragoste. Avea să se căsătorească doar ca să-l mulțumească pe tatăl său, mort demult. Deschise gura să-i spună lui Phoebe măcar atât, când se auzi un țipăt de femeie. Și atunci simți miros de fum. Un firișor de fum se răsucea pe coridorul unde se aflau. Inima lui Artemis începu să bată mai repede. Teatrul era vechi, făcut din lemn și ipsos.

– Miroase a fum, spuse Phoebe.

– Da. Artemis o luă de mână. Trebuie să plecăm de aici.

Unde era Apollo? Măcar era la Harte's Folly? Fusese atât de ascuns în legătură cu locul în care avea de gând să meargă. Oricum, nu aveau timp să-l caute. Putea doar spera că urma să reușească să iasă din teatru, dacă într-adevăr era acolo.

Artemis o trase pe Phoebe spre intrare. Bineînțeles, toată lumea avea cam aceeași idee salvatoare. Oamenii începură să se înghesuie pe coridor, împingându-se unii pe alții, panicați. Un domn mai corpolent își făcu loc împingând-o pe Artemis cu toată puterea în perete. Degetele îi alunecară și pierdu mâna lui Phoebe.

– Phoebe! strigătul ei fu înghițit de larmă. Își făcu loc înapoi prin mulțime, dând din coate fără să mai țină cont de bună cuviință: Phoebe!

Atunci îi văzu fața, ochii aproape orbi larg deschiși de panică. Artemis îi apucă mâna, strângând-o cu putere.

– Artemis! strigă Phoebe. Te rog, nu mă lăsa aici!

– N-am să te las, draga mea! Era prea multă lume între ele și intrarea principală. Vino pe aici, cred că am văzut o ușă.

Fumul se îngroșa cu o viteză înfricoșătoare. Artemis se trezi tușind în timp ce o trăgea pe Phoebe în direcția ușii pe care o văzuse. Un trosnet puternic se auzi dinspre scenă, urmat de un țipăt ascuțit. Artemis găsi ușa și se împinse în ea. Dar aceasta rămase închisă.

– E încuiată, strigă ea la Phoebe, în timp ce pipăia marginea ușii. Ajută-mă să găsesc zăvorul.

Lacrimile cauzate de fum îi șiroiau pe față, orbind-o, în timp ce simțea cum o cuprinde panica. Dacă nu puteau deschide ușa... Degetele ei dădură de metal. Trase repede zăvorul și se năpusti cu Phoebe afară, la aer curat. Se întoarse și rămase înmărmurită.

– Ce e? strigă Phoebe.

– Toată grădina e în flăcări, șopti Artemis, îngrozită.

Flăcările mușcau din acoperișul teatrului în timp ce oaspeții, actorii, lacheii și servitorii ieșeau în fugă din clădire. Se formase un grup cu găleți sub comanda unui bărbat cu o coamă roșcată, dar Artemis își dădu seama că era o luptă pierdută. Pălălaia se întinsese la copacii plantați cu măiestrie și la tufe, iar acum mușca din galeria unde cântau de obicei muzicanții. În curând, totul avea să izbucnească în flăcări.

– Haide, strigă Artemis. Trebuie să ajungem la debarcader!

– Dar Hero! Phoebe se trase înapoi. Și verișoara Bathilda.

– Domnii sunt cu ele, spuse Artemis, rugându-se în gând să fie așa. Ei le vor duce pe sora și pe verișoara ta într-un loc sigur.

Începu să-și facă drum prin hățiș, fiindcă potecile erau pline de oameni. Frumoasa ei rochie nouă verde vânătoresc era brăzdată de arsuri și sfâșiată de crengi, dar asta nu mai conta.

– Ah, Lady Phoebe, se auzi un glas tărăgănat și neobișnuit de calm.

Artemis ridică privirea și îl văzu pe Lord Noakes aținându-le calea. Într-o mână ținea un pistol, iar cealaltă... Cealaltă era plină de sânge.

– Sunteți rănit, milord? Artemis întrebase prosteşte, pentru că își dăduse imediat seama că se petrecea cu totul altceva.

– O, nu eu, spuse Lord Noakes cu voioşie în glas. Acum, dacă nu vă supărați, aş vrea să vă dați la o parte, pentru că am nevoie de Lady Phoebe. Am de gând să părăsesc Anglia şi cred că ar fi prudent s-o iau cu mine pe sora lui Wakefield, în caz că ar vrea să mă oprească.

Dacă ar permite ca Phoebe să fie vătămată, Maximus n-ar ierta-o niciodată. *Ea* nu şi-ar putea ierta-o niciodată.

– Milord, spuse Artemis cu grijă, dându-se un pas înapoi, ca s-o protejeze pe Phoebe, Lady Phoebe şi-a scrântit glezna şi abia mai poate să meargă. Sunt sigură că veți înțelege că nu vă poate însoți.

– Ştii că nu pot să-mi dau seama dacă minți sau nu, spuse Lord Noakes cu nonşalanță. Se auzi un strigăt de bărbat din stânga lor. Ochii lui Lord Noakes se încruntară. Dar cred că nu contează prea mult dacă o voi lua cu mine pe sora lui Wakefield sau pe târfa lui. Eşti la fel de bună ca şi ea.

Artemis începuse să o împingă pe Phoebe înapoi, în timp ce se ferea de nebun, dar Lord Noakes era foarte sprinten pentru un bărbat de vârsta lui. O apucă de încheietura mâinii şi o trase la el, cu o încleştare ca de oțel. Ea se zbătu să scape, dar Lord Noakes îndreptă pistolul spre Phoebe.

– Potoleşte-te sau o împuşc!

Artemis se opri pe dată.

– Artemis! strigă Phoebe, cu brațele deschise. Era albă la față şi Artemis ştia că pe întuneric va fi complet oarbă.

– Du-te către glasuri, draga mea, spuse Artemis, dar înainte să mai poată spune ceva fu trasă cu putere printre tufe.

El impuse un pas vioi, aproape alergător, apropiindu-se de debarcader. Acolo dădură de un haos total. Domni şi doamne stăteau pe ponton şi țipau după bărci, unii dintre ei înghesuindu-se în barje deja pline. Lacheii alergau încolo şi încoace, în timp

ce alții tot mai insistau cu gălețile, încercând în van să stingă focul. Artemis le văzu pe Hero, pe domnișoara Picklewood și pe Isabel, și răsuflă ușurată că măcar ele scăpaseră. Lord Noakes se năpusti înainte pe ponton și îndreptă pistolul spre un domn care tocmai ajuta o doamnă să urce într-o luntre.

– La o parte!

– Ești nebun? bolborosi domnul.

Lord Noakes rânji.

– Probabil.

Domnul făcu ochii mari, iar doamna lui scoase un țipăt.

– Urcă, îi porunci Lord Noakes lui Artemis.

Cu băgare de seamă, urcă în barcă. Barcagiul făcuse ochii mari. Lord Noakes coborî și îndreptă pistolul spre capul lui Artemis.

– Ia-o spre Wapping, îi porunci omului.

O porniseră deja pe râu în jos când răsună un strigăt de la debarcader. Maximus era acolo și, lângă el, Phoebe. Artemis zâmbi, iar vederea i se încețoșă. Măcar Phoebe era în siguranță.

Maximus striga la un barcagiu. Niciodată nu-l văzuse atât de supărat. Ținea un pistol îndreptat spre barca în care se aflau, dar cum Lord Noakes se asigurase ca Artemis să stea în fața lui, Maximus nu putea trage, de frică să n-o nimerească pe ea.

– Nu crezi că asta îl innebunește? întrebă Lord Noakes, vădit amuzat. Să-și fi petrecut întreaga viață adultă vânându-mă, să ajungă atât de aproape să mă prindă, doar ca să mă vadă dispărând cu barca? Chicoti în urechea ei. Trebuia să-l fi ucis în acea noapte, împreună cu ducele și ducesa, dar el se ascunsese, vezi bine. Ca un iepure mic. Marele duce de Wakefield. O, nu trebuie să tremuri, draga mea. O mângâie pe braț, pentru că ea chiar se cutremurase. Nu trebuie să te temi, pentru că mă îndoiesc că o să-ți fac rău.

– Tu, spuse Artemis pe un ton liniștit, dar printre dinți, ești un om îngrozitor care nu va fi niciodată nici a o suta parte din bărbatul care e Maximus și, în afară de asta, nu mă cunoști deloc.

Și spunând asta sări peste marginea bărcii, în apele negre ale Tamisei.

*

În clipa în care trupul lui Artemis dispăru în apele întunecoase ale Tamisei, Maximus încetă să mai gândească. Era oarecum conștient de strigăte, de focul care făcea prăpăd în spatele lui, de țipetele surorilor sale și de luntrea care îl ducea pe Noakes, dar toate astea erau undeva, în străfundurile minții sale.

Aruncă pistolul pe care îl ținea în mână. Duse mâna la buzunarul hainei, unde ținea pumnalul pe care i-l luase lui Scaraoțchi și îl puse între dinți. Smulse de pe el haina și pantofii. Și apoi sări în Tamisa.

Un glas mic, calm, în străfundurile creierului său, număra secundele de când ea dispăruse, îi spunea că nu ieșise la suprafață și calcula cât de repede curgea fluviul. Înotă puțin mai în aval de locul unde dispăruse ea.

Se auzi o împușcătură, urmată imediat de încă una. El se scufundă în întuneric. Nu putea să-și vadă nici mâna la o lungime de braț. Pipăi înnebunit în jur. Nimic. Nimic. Nimic. Plămânii păreau că-i explodează.

Ieși la suprafață și respiră gâfâit printre dinții care țineau strâns pumnalul. Se scufundă din nou. Nimic. Nimic. Nîmic. Ochii îl usturau. Simțea pe limbă gustul morții.

Ea nu putea sfârși astfel. Nu putea permite asta. Se scufundă mai adânc. Nimic. Pieptul lui urla. I se părea că nu avea nici un rost să mai iasă la suprafață.

Se mai uită în sus pentru ultima dată și văzu o mână albă. O mână albă și frumoasă. O apucă și o trase până când ea ajunse în brațele lui și începură să se scufunde din cauza greutății fustelor ei îmbibate cu apă. Își scoase cuțitul dintre dinți și îl împinse cu putere pe sub rochia ei, de la gât în jos. Mătasea subțire se despică până la talie. Apoi tăie și mânecile și le smulse de pe brațele lipsite de viață, înainte de a-i trage rochia în jos peste șolduri. Apoi dădu din picioare cu putere și, în timp ce se ridicau, ea alunecă afară din veșmintele ei, asemenea unui șarpe care năpârlește. Țâșneau spre suprafață.

Străpunse luciul apei, gâfâind, și o privi pe Artemis. Fața ei era albă, buzele vinețiii, iar părul îi plutea împrăștiat pe apă. Părea moartă.

Nişte braţe îl apucară şi aproape că se luptă cu ele până să-şi dea seama că erau Winter Makepeace şi Godric St. John care îl trăgeau într-o barcă.

– Ridic-o întâi pe ea, porunci Maximus.

Fără să crâcnească, bărbaţii o ridicară pe Artemis în barcă şi Maximus se căţără în urma ei, lăsându-se să cadă greoi pe fundul bărcii. O luă pe dată în braţe şi îi tăie corsetul. Ea nu se mişca. O scutură.

– Artemis!

Capul ei se legăna moale înainte şi înapoi. Makepeace îi puse o mână pe braţ.

– Excelenţa Voastră...

Nu-l băgă în seamă.

– Diana!

– Excelenţa Voastră, îmi pare rău...

Se opinti şi îi trase o palmă peste faţă, ecoul auzindu-se peste ape.

Ea tuşi. O întoarse pe dată, astfel încât faţa să-i atârne peste marginea bărcii. Ea tuşi din nou şi un şuvoi de apă murdară răbufni din gura ei. El nu văzuse ceva mai frumos în viaţa lui. Când se opri din tuşit, el o trase înapoi, în braţele lui. St. John îşi scoase haina şi i-o dădu.

Maximus i-o trase peste umeri şi o cuprinse în braţe. Nu avea de gând s-o mai lase să plece, după toate astea.

– Ce naiba a fost în capul tău?

Makepeace ridică o sprânceană, dar Maximus alese să nu bage de seamă. Nu mai voia să treacă niciodată în viaţă printr-o asemenea agonie. Privi drept în jos la femeia din braţele sale.

– Mă gândeam, şopti ea, că nu aveai cum să ţinteşti cum trebuie dacă îţi stăteam în drum.

Îi cuibări capul sub bărbie şi îşi trecu mâna prin părul ei ud.

– Şi atunci ai hotărât să te sacrifici? Doamnă, nu credeam că eşti atât de năroadă.

– Ştiu să înot.

– Dar nu cu fustele îmbibate cu apă.

Ea ridică din sprâncene, nerăbdătoare.

– L-ai împuşcat?

– Aveam lucruri mult mai importante de făcut, pufni Maximus.

Ea îşi aruncă înapoi capul şi îl privi cu asprime.

– Îl vânezi de douăzeci de ani. Ce putea fi mai important decât să-l omori pe ucigaşul părinților tăi?

Se încruntă la ea.

– Femeie înnebunitoare ce eşti. Ce a putut să te facă să...

Doar amintindu-şi cum o văzuse cufundându-se în Tamisa, şi i se punea un nod în gât. Când vorbi din nou, glasul lui era aspru.

– Să nu te gândeşti să-mi mai faci aşa ceva vreodată, Diana. Dacă ai fi murit, te-aş fi urmat pe fundul Tamîsei. Nu pot supraviețui fără tine.

Ea clipi, iar trăsăturile sale înverşunate se înmuiară.

– O, Maximus!

Îşi lipi o palmă pe obrazul lui. Şi acolo, în acea luntre amărâtă, şiroind de apă şi tremurând, cu fumul negru întunecând cerul şi cenuşa purtată de vânt, Maximus se gândi că nicicând nu fusese mai fericit.

– Am să-l găsesc eu într-o zi, murmură el în părul ei. Dar dacă te-aş fi pierdut, viața mea n-ar mai fi avut nici un sens, Diana mea. Te rog, iubirea mea! Să nu mă mai părăseşti vreodată! Jur pe mormântul mamei mele că îți voi fi mereu credincios!

– Nu te voi părăsi, îi răspunse ea şoptit, cu o scânteie în frumoşii ei ochi cenuşii, dar este păcat că ți-ai ratat şansa cu Lord Noakes.

Makepeace îşi drese glasul.

– În legătură cu asta...

– Eu l-am împuşcat, murmură St. John aproape cerându-şi scuze.

Maximus îl privi cu uimire. St. John ridică din umeri.

– Părea gestul potrivit, din moment ce ținea pistolul îndreptat spre capul domnişoarei Greaves, şi pe urmă, după ce a sărit, striga că el dăduse foc şi că nu-i părea rău. A, şi în afară de asta, tocmai trăsese în tine, Wakefield, pe când erai în apă. Nu este ceva tocmai demn de un gentleman, şi deşi trăgea destul de prost, exista

totuşi riscul să te nimerească a doua oară. Tocmai ţintea cu alt pistol când l-am împuşcat.

– A fost bine aşa, încuviinţă din cap Makepeace. Şi ai tras bine. Trebuie să fi fost cam 20 de metri.

– Cred că mai degrabă vreo 15, îl corectă St. John cu modestie.

– Chiar şi aşa.

– Dar... ambii bărbaţi se uitau iscoditor când Maximus vorbi: Dar eu nu v-am rugat niciodată să mă ajutaţi cu Noakes.

Makepeace înclină din cap, cu o expresie gravă pe faţă.

– Nici nu era nevoie.

– Niciodată n-a fost nevoie, adăugă St. John.

În acea noapte, Artemis stătea întinsă în uriaşul pat al lui Maximus, goală, şi îl privea cum se bărbierea. Făcuse deja o baie fierbinte şi minunată şi îşi spălase părul de două ori. Mâncaseră în apartamentul său, o cină simplă cu carne de pui în sos brun, cu morcovi şi mazăre, şi o tartă cu cireşe la desert. Nimic nu fusese vreodată mai gustos.

– E aproape o minune că n-a murit nimeni, spuse ea. Fusese încântată de această veste, chiar şi după ce zărise o pereche de umeri laţi şi foarte cunoscuţi în mulţimea de la debarcader. Crezi că a mai rămas ceva din Harte's Folly?

– Am auzit că încă mai arde mocnit, răspunse Maximus fără să se întoarcă. Ridică din sprâncene la reflexia sa din oglindă. Dar am înţeles că teatrul s-a dus cu totul, la fel şi colonada muzicienilor. Poate că vor reuşi să salveze câte ceva din plante, dar dacă Harte va fi reconstruit... ridică din umeri. Grădinile sunt probabil o cauză pierdută.

– Păcat, murmură ea. Phoebe iubea Harte's Folly, şi îmi plăcea şi mie acolo. Era un loc vrăjit. Dar, de fapt, de ce crezi că Lord Noakes i-a dat foc?

– Probabil ca să acopere faptul că îşi ucisese nepotul, răspunse Maximus.

– Cum? îşi aminti de sângele de pe mâinile lui Noakes. Bietul om!

– El încerca să-și șantajeze unchiul, spuse Maximus sec. Dacă mi-ar fi spus că luase pandantivul din casa unchiului său, acum ar mai fi fost în viață.

– Hmm. Apucă cuvertura între degete. Presupun că oricum nu m-aș fi dus la Harte's Folly și a doua oară.

– De ce? întrebă el, cu gândurile aiurea. Nu ți-a plăcut piesa?

– Nici n-am ajuns așa departe, oftă ea. Penelope era întoarsă pe dos când am ajuns și a făcut o scenă. Mă mir că nu ți-a spus nimeni.

El se întoarse încet.

– Cum?

Ea îl privi în ochi.

– M-a făcut târfă!

– La naiba! Se încruntă, privindu-și mâinile. Asta îmi cam dă planurile peste cap.

– Ce planuri?

– Când înotam prin apa murdară, m-am hotărât. Se duse la casetă și o deschise. Trebuia să pun să fie refăcut înainte să te cer de soție. Era ceva simbolic. O privi pătrunzător. Acum va trebui să mă descurc și fără el.

Ea ridică din sprâncene.

– Poftim?

Atunci Maximus făcu ceva ciudat: îngenunche înaintea ei.

– Asta nu e deloc în regulă, spuse el, scrutând-o cu privirea de parcă ar fi considerat că era totul din vina ei.

Ea se ridică în picioare.

– Ce ai de gând să faci?

– Artemîs Greaves, vrei să-mi faci onoarea să...

– Ai înnebunit? întrebă ea. Și cum rămâne cu tatăl tău? Cu convingerea ta că trebuie să te căsătorești în interesul ducatului?

– Tatăl meu e mort, spuse el încet. Iar eu am decis că ducatul poate să se ducă naibii.

– Dar...

– Șșșșt, se răsti el. Încerc să te cer cum se cuvine, chiar și fără colierul mamei mele.

– Dar de ce? întrebă ea. Tu crezi că fratele meu e nebun.

– Părea destul de întreg la minte când l-am văzut ultima oară, spuse Maximus cu blândețe. A încercat să mă atace.

Ea chicoti.

– Pentru cei mai mulți, asta ar fi o confirmare a nebuniei lui.

El ridică din umeri, și căută în casetă pandantivul pe care ea îl purtase atâta timp la gât. Se afla lângă celelalte șase smaralde, toate recuperate acum, după ce ultimul fusese luat de pe cadavrul lui Noakes.

– Credea că i-am sedus sora.

– O!

Se îmbujoră, destul de stingherită la gândul că Apollo știa... de asta.

– Știu că este destul de dezamăgitor, spuse el în timp ce își scoase inelul cu pecete și îl puse pe lanțul pe care încă mai atârna pandantivul. Dar vreau să te fac o femeie respectabilă.

– Nu din cauza spuselor lui Penelope? protestă ea.

– Nu.

Îi puse colierul, având grijă ca inelul și pandantivul să se cuibărească între sânii ei. Atingerea caldă a degetelor lui făcu să i se întărească sfârcurile.

– De fapt, da, într-un fel. Nu vreau să crezi că aș permite cuiva să te numească așa. Mi-am jurat asta în timp ce te căutam pe sub apă. Că dacă te voi găsi în viață... Își drese glasul, ridicând din sprâncene. Oricum, poți purta colierul la nuntă.

– Maximus. Îi luă fața între mâini, făcându-l s-o privească în ochi. Nu vreau să mă căsătoresc cu tine doar pentru că tu vrei să-mi protejezi numele. Dacă...

Protestul ei venit din suflet fu întrerupt de el, care îi pecetlui buzele cu ale lui. O sărută pe îndelete, cu gura deschisă, până când ea nu mai reuși să-și amintească prea bine despre ce vorbeau.

Când întrerupse sărutul, el încă o mai ținea strâns, ca și cum i-ar fi fost teamă să-i dea drumul.

– Te iubesc, Diana mea. Te-am iubit, cred, de când te-am descoperit plimbându-te desculță prin pădurea mea. Chiar și când credeam că nu mă voi putea căsători cu tine, aveam de gând să te țin lângă mine pentru totdeauna.

Se trase înapoi s-o poată privi, iar ea fu uimită să vadă că era o urmă – o urmă foarte *mică* – de nesiguranță în expresia feței lui. El o mângâie pe obraz cu degetul mare.

– Nu trebuie să mă părăsești! Fără tine nu este lumină în lume. Nici râsete. Nici un scop. Chiar dacă, din cine știe ce motiv prostesc, nu dorești să te căsătorești cu mine, promite-mi măcar...

– Șșșșt. Ea îi prinse fața între palme. Da, am să mă mărit cu tine, bărbat nesăbuit ce ești. Te iubesc. Cred că voi purta chiar și extravagantul colier al mamei tale, deși pe mine n-ar arăta nici pe departe la fel de bine ca la gâtul lui Penelope. Am să fac tot ce vei dori, doar ca să rămânem împreună. Pentru totdeauna.

El se ridică deasupra ei, prinzându-i gura cu gura lui, înlănțuind-o cu brațele lui puternice, posesive.

Când în sfârșit o lăsă să respire, ea îl văzu încruntându-se la ea.

– Ne vom căsători peste trei luni. Vei purta smaraldele Wakefield și cerceii pe care voi pune să ți-i facă, dar ascultă-mă bine, pentru că te înșeli. *Nimeni* n-ar arăta mai bine decât tine cu acele smaralde. Verișoara ta poate că are o față drăgălașă, dar *tu*, draga mea, vitează, înnebunitoare, seducătoare, misterioasă, *minunată* Diana, tu ești ducesa de Wakefield. Ducesa *mea*.

Epilog

Tam strigă numele surorii sale, aşteptându-se ca Lin să se prefacă în cenuşă chiar sub ochii săi. Dar când Lin atinse pământul, se petrecu ceva neaşteptat: nu se întâmplă nimic.

Se aplecă înainte şi puse cu blândeţe căţelul alb pe jos, unde acesta lătră o dată şi începu să dea din coadă. Imediat, caii şi călăreţii sălbaticeî vânători căzură din cer, fiecare dintre ei luându-şi forma muritoare când atingeau pământul. Ultimul care coborî fu însuşi regele Herla. Descălecă şi când cizma sa atinse pământul respiră adânc, cutremurându-se, aruncându-şi capul pe spate ca să simtă pe faţă razele soarelui care apunea. Apoi zâmbi şi îşi coborî privirea către Lin, cu ochii care nu mai erau palizi acum, ci calzi şi căprui.

– Tu m-ai salvat, mică fecioară curajoasă. Cutezanţa, inteligenţa şi iubirea ta statornică au rupt blestemul aruncat asupra mea, a oamenilor mei şi a fratelui tău.

La vorbele sale, oamenii lui îşi aruncară pălăriile în sus, izbucnind în urale.

– Ţie îţi datorez tot ce am, spuse regele Herla către Lin.

– Cere orice ca răsplată, şi vei avea.

– Mulţumesc, Măria Ta, spuse Lin, dar eu nu vreau nimic.

– Nici nestemate? întrebă regele Herla.

– Nu, Măria Ta.

– Nici pământuri?

– Nici, Măria Ta.

– Nici cai ori vite?

– Nu, Măria Ta, şopti Lin, fiindcă regele Herla se apropiase în timp ce o întreba, şi acum ea trebui să dea capul pe spate pentru a-l putea privi în ochi.

– Nimic din ce am nu-ţi este pe plac? murmură regele Herla.

Lin nu putu decât să clatine din cap.

– Atunci poate că ar trebui să mă ofer pe mine, spuse Herla și căzu în genunchi înaintea ei. Fată minunată, mă vrei de soț?

– O, da, răspunse Lin, și, în jurul lor, oamenii regelui izbucniră în urale.

Apoi regele Herla se căsători cu Lin într-o ceremonie foarte frumoasă, deși nici pe departe atât de măreață ca prima lui nuntă, petrecută cu multe veacuri în urmă. Apoi curăță codrul întunecat de mărăciniș, desțeleni câmpurile din nou, își reconstrui castelul părăginit și vite grase păscură din nou pe pământurile sale. Poporul era din nou mulțumit și bine hrănit. Și dacă regele Herla mai simțea câteodată imboldul de a pleca la vânătoare, nu-i mai dădea atenție, ci se întorcea să vadă zâmbetul înțeleptei sale regine, fiindcă deja găsise și capturase cel mai de preț bun dintre toate: Iubirea adevărată.

din *Legenda regelui Herla*

Între timp...

– Nouă ani *afurisiți*.

Apollo ședea pe o găleată de tablă întoarsă și-l privea pe bunul său prieten, Asa Makepeace, întinzând în aer sticla cu vin pe care o ținea în mână, într-un salut sfidător.

– M-auzi, 'Pollo? întrebă Asa, agitând sticla atât de sălbatic că aproape îl lovi peste ureche pe Apollo. *Nouă* ani afurisiți. Aș fi putut să mă destrăbălez cu femei, să beau sau să hoinăresc pe continent, să văd locuri și, în loc de asta, am muncit, nu, am robotit în grădina asta a plăcerilor construind și plantând și cocoloșind actrițe capricioase și actori și mai capricioși, și acu', acu' totu' nu mai e decât un morman mare de *rahat* care arde mocnit. Mai zic o dată: nouă *ani* afurisiți!

Apollo oftă și trase o dușcă din sticla lui, in timp ce Asa își tot repeta refrenul. Sticla lui Apollo era pe jumătate goală, ceea ce era bine, fiindcă acum nu-i mai păsa că vinul duhnea a fum.

Ședeau în singura parte din Harte's Folly care mai stătea în picioare: cabinele actorilor din spatele scenei. Sau, mă rog, ceea

ce fusese cândva scena. Aceea, precum și tot restul teatrului erau un morman de bârne înnegrite și moloz, care încă mai ardeau mocnit, totul fiind mult prea fierbinte pentru a putea merge acolo să cerceteze dacă se mai putea recupera ceva, deși Apollo era destul de sceptic în această privință.

Fiindcă nu erau numai nouă ani din viața lui Asa care se duseseră de râpă în acea seară, ci și ultimul rest din capitalul pe care Apollo îl avea pe numele lui. Chiar înainte să se fi trezit în acea zi groaznică, în care îi găsise pe trei dintre cunoscuții săi măcelăriți în jurul său, luase acel capital – o mică moștenire de la tatăl său – și investise totul în Harte's Folly. La acel moment, părea o mișcare financiară bună: el era îngrozitor de nepriceput cu banii, în timp ce Asa părea a fi pe punctul de a face avere cu grădinile. Apollo nu se așteptase la prea mult – cel mult o dobândă din care să trăiască el și Artemis. Acest vis tocmai se prefăcuse în cenușă.

– Bag seamă că acum voi fi nevoit să trăiesc pe stradă, spuse Asa cu tristețe către sticla lui. Familia mea nu prea mă place, știi. Și nici n-am vreun talent sau pricepere, în afară de darul de a convinge oamenii de una ori de alta – cum te-am convins pe tine să-mi dai toate economiile tale, 'Pollo.

Apollo i-ar fi corectat lui Asa părerea greșită – el decisese să investească din proprie inițiativă –, dar tot nu putea vorbi, și nici nu credea că ar conta. Lui Asa părea să-i placă să se complacă în propria tragedie.

– Salutare!

Se uitară unul la celălalt, ascultând glasul care venea de undeva de afară. Sprâncenele lui Asa se ridicară într-o expresie cât se poate de comică.

– Cine crezi că ar putea fi? întrebă el cât se poate de tare.

– Ah, aici erai!

Cel mai frumușel bărbat pe care Apollo îl văzuse vreodată își croia delicat drumul printre resturile adunate în jurul micului lor adăpost. Era îmbrăcat cu o splendidă vestă argintie și o haină din satin roz, la fel ca și pantalonii, dar cel mai tare atrăgea atenția părul său: cârlionți aurii prinși într-o fundă mare, neagră.

„Filfizon", îi trecu lui Apollo prin minte.

– Da' tu cine dracu' eşti, de fapt? întrebă Asa înverşunat.

Filfizonul zâmbi, iar Apollo îşi miji ochii. Părea el drăgălaş, dar nu era genul de om care să fie subestimat.

– Cine, eu? Filfizonul puse delicat o batistă de dantelă pe rămăşiţele unei bănci şi se aşeză pe ea. Eu sunt Valentine Napier, ducele de Montgomery, şi am să-ţi fac o propunere, domnule Makepeace.